

Giới thiệu Hẹn Gặp Anh Ở Kiếp Sau, Nơi Hai Trái Tim Cùng Lành Lặn!

Hẹn Gặp Anh Ở Kiếp Sau, Nơi Hai Trái Tim Cùng Lành Lặn! là truyện teen nói về một tình yêu không quá lãng mạn, những tình khúc được xuất phát từ những nỗi đau thương và nước mắt.

Bước vào trong nhà bỗng nó nghe thấy tiếng thân mật, vội tò mò đến gần và phát hiện ra đây là phòng của Long, nó vội mở hé cửa và ghé mắt vào xem và thấy một đôi nam nữ đang ôm nhau rất tình tứ và... người con trai không ai khác là Long, người con gái là bạn thân nó - Ngọc, Ngọc bỗng cất tiếng ngọt ngào:

“Anh, anh có yêu em không?” (TG: hỏi ngu nhê, thằng nào chả bảo có)

“Tất nhiên là anh yêu em rồi.”

“Thế còn Băng thì sao? Em không ưa nó tí nào, mít ướt, ngây thơ, ngu ngốc lại còn yếu đuối nữa, như giả vờ không bằng”

“Con bé đó chỉ là cho anh chơi đùa tí thôi, chứ trong lòng anh chỉ có em thôi” và “chết” người con trai đã tặng cho người con gái một nụ hôn vào má. Nó đứng ngây ngốc, từng lời nói, cử chỉ, hành động trong căn phòng đó được khắc sâu trong tâm trí nó và lặp đi lặp lại. Nước mắt lại một lần nữa trôi xuống, nó vội chạy ra cửa và phóng xe ra bờ đê – nơi đây luôn là nơi cho nó giải khuây. A... a... a...a nó hét lên và ngồi bệt xuống, trái tim đau như cắt, từng lời nói như chứa gai đâm vào tim nó, nó yêu anh đã được 2 năm, luôn luôn nghĩ rằng mình đang trong chuyện cổ tích, anh luôn ân cần, dịu dàng mà chỉ cần một lời nói lúc nãy của anh đã một tay bóp nát trái tim nó. Nó ngồi đó và nghĩ mình thật quá ngây thơ, yếu đuối, giờ mọi thứ chẳng còn gì cả, chỉ còn lại Yên- người chị luôn an ủi động viên và bên cạnh lúc nó khó khăn nhưng nó không thể để chị thấy được con người trước đây của nó nữa, nó sẽ thay đổi.

Tình yêu này không mấy lãng mạn cũng chẳng giống cổ tích nhưng lại đẹp và đầy ý nghĩa. Hai con người, hai cuộc sống hoàn toàn khác nhau bị số phận đưa đẩy cho đến với nhau mà cũng bất phải rời xa nhau. Tất cả đều bị cuốn vào vòng xoáy không tài nào thoát ra được của số phận tạo nên, vậy liệu tình yêu này sẽ đi đến đâu? Mời bạn đọc theo dõi truyện mới.

Song, Anh Biết Em Chờ Anh Lâu Lắm Rồi Không và Trò Chơi Định Mệnh sẽ là những truyện thay thế mà bạn đọc có thể thưởng thức.

Bạn đang đọc truyện *Hẹn Gặp Anh Ở Kiếp Sau, Nơi Hai Trái Tim Cùng Lành Lặn!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Sự Mở Đầu Của Kết Thúc

Trong một ngôi nhà khá sang trọng, có một cô gái mái tóc đen nhánh, làn da ngăm đen, khuôn mặt trái xoan đầm nước, đôi mắt nâu trong veo ngân ngấn nước (TG: vâng, đây chính là chị Hàn Băng nhà ta, giờ mình gọi chị ấy là nó nhê)

“Mẹ, mẹ, mẹ cố gắng lên!”

“Xin lỗi con... mẹ không thể cầm cự được nữa..., trước khi chết mẹ... có một chuyện muốn nói với con, hãy đem cuốn sổ mẹ để trong tủ ngăn sâu trong và đó là những gì... mẹ muốn nói, mẹ... thật... sự ... xin... lỗi!”

“Mẹ bảo gì cơ? Mẹ, mẹ tỉnh lại đi. Hu hu hu...”

Ngồi trong góc phòng, nó thất thần nghĩ về lời mẹ nói, bước chân vô hồn về căn phòng với bao kỉ niệm của người mẹ thân yêu, lấy ra cuốn sổ và đọc:

“Con yêu, khi con đang đọc những dòng chữ này thì mẹ đã lìa cõi đời này và tìm đến cha con, nhưng mẹ muốn nói cho con biết rằng thật ra mẹ không phải mẹ ruột của con, mẹ là bạn thân của bố mẹ con, mẹ con tên là Maroon Christiana, người Mĩ, bố con là Person Martin, người Anh con còn có hai người anh trai song sinh hơn con hai tuổi, tên thật của con là Person Nani Tanny, bố mẹ con là những người rất có máu mặt trong thương trường và còn có cả một băng đảng hùng mạnh trong thế giới ngầm, bố mẹ con đã mất vì bị ám sát nên đã giao con cho ta để con có một cuộc sống bình yên, họ đã sử dụng một loại thuốc làm thay đổi màu da, mắt và tóc con, bây giờ con hãy lấy trong két ra có một loại thuốc rửa mắt, sữa tắm và dầu gội con hãy dùng nó, bố mẹ ruột con có để lại một khoản tiền cho con và ta cũng đã lường trước được điều này nên cũng đã chuẩn bị tốt cho con 2 nữ vệ sĩ chuyên nghiệp, từ giờ họ sẽ theo con, xin lỗi vì đã giấu con lâu như vậy, chúng ta cũng chỉ mong muốn con được an toàn!”

Yêu con”

Đọc xong, nó chết lặng, nước mắt lại bắt đầu giàn giụa, đúng lúc đó “king kong, king kong” người chị Yên đáng mến của nó đã đến.

Vào nhà, chị lại ngồi an ủi:

“Băng, đừng buồn nữa, em vẫn còn chị, còn Long nữa, à mà nó đâu rồi không biết?”

Giờ đây nó mới nhớ đến người bạn trai của nó - Long.

“Yên, em phải đi tìm anh ấy, em cần anh ấy”

“Được rồi em đi đi, chị sẽ trông nhà cho em”

Vội dắt chiếc chuồn chuồn ra đường và phóng đến ngôi nhà quen thuộc, nó tự hỏi “Sao cửa nhà lại mở hờ vậy nhỉ? Phải hù anh ấy mới được”. (TG: tưởng chị đang buồn cơ mà?)

Bước vào trong nhà bỗng nó nghe thấy tiếng thân mật, vội tò mò đến gần và phát hiện ra đây là phòng của Long, nó vội mở hé cửa và ghé mắt vào xem và thấy một đôi nam nữ đang ôm nhau rất tình tứ và... người con trai không ai khác là Long, người con gái là bạn thân nó - Ngọc, Ngọc bỗng cất tiếng ngọt ngào:

“Anh, anh có yêu em không?” (TG: hỏi ngu nhê, thằng nào chả bảo có)

“Tất nhiên là anh yêu em rồi.”

“Thế còn Băng thì sao? Em không ưa nó tí nào, mít ướt, ngây thơ, ngu ngốc lại còn yếu đuối nữa, như giả vờ không bằng”

“Con bé đó chỉ là cho anh chơi đùa tí thôi, chứ trong lòng anh chỉ có em thôi” và “chụt” người con trai đã tặng cho người con gái một nụ hôn vào má. Nó đứng ngây ngốc, từng lời nói, cử chỉ, hành động trong căn phòng đó được khắc sâu trong tâm trí nó và lặp đi lặp lại. Nước mắt lại một lần nữa trôi xuống, nó vội chạy ra cửa và phóng xe ra bờ đê – nơi đây luôn là nơi cho nó giải khuây. A... a... a...a nó hét lên và ngồi bệt xuống, trái tim đau như cắt, từng lời nói như chứa gai đâm vào tim nó, nó yêu anh đã được 2 năm, luôn luôn nghĩ rằng mình đang trong chuyện cổ tích, anh luôn ân cần, dịu dàng mà chỉ cần một lời nói lúc nãy của anh đã một tay bóp nát trái tim nó. Nó ngồi đó và nghĩ mình thật quá ngây thơ, yếu đuối, giờ mọi thứ chẳng còn gì cả, chỉ còn lại Yên- người chị luôn an ủi động viên và bên cạnh lúc nó khó khăn nhưng nó không thể để chị thấy được con người trước đây của nó nữa, nó sẽ thay đổi.

Bạn đang đọc truyện *Hẹn Gặp Anh Ở Kiếp Sau, Nơi Hai Trái Tim Cùng Lành Lặn!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2: Cuộc Sống Mới

Nó đã vực dậy, khuôn mặt lạnh băng, đôi mắt vô hồn. Phóng xe về nhà và lấy ra lọ thuốc rửa mắt, sữa tắm và dầu gội, nó vào phòng tắm và đi ra với một diện mạo mới: mái tóc xanh dương mềm mại hơi xoăn, làn da trắng nõn, đôi mắt tím vô hồn, cảm thấy hài lòng với diện mạo mới nó lấy điện thoại ra và gọi cho Cinly và Kenly – hai nữ sát thủ mà mẹ nó đã chọn và huấn luyện đặc: Đặt cho nó 1 vé máy bay sang Mĩ trong hôm nay, nói với trường rằng nó chuyển trường, không được nói với ai về tung tích của nó, chuẩn bị cho nó một căn biệt thự, phương tiện đi lại luôn.

Cúp máy xong, nó lại gọi điện cho nhà thiết kế riêng và đặt may quần áo:

Đủ loại kiểu áo, quần, váy, mũ, khăn... theo kích cỡ của nó màu đủ loại nhưng chủ yếu là 3 màu đỏ trắng đen tất cả đều phải có hình một đôi cánh đen và đỏ bên dưới là chữ “Hàn Băng” hoặc “Tammy” màu trắng.

Sau khi đã dọn đồ, nó lặng lẽ thu dọn đồ, nhìn lại căn nhà một lượt và cất bước ra đi, thay máy điện thoại và cuộc đời nó bước sang một trang mới. Nó là Anni Tammy.

“Chuyến bay từ Việt Nam sang Mĩ đã hạ cánh, cảm ơn quý khách đã lựa chọn hãng hàng không Vietnam Airlines!”.

Ra khỏi máy bay, bước từng bước ra khỏi sân bay nó như tiêu điểm của sân bay vậy, mọi ánh nhìn đều hướng về người có mái tóc đặc biệt này. Bước chân dọc theo con phố ở thành phố Niu I-oc nó đưa mắt nhìn quanh và tự nhủ “một thành phố tuyệt đẹp” “côp” vì không để ý tới đường đi và vô tình đụng trúng một người vì người đó quá mạnh hoặc nó quá yếu, giờ nó đang bán mông cho đất, bán mặt cho trời “Ui da, ai bị đui hả, bộ không nhìn thấy đường sao?”. Giờ nó mới mở mắt ra và nhìn thấy một anh chàng rất rất đẹp trai: mái tóc bạch kim phát phơ trong gió, đôi mắt xanh biển đậm hút hồn nhưng cũng vô hồn, đôi môi mỏng cực đẹp nhưng mặt lạnh băng không nói câu nào, thấy mình nói mà không thèm trả lời máu nóng dồn lên não, lại tiếp tục nói “Bộ người bị câm hay sao ta hỏi không nói hả?”

“*Không hiểu*” (TG: mình viết chữ nghiêng là tiếng anh nhá) một làn khí lạnh truyền qua hơi nói. Nó thầm nghĩ: “Oa, lạnh ghê nha, mình mới học làm mặt lạnh được tạo mà đã gặp đối thủ rồi, đối mặt mau”. Nghĩ là làm nó liền đổi thành bộ mặt lạnh lùng và giờ mới nhớ nói tiếng anh:

“*Ý tôi muốn nói anh đừng tôi thì phải xin lỗi chứ*”

“*tôi không rảnh đôi co với cô*” nói xong liền đi mất dạng, nó nghĩ: điên, mà thôi gọi người đến đón nào, nói xong nó gọi cho Cinly và Kiny, về đến ngôi biệt thự nó rất ngạc nhiên: “Oa, nhà đẹp ghê mà còn xây nhanh nữa tông màu đẹp dã man, à mà từ từ lạnh lùng coi, mặt hình tượng quá!”

Nó rào bước vào nhà qua cảnh cổng đen khắc tinh xảo, con đường vào nhà lát sỏi bên cạnh đó là những bãi cỏ xanh mượt với vài bụi hoa, đường lát sỏi còn rẽ làm hai nhánh, một nhánh dẫn đến một bể bơi rộng bên cạnh còn có chòi nghỉ, một nhánh dẫn đến sân chơi phía sau có một cây cổ thụ rất to và một chiếc xích đu màu trắng.

Xem xung quanh rồi nó bước vào nhà, nhà có hai tầng với bảy phòng ngủ, mỗi phòng có một nhà tắm riêng và một nhà tắm dưới lầu gần bếp, nội thất quá hoàn hảo, một bộ sofa màu kem, tivi tinh thể lỏng, căn bếp với đầy đủ tiện nghi. Bước lên lầu và vào căn phòng có cánh cửa màu trắng đen, bên trong rất rộng, có một chiếc sofa và một bàn uống nước, tivi tinh thể lỏng gắn tường đối diện một chiếc giường hơi cao.

Mở cửa một căn phòng gần giường, bên trong là những bộ quần áo đặt máy theo yêu cầu và những trang sức, túi, giày, đồng hồ, khăn... bên cạnh cửa ra vào là nhà tắm với chiếc bồn với đủ chức năng như: Làm nóng, lạnh, bọt... Ngoài ra còn một chiếc ban công rộng bên phải giường (bên trái là cửa ra vào). Thích thú với căn phòng này nó đã độc chiếm luôn.

Bạn đang đọc truyện *Hẹn Gặp Anh Ở Kiếp Sau, Nơi Hai Trái Tim Cùng Lành Lặn!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3

Nó quyết định đi học võ với đủ thể loại karate,...sau 4 tháng khổ luyện với những võ sư, 2 cô nàng Cinly, Kenly và những sát thủ đỉnh cao nhất nó đã đạt được nhưng võ công tuyệt đỉnh và mấy ai có thể đánh bại nó và cũng thôi luyện cho nó về ngoài lạnh lùng, ngoài ra trong thời gian đó nó còn chuyên sâu vào máy tính, thời trang, kỹ sư chế tạo, âm nhạc, nấu ăn,... nó đã tự tạo ra 1 siêu máy tính tên là Jenny, nó liên lạc với Jenny qua mọi thiết bị và hầu như là dùng thiết bị đeo tai để liên lạc mọi lúc mọi nơi, nó đã lập ra 1 băng đảng tên là Wicked Rise (viết tắt là W.R) gồm những người có tố chất sau một thời gian thử thách và những người tận tâm trung thành của tổ chức của bố mẹ nó.

Khi ở tổ chức nó luôn luôn đeo một chiếc mặt nạ và Cinly, Kenly cũng là trợ thủ đắc lực luôn luôn bên cạnh nó và cũng đeo mặt nạ, tổ chức nó đang đứng thứ nhất ở thế giới ngầm, nó còn thành lập một công ty thời trang Summer hiện đang rất nổi trên toàn cầu nhưng không ai biết nó là chủ công ty.

Một hôm, “Tanmy, em có nghĩ mình nên đi học không, học chính thức ý sang đây cũng 5 tháng rồi mà em không có lấy một người bạn thế cũng không phải cách hay” đây chính là giọng nói của Cinly “Đúng, đúng, Tanmy cũng sắp vào năm học mới rồi hay để chị đăng kí cho em vào học nhé!” Kenly cũng thêm mắm thêm muối vào rồi nó đi học (2 chị này hơn nó 2 tuổi (18), bằng tuổi bà Yến)

“Em không muốn đi học đâu, em muốn ở nhà với 2 chị cơ”, nó ôm tay Cinly và Kenly nũng nịu nói (TG: thay đổi lan xanh xoạch, chắc tí ra đường thành tảng băng di động mất, xì. HB :con kia, chị mày thế đấy làm gì được nhau? TG: áy áy em khen chị diễn giỏi mà). Hai chị mặt hầm hầm nói “thế em có đi học không?” dơ 2 ngón ra chuẩn bị “dạ em có, 2 chị tha em với” nó sợ sệt lùi lùi (2 chị này chuẩn bị cù léc ý mà, khổ có máu buồn) nói xong liền rút điện thoại ra gọi cho nhà thiết kế: “may cho tôi bộ đồng phục trường K&Q”.

Sau đó nó lên lầu và lấy chiếc máy tính tự thiết kế ra bên ngoài có màu trắng với biểu tượng đôi cánh đỏ đen và dòng chữ Tanmy trắng bên dưới. Mở máy ra cần nhập mật khẩu nhưng màn hình cảm ứng chỉ tiếp nhận vân tay của nó, nó tóm lại chỉ nó sử dụng được xem lại cổ phần của công ty, những mẫu thiết kế, chứng khoán...

“Reng reng, dậy nào dậy nào” và “bụp” lại một em đồng hồ đã hi sinh oanh liệt trên sàn. “Tanmy, dậy mau, dậy mau, em muốn muốn học ngay đâu à?” Giọng nói oanh vàng của Cinly vang lên “Chị à, em buồn ngủ lắm, mai đến trường được không?” nó ngái ngủ đáp lại “Em muốn dậy hay phải để chị dùng biện pháp nào?” động nói không cao không thấp nhưng lại đầy tính rắn đe, mưu mô. “Oái oái e dậy nè, đừng cù em” chạy một mạch vào nhà tắm để lại tiếng cười bên ngoài, nó bước ra ngoài với một diện mạo quá đổi... ko tả được.

Mái tóc xanh nước biển buộc cao bằng chiếc dây buộc tóc màu trắng, thả mái đuôi cá xuống, bộ đồng phục áo trắng váy kẻ ca rô đỏ đen với chiếc nơ đỏ buộc cổ và băng tên màu đen chữ Tanmy trắng và chiếc cặp đen nốt với biểu tượng (tự hiểu), bên trong gồm 2 chiếc máy điện thoại nó tự chế to bằng Samsung Galaxy S5 có thể chụp tự sướng từ xa bằng cách để ở xa rồi có một cái nút cầm tay nhấn 1 phút là được và 1 chiếc Iphone 5s, máy Ipad Mini, máy tính xách tay của nó (đã qua giới thiệu), máy nghe nhạc, pin dự trữ của từng loại trên và vẫn để phòng sạc pin (oimeoi chị này hâm ôi, lại còn toàn một màu: trắng, đỏ, đen mới hay, toàn màu chị í thích).

Không dám đi đến trường bằng mô tô tự chế vì sợ nổi nên đành nhờ tài xế đưa đến trường (TG: chị như thế đã nổi rồi đấy ạ). Vừa vào trường là lúc học sinh đã vào lớp để chuẩn bị khai giảng nên nó đi vào phòng hiệu trưởng luôn “cộc cộc” “Mời vào” một động nói dịu dàng, ầm ầm truyền ra, nó mở cửa bước vào và cúi chào ngẩng đầu lên thì thấy một người phụ nữ trung niên hiền hậu, trẻ trung và cũng cao quý đang mỉm cười, vẻ mặt tràn đầy sự phấn khích “*Oa, em xinh thế không biết, lại còn ngoan nữa chứ, trớ ôi cô kết em rồi đấy! Em là Tanny hả? Em học lớp 10a1, thành tích học tập rất khá*”. Mặt nó ngệt ra, nghĩ: “cô teen ha (cười giả là)” Cứ ngậm ngùi mà nghĩ, cuối cùng nó cũng tỉnh lại sau lời của cô nói “*Sao em chưa về lớp vậy?*” “*Cô có thể cho em đợi đến lúc khai giảng rồi giới thiệu sau được không ạ*” “*tất nhiên là được rồi*” Thấy đã được chấp nhận nó ra sô pha ngồi, lời mấy nghe nhạc ra nghe và thực hiện nốt nhiệm vụ chưa hoàn thành đó là...ngủ.

Trong lúc ngủ, tôi mơ mơ màng màng nghe thấy có ai vào và nói gì đó nhưng ngủ vẫn là trên hết nên không quan tâm. Hiện tại:

Có một chàng trai đi vào, mặt vẫn lạnh tanh nói: “*Mẹ, con học lớp nào?*”

“*Con học lớp 10a1 mà sao con lại học đúp xuống một lớp thế? tí nhớ lên giới thiệu trước toàn trường nha cưng*” “*Con biết rồi, mẹ bớt nhí nhỏ cho con nhờ cái, đừng để ai biết con là con nuôi hiệu trưởng mẹ nhá*” Vẫn hơi lạnh lùng nhưng vẫn xen lẫn ôn nhu, nói xong chàng trai đi ra ngoài mà ko để ý tới cô gái đang ngồi ở ghế sô pha (TG: ô men chị nhà ta bị ăn bơ mà hông biết kìa). “*Hãy Tanny, dậy đi em, đến giờ khai giảng rồi, em ra chuẩn bị phát biểu đi*” “*Chị, em muốn ngủ nữa, đừng cù em nha, em buồn*” (TG: chị nhà mình dấu dấu hồ đuôi hí hí) Cô HT nghĩ “*Con bé này có máu buồn hả, trêu nó coi, nũng nịu mà cũng xinh cơ*” rồi mới lên tiếng chêu ghẹo

“*Nhóc mà không dậy ta cù léc à nha, có dậy không thì bảo?*”. Nghe thấy từ cù léc, nó vội bật dậy, mờ mắt thao láo, nhìn thấy cô HT thì mới xấu hổ, vội đánh trống lảng sang chuyện khác “*Cô ơi, khai giảng bắt đầu rồi ạ*” rồi ba chân bốn cẳng chạy ra bên phía cánh gà sân khấu.

Qua một bài phát biểu ngắn gọn, đầy đủ, xúc tích đã đến lượt giới thiệu học sinh mới có số điểm cao. Nó há hốc mồm nghĩ: “*chà chà nhanh đã man, Việt Nam chắc phải 5,6 bài phát biểu mất*” mãi suy nghĩ nó không nghe thấy tên mình được đọc từ bao giờ “*Tanny*” cô HT nhắc khéo, lúc này nó mới tỉnh lại, lấy bộ mặt hơi lạnh đi ra sân khấu “*ồ*” một âm sắc quen thuộc nhưng khác Việt Nam là cả trai cả gái, tôi nghĩ và hơi mỉm cười nói:

“*Xin chào mọi người, tôi là Nani Tanny, học sinh lớp 10a1. Tôi rất vinh dự được vào trường ta, mong mọi người giúp đỡ, rất vui khi được gặp mọi người*” nó cúi chào một cái rồi đi vào. Cô HT tung tăng ra giới thiệu tiếp (TG: nhí nhỏ thiệt) “*và tiếp theo là Kevin Devil*” rồi lại nhảy nhót tung tăng dõ trong cánh gà. Nó nghe tên hay hay nên quay lại nhìn (TG: ừì giới, em đặt tên mà lị *vênh mặt* HB: haizzzz giờ thì ta ước ta lỡ mồm TG: ơ chị phải tự hào vì có 1 đứa như em chứ HB: tất nhiên, nhớ tăng bốc chị lên nha cưng hí hí)

“*OMG sao lại là cái thằng đâm dõ mình thế kia? Mà công nhận hâm mộ ghê, mặt lúc nào cũng lạnh được cơ mà, chỉ qua mình mặt lạnh không kết được bạn nên 2 bà chị mới bắt mình hòa đồng tí thôi nhé không anh lạnh không kém hahahaha*” (TG: nản lúc nào cũng mặt lạnh). Hấn lên và nói rất ngắn gọn: “*Devil, lớp 10a1*” rồi đi về cánh gà, tốc độ đáng nể!

Lên lớp vừa bước chân vào đã thấy cô HT nhí nhỏ đứng cười tươi như hoa, cô mặc một chiếc áo sơ mi trắng ngắn tay và chiếc váy bó xanh đậm trông rất thanh lịch, cô còn đeo thêm một chiếc kính để giả tri thức nữa, nó nản quá vác cặp xuống cuối lớp đẩy sát cửa sổ ngồi.

Chưa yên bình được bao lâu thì tiếng nói như chim vàng oanh của cô HT vang lên: “*Xin chào các em, cô là Sammy, cô HT của các em, vì cô nhàn rồi có hứng thú dạy học nên năm nay cô sẽ chủ nhiệm lớp các em*”. Nó thầm nghĩ “*cô rảnh nợ thế không biết, lại còn nhí nha nhí nhỏ nữa haizzzz lại một óc đây*”.

Cô đẩy gọng kính lên và nói: “*Đây là năm đầu các em vào trường, các em hãy lên đây và tự giới thiệu về mình nào! Vậy tại sao Tanny em lại không tiên phong cho cả lớp nhí, em cũng đạt số điểm cao nhất toàn trường mà*”.

Nó chán nản đứng lên chỉ tay vào hấn: “*thưa cô bạn ấy cũng đạt số điểm như em và em cũng đã giới thiệu trước toàn trường rõ ràng hơn bạn ấy nên hãy để bạn ấy ạ*”. Nói xong nó ngồi xuống, lời mấy nghe nhạc ra và...ngủ tiếp (TG: tác giả bó tay, chị ấy không thích ngủ trưa, thích thức muộn nhưng đến lúc buồn ngủ thì ngủ mọi lúc, mọi nơi).

Tùng, tùng, tùng cuối cùng cũng đến giờ ăn trưa, nó ngồi hần dầy, không còn thấy bóng dáng buồn ngủ nữa, bỗng có 2 động nói tình nghịch, nhí nhánh vang bên tai “*Xin chào Tanny, mình là Jammy và đây là Saly, bạn mình, rất vui được làm quen với bạn*” nói xong cô bạn tên Jammy ấy giơ tay lên làm kí hiệu số 2 nghiêng đầu và cười. Nó nghĩ “*nhí nhỏ, tình nghịch gớm cơ, mà sao cô bạn bên cạnh lại rụt rè thế nhỉ? thôi thì người ta cũng có tình ý*” nghĩ xong nó cũng cười lại và nói: “*Rất vui được làm quen với 2 cậu*”. Jammy có ý muốn cả 3 đứa xuống căng tin ăn trưa, nó cũng gật đầu tạm bợ đồng ý, trên đường đi cô bạn nó mới quen huyền thuyên mãi không thôi và đó chính là....Saly vâng nó cứ tưởng cô bạn trầm tính hóa ra lúc này là đơ ra vì nhìn thấy mình quá đẹp (TG: chị ấy tương tượng kinh ghê HB: này này con bé kia thế mà không thấy chị mà đẹp à? *cầm dao hăm dọa* TG: ấy ấy chị đừng nóng, chị em với nhau, chị đẹp nhất ý chứ không phải đẹp vừa *co chân chạy luôn*)

“*oa Tanny cậu xinh thật đấy, tóc xanh nè, mắt tím nè, dáng chuẩn nè bla bla bla*” đủ loại luôn, nó nghe mà mặt tai, nó lại nghĩ tới cảnh chen lấn sô đây ở căng tin để lấy đồ ăn và chỗ ngồi thì cũng nản nhưng..... vừa xuống căn tin nó cũng thật hâm mộ nước Mĩ: căn tin với đủ màu sắc không chen lấn sô đây như ở căn tin trường nó học cũ tại VN, chỗ ngồi cũng dùng tên luôn, thật là trùng hợp khi tên 3 đứa nó chung một bàn, nó ra lấy đúng một chiếc hamburger và một cốc nước cam rồi ngồi lướt facebook (TG: chị ấy vẫn vác theo cái cặp, thật ra thì nó đã được thu nhỏ và đút túi, cặp chị tự chế mà).

Bỗng nghe thấy tiếng: “*sis, chị có định nghe báo cáo không hả, em đã cố liên lạc với chị lâu lắm rồi đó*” vâng đó chính là Jenny – siêu máy tính nó chế tạo (dạng dạng vì rụt ề) nghe thế nó mới ấn tay vào bên tai nghe tàng hình “*sorry bây bì, chị quên*” (nói trước lúc này nhìn bên ngoài vào thì thấy nó vẫn đang ăn và lướt face nha) “*ừ, giới nhí, sis bơ em luôn, Jammy 16 tuổi, học cùng lớp chị, ngồi ngay bên cạnh, đứa con duy nhất của chủ tịch tập đoàn CA đứng thứ 5 TG trong lĩnh vực mỹ phẩm, tự mình lập ra một công ty mỹ phẩm khá tốt, biết võ nhưng trình độ thì cần chị thử, Saly 16 tuổi nốt, ngồi bên trên chị, cũng là con một của chủ tịch tập đoàn ST đứng thứ 4 TG trong lĩnh vực thương nghiệp, bạn thân của Jammy cả 2 điều hành công ty mỹ phẩm*”

cũng biết võ và cần chị thử, có thể làm bạn lâu dài nếu chị thấy phù hợp hoặc cũng có thể là 1 trợ thủ đắc lực.”“oke bấy bề, ai nóp diu sâu mắc” rồi nó chu chu mỏ lên“ợe, sis đừng làm thế là được rồi, em ngu đây, nhớ diệt vì rut cho em nha sis”“uk, bai cung”.

Sau đó nó ấn một phát bên tai trở lại trạng thái bình thường, trong đầu thì đang nghĩ cách thử 2 cô bạn và “uây uây 2 cậu xem gì đấy, tớ xem với” nó cố tình rướn sang và làm rơi lon coca cola của Jammy và Jammy đã nhanh tay bắt kịp bằng...chân. Nó nghĩ “kĩ thuật giỏi, nhanh chân, nhanh tay”. Sau đó nó rí rít: “Xin lỗi, tớ ko cố ý” rồi cười rả lả. Và rồi nó lại ngồi nghĩ linh tinh, lang tang và cuối cùng nó đã đưa ra 1 quyết định khá mạo hiểm và “đưa tờ mượn máy phát” và nó dâng máy của Saly đang cầm, quá bất ngờ nhưng vẫn theo phản xạ Saly cầm chắc lại máy tay kia cầm cổ tay nó định vật nhưng khi động đến tay nó thì ko sao vật nổi nhìn thấy thế cả 2 cùng ngạc nhiên và đưa ra nhận xét “Tammy biết võ” Nó cũng đang chờ đợi phản ứng từ họ sau khi biết mình có võ và “oa hay quá đi, thế là 3 chúng ta giống nhau rồi, hay ghê, bọn mình cũng định để thân thân 1 tí rồi nói cậu, hi hi” Saly lại lên tiếng, vừa cười vừa gãi đầu.

Nó cũng coi như trút được cục đá đè lòng, nó có cảm giác đây sẽ là những người bạn thân thiết của nó trong tương lai, nhưng nếu mà khi biết được thân phận của nó mà họ phản bội nó sẽ.....giết ko tha, vì nó là Nani Tammy. Sau đó nó kể lại hết mọi chuyện cho bọn bạn nó nghe và 2 cô bạn này không tỏ ra một chút sợ hãi nào mà chỉ kinh ngạc rồi lại nhí nhố xí xón bảo hành điện rồi nài nỉ nó cho vào bang cùng, nó cũng chỉ biết ngán ngẫm mà đồng ý với yêu cầu 2 con bạn nó phải chăm chỉ luyện tập thêm võ thôi.

Bạn đang đọc truyện *Hẹn Gặp Anh Ở Kiếp Sau, Nơi Hai Trái Tim Cùng Lành Lặn!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4

Sáu tháng sau

“bây bì à, chị Cinly nè, nghe máy đi cung, yêu em lắm à, chị gọi có việc à, nghe máy đi cung...” “ôi trời bà chị mình đặt nhạc chuông gì thế này?” Nó nghĩ thầm và lắc đầu ngao ngán nghe điện thoại: “á lò chị gọi em gì đấy?”. Giọng nói thánh thót như chim hót của Cinly vang lên “cung à, tối nay thế giới ngầm có mở tiệc hóa trang, em cũng nên ra mắt đi chứ, họ bảo lần này quyết gặp mặt em đấy, dù gì bang mình cũng ngang ngang bằng với bang đứng đầu thế giới ngầm rồi! Cũng chả ai thấy mặt em đâu mà...”.

Nó cũng đành chịu tính 2 chị nó mà đồng ý “vàng thế nào cũng được” và tiếp theo là tiếng hét của... 4 người? “yeahhhhh, thế 6 giờ bọn chị về, đi mua sắm thôi hủ hủ” nó đang liên tưởng tới cái về mặt của 4 con người đáng ghét ấy. (TG: ấy xảy 6 tháng qua 5 người họ thân lắm rồi ả còn dành 2 phòng trang trí lại theo sở thích cho Saly và Jammy qua ở luôn cơ, cho mình ra rìa luôn mới hay chứ, hủ *quay mặt chỗ khác* HB: bây bì à, lúc nào rảnh anh sẽ nói chuyện với em ô kê TG: tạm ổn, không là anh cho cuộc đời bi đát lắm à nhà *cười nham hiểm*)

6 giờ tối

“kính koong, chính xác xin mời 4 cô chủ vào nhà” đây là giọng nói của cánh cửa nó thiết kế để 1 mặt khẩu và vân tay của 5 người. Bốn cô nàng nhà ta đã mua sắm thỏa thích và đánh chén xong xuôi, để mặc chị nhà ta ở nhà tự lo liệu (TG: tại chị ấy nấu ăn ngon ý mà, đồ ở nhà có hết xảy rồi, mỗi tuần người ta mang đến 1 lần, nhưng đồ ăn vặt thì mỗi ngày 3 lần -_-) và cả 4 người tập chung lên phòng Kenly để thay quần áo và trang điểm. 30 phút sau họ bước xuống với tính sắc thái theo tính cách riêng:

Cinly bước xuống dài với bộ váy tím dây trễ dáng đuôi cá xứng hoàn toàn với cái tên Evil Purple (tên trong bang thường dùng). Tiếp theo là Kenly với bộ váy xám cũng buộc cổ dài đến gót chân, váy xẻ một đoạn từ đùi xuống gót chân trái làm thoát ẩn thoát hiện trông rất quyến rũ, với biệt danh Evil Grey.

Jammy trông rất nữ tính với bộ váy không dây, cổ trái tim dài đến đầu gối màu hồng, viền váy còn đính đá lấp lánh, phù hợp với tên Evil Pink (nhìn hiền hiền chứ chẳng độc ác nhể, thế mà bảo Evil).

Cuối cùng là Saly trong bộ váy màu xanh lá cây buộc cổ bó sát người dài đến chân, phần eo và phần cổ có viền ren dọc chéo xuống dưới đi với cái tên Evil Green. Bốn người với bốn vẻ đẹp khác nhau tạo nên một vẻ đẹp hoàn hảo, vì đã xinh xắn ên 4 người cũng chỉ trang điểm nhẹ.

Giờ thì Cinly mới nhớ: “chết Tammy không biết đã xong chưa, 8 giờ phải đi rồi mà, quên mất nó” chị ấy cuống cả kê lên gọi nó: “Tammy, em đã chuẩn bị chưa vậy, xuống chuẩn bị đi thôi nào”. Tammy đáp lại ngay bằng một động lạnh băng: “bây giờ mới nhớ đến em à, em xong rồi, xuống đây”.

Mọi người ai cũng hồi hộp chờ đợi nhân vật chính mặc váy đi xuống (chưa ai thấy chị ấy mặc váy cả) và.....Tammy bước xuống với bộ quần dài áo ngắn tay đen bó sát người kết hợp với áo khoác ngoài đen ngắn ngang lưng, tóc xõa, đi đôi boots cũng đen nốt, nói chung là chị ấy chính hiệu một cây đen. Mọi người ai cũng mặt nghệt ra, Kenly hỏi câu ai cũng muốn biết: “bên trong áo em có súng à?”. Nó trả lời thần nhiên: “Làm gì có ạ, có mỗi dao thôi”.

Mọi người chỉ muốn ngã chổng vó ra sàn, Sanly hét: “cậu mặc cái gì đây, mau lên thay đồ dùm tớ cái”. Nó quét mắt một lượt từng người rồi nói bằng giọng lạnh tanh: “Cậu mơ à, còn lâu tớ mới mặc váy”, mặt Cinly tối sầm, gần giọng nói: “Chị cho em 15 phút thay lại đồ và đủ mọi thứ, không thì em biết rồi đấy” lúc này mặt 4 người rất ư là gian, nó dành miễn cưỡng gật đầu, lúc này Jammy mới bảo: “có cần bọn tớ giúp cậu không?”, nó lườm Jammy nói:

“cậu quên tớ là ai à?” “à” lúc này Jammy mới ngộ ra.

15 phút sau nó bước xuống với con mắt ngạc nhiên của mọi người: Nó mặc váy đỏ liền thân hở bên vai trái, triết eo, phần chân váy hơi xòe lộ ra đôi guốc hở ngón màu đen cao 10 phân (TG: ừ ừ chị ấy cao 1m79 rồi mà còn đi giày cao kia) bên vai phải đính biểu tượng, tóc thả tự nhiên, bên tai đeo lông tròn màu trắng và vòng cổ cũng có hình biểu tượng, tay cầm ví bé màu đen (đựng đủ mỗi cái điện thoại) mặt trang điểm nhẹ, trông nó tập hợp đủ mọi cái đẹp của 4 người kia tập hợp lại và sắc đẹp riêng nó(TG:chị ấy là Evil Red nha).

Nó đưa cho mỗi người một cái mặt nạ giống nhau nhưng màu giống màu váy, nó thì màu đen. Đưa mọi người ra khỏi giấc mộng nó cất tiếng lạnh tanh: “đi mau không muộn” và ra ngoài định lấy mô tô nhưng nhìn người lúc này thật là vương vãi, chỉ muốn đi thay đồ, đang định bảo Jenny sử dụng chế độ hay đồ cấp tốc thì 4 người kia đã ra ngăn và dùng giọng chỉ có ngọt hơn chứ không kém mía lủi: “ấy ấy, dù gì cũng lâu rồi chưa đi ô tô mà”.

Thế là nó đành vào nhà xe lấy ra quả mui trần đỏ chói để 5 người kia nhảy tót lên xe, phóng bạt mạng, không quên ấn nút đóng cửa. Đến nơi cũng là lúc mọi người đã đông đủ, tự nhiên thấy cánh cửa bật mở 2 nữ mặt lạnh tanh bước vào (Cinly và Kenly) tiếp theo là Jammy và Saly với khuôn mặt hơi lộ ý cười (TG: khổ 2 chị ấy lần đầu được đi kiểu này) và cuối cùng làm tất cả phải nghệt thờ là chị nhà ta-Tanny, nó vừa bước vào người ta lại tưởng là thiên thần nhưng khi nhìn vào khuôn mặt tuy bị mặt nạ che khuất cũng biết là đại nữ nhân, trừ đôi mắt tím sắc lạnh, hàn khí tỏa ra khắp nơi, cho thấy sự tàn khốc và uy quyền, cô gái ấy như mang một cánh cửa bóng đêm và một cánh cửa sự chết chóc và khi nhìn thấy biểu tượng người ta cũng đủ hiểu (TG: thấy vì sao mình để màu đỏ đen và không phải đen trắng chưa, với lại hàn băng thì phải màu trắng chứ).

Nó chọn một góc khuất nhưng đủ để quan sát được tất cả và ngồi nhâm nhi rượu vang (nói nhâm nhi thôi chứ chị ấy có uống đến 6 chai rượu mạnh nhất cũng chả hề hấn gì, mà á chị ấy càng uống càng tỉnh cơ, nhưng người vẫn hơi lảng lảng, thẳng nào ngu dụ chị ý uống rượu để làm việc đòi truy thì, chẹp chẹp), 4 người kia cũng lẻo đẻo theo sau.

Một lúc sau, có một người đàn ông nhìn cũng biết là Dragon Black chủ nhân thế giới ngầm cũ, trông tuy đã ngoài 40 nhưng vẫn còn đẹp trai lại lảng lảng! Đi theo sau là vợ ông cũng là chủ nhân thế giới ngầm cũ – White Phoenix, trên môi luôn ngự trị nụ cười (Sau khi bố mẹ nó bị ám sát).

Ông cất giọng nói rất ư là uy quyền: “rất vui khi mọi người đã đông đủ ở đây, hôm nay ta rất vinh dự vì đã mời được 2 chủ nhân trẻ tuổi của 2 bang phái đang đứng đầu thế giới ngầm bây giờ, xin được giới thiệu chủ bang W.R Evil Red, lúc này nó lững thững bước lên trên sân khấu nhỏ, ai cũng ngạc nhiên khi đó là nó, trông trẻ tuổi nhưng khí chất thì không ai sánh bằng và cũng chưa ai được biết tới vì chưa ra mặt bao giờ.

Nó đưa đôi mắt sắc lạnh quét một lượt rồi nhìn về phía Dragon Black đang đứng nhìn nó. Ông nhìn vào đôi mắt sắc lạnh của nó và đánh giá: “tuổi trẻ tài cao, rất có tố chất, tuy là con gái nhưng không tỏ ra yếu hơn con trai, chỉ có bằng hoặc hơn chứ không có kém, rất tốt” ông đứng tấm tắc khen và tiếp tục nói: “và tiếp theo là bang chủ bang Dark World (D.W): Kevin Devil nó vẫn giữ khuôn mặt như vậy nhìn về phía người con trai có mái tóc bạch kim và đôi mắt xanh biển hút hồn, hần mặc một bộ vet chấm hết.

Khi hần đến gần, nó và hần đều khẽ nhếch mép và nói: “ngạc nhiên đấy” rồi 2 người đều quay trở lại bộ dạng ban đầu, nó đến gần mic và giới thiệu nhanh, gọn, lẹ, lạnh, có khí chất: “Evil Red, chủ bang W.R” và quay về bàn ngồi, hần cũng giới thiệu nhanh gọn “Kevin Devil” và về chỗ nốt. Ngồi 1 lúc vì quá nhàm chán nó đã rủ mọi người chôn đi đưa xe.

Nó gọi Jenny bật chế độ thay quần áo cấp tốc lại trở về với bộ dạng cây đen nó đến gần con xe của mình màu đen, đỏ, trắng (cấu tạo gần giống mô tô) trước xe có gắn biểu tượng, phần trên của xe được một lớp kính bao bọc nên nó không cần đội mũ, bao quanh xe được bảo vệ bởi một tấm kính tàng hình khiến xe không xây xát, dính mưa, bùn đất hay gì cả, ở phần màn hình nó đã cho Jenny xâm nhập khiến nó có thể lái tự động, xem phim, nghe nhạc, định hướng, tìm kiếm,... 4 người kia không đưa mô tô chỉ có đưa ô tô thôi nên ngồi ngoài nhìn nó đưa. Khi vừa thấy nó xuất hiện, cả đường đua reo hò ầm ĩ vì nó được mệnh danh “nữ hoàng đua xe” (cả ô tô, mô tô, máy bay, tàu,...), khi tiếng súng vừa dứt, nó rồ ga hết sức rồi phóng bạt mạng, đến khúc cua hiểm trở nó nghiêng xe hết cỡ ấn 1 nút làm một chân gần giống chân chống ra chống xe không đổ và phi tiếp. Đến đoạn dốc cao, nó rồ ga khiến xe lao ra khỏi mặt đất và quay xe 3 vòng và tiếp đất nhẹ nhàng và cán đích.

Nhưng nó thật không ngờ, trong lúc đua luôn luôn có 1 người đi song song với nó và cả 2 đều cán đích cùng 1 lúc. Lúc người đó bỏ mũ ra nó mới ngó người và nhận ra đó là Devil. Cả 2 người đã đồng thời nhìn nhau và nhếch mép rồi ra về. Nó vừa về nhà đã lăn quay ra ngủ, chuyện công ti mai đến lớp sẽ giải quyết nhưng trước đó vẫn nhớ cài diệt vi rút cho Jenny.

Bạn đang đọc truyện *Hẹn Gặp Anh Ở Kiếp Sau, Nơi Hai Trái Tim Cùng Lành Lặn!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 5: Tình Yêu Bắt Đầu

“Reng reng, dậy dậy dậy đi học.” và sự việc đó diễn ra hằng ngày “bụp” mới mua hôm qua mà hôm nay đã hi sinh, Cinly ngao ngán thờ dài lên gọi nó dậy vừa nói: “Chị chịu em rồi, nhà giàu nhưng vẫn phải tiết kiệm chứ cung, chắc mai chị phải để cái gối dưới bàn mắt”.

Nó cũng chỉ ngái ngủ vào làm VSCN. Hôm nay không phải mặc đồng phục nên nó mặc rất ư là dễ tã cho nghe nhá:áo cánh doi đen lệch một bên vai, quần ngố trắng và quả mũ lưỡi trai đỏ tất nhiên tất cả đều có biểu tượng (nó đặt may từ đầu, không nhớ xem lại chap 2 nhá) nhìn nó rất là cá tính. 2 tai nghe nhạc, tóc buộc lệch bằng dây buộc tóc 3 màu (biết rồi đó) một tay cầm kẹo mút vị cô ca, một tay dứt túi quần.

Hai chị Cinly và Kenly nhà mình cũng chỉ biết ngán ngẩm lác đầu vì trông nó tuy thế chứ rất phá cách, nhìn rất ư là cool, với lại nó là ai cơ mà cần người chọn hộ trang phục. Hôm nay 2 chị nhà ta nổi hứng đưa nó đến trường bằng mũ trần tím của Kenly (TG: thật ra 2 bà chị nổi hứng muốn đi học nên chuyển vào trường này nhưng cố tình sắp xếp cùng lớp nó).

3 người bước xuống xe đã làm cho cả sân trường nhón nhào nhưng nổi bật nhất tất nhiên vẫn là nó. Lững thững bước vào trường để mặc 2 bà chị đang ngó đông ngó tây, nó nói: “sao hai bà chị ngó thế hả? có mỗi ngôi trường thôi mà cũng!” Cinly và Kenly cùng bĩu môi: “tại từ bé mẹ em đã bắt bọn trị đi huấn luyện thì nào được học ở trường, mọi thứ đều có ở trại hết à!”.

Nó cũng chả nói gì nữa mà vào lớp ngồi lòi máy tính ra để làm việc ngày hôm qua và hôm nay. Hai bà chị thì đã vô phòng cô hiệu trưởng để “làm việc” rồi. “Reng reng” chuông vào lớp, cô Sammy lại bắt đầu tung hứng đi vào lớp và hào hứng nói: “hôm nay lớp chúng ta sẽ đón chào thêm 2 nàng công chúa mới” rồi quay sang Cinly và Kenly “hai em vào đây” (TG: tg bó tay bó chân, 18 tuổi đầu rồi mà còn công chúa).

Hai bà chị bước vào lớp mà cười như hoa nở quá khác biệt với nó, Cinly mở đầu trước: “Xin chào các bạn, mình là Cinly, rất vui được gặp các bạn” sau đó chị i nháy mắt một cái làm cả nam sinh lẫn nữ sinh ngất lên ngất xuống, tiếp theo là Kenly: “còn mình là Kenly, cũng rất vui được làm quen với các bạn” nói xong thì cũng chỉ cười một phát rồi thôi. Cô HT cũng giả vờ đẩy gọng kính rồi nói: “thôi hai em về chỗ đi”.

Hai chị đi xuống quay ra nhìn chỗ xung quanh Tanmy đã bị chiếm hết nên hai chị quay sang 2 cô bạn ngồi bên cạnh Saly và Jammy mà mắt chớp chớp mồm đớp đớp: “hai bạn có thể cho mình ngồi ở đây được không”, hai cô bạn ngất ngây và gật đầu luôn, cấp sách sang bàn khác ngồi. Hiện tại chỗ ngồi như này:

Saly và Jammy

Tanmy Devil

Cily và kenly

.. ..

.. ..

.. ..

(TG: các bạn thông cảm 2 anh chị nhà mình thích ngồi một mình í mà)

Cô HT đang nói dở: “Chúng ta vào bài.” thì bỗng xuất hiện ở cửa 1 con ...con gì đó tóc đen đen đỏ đỏ vàng vàng(hiện tượng của việc nhuộm tóc quá nhiều) vậy không tài nào ngắn hơn, mắt xanh mớ đỏ. “Sinh vật lạ” nói: “Cô ơi, em là học sinh mới ạ”. Cô HT “à” lên một tiếng rồi nói: “lớp ta lại có thêm bạn mới, em vào đi”.

“Sinh vật lạ” bước vào, cất giọng kẹo đường làm hồng ra: “Xin chào các bạn, mình là Cen, người Mi nhưng vừa từ Việt Nam về rất mong các bạn giúp đỡ” nói xong Cen phóng ra hàng nghìn nụ hôn gió đủ để giết hết ruồi, muỗi. Học sinh bên dưới tránh như tránh tà, nó nghĩ: “bệnh này ở Việt Nam lây sang cả Mi rồi à, chập chập, chệch chệch, khổ thân con bé, sang chơi thôi mà cũng đã bị bệnh nặng thế này rồi”.

Nói xong nó lướt mắt nhìn qua lớp và thấy hấn – anh Devil nhà chúng ta, mắt 2 trái tim to đùng, trái tim còn roi như mưa từ trên trời xuống và “cóp”, ôi thôi trái tim roi trúng đầu rồi rồi nó ổng ẹo đi về phía hấn, đến gần chỗ thẳng con trai ngồi gần hấn và nói: “bạn nhường chỗ cho mình nhé” rồi chu chu mỏ ra, thẳng con trai thấy sợ quá chạy mất dép (TG: khổ thân thẳng bé :)) Con bé được chỗ ngồi rồi không học mà cứ phóng trái tim sang chỗ hấn đang ngủ.

Hết giờ học, nó nổi hứng muốn đi dạo ở công viên, hai chị nhìn nhau mà tự hỏi: “con bé bị làm sao ý nhỉ?” rồi cũng lèo đèo theo sau, đang đi bỗng nó thấy một cửa hàng động vật liền chạy ngay vào xem (T: mình đã nói chị ấy quý động vật chưa nhỉ, nhưng mà những con chị có ác cảm thì ...kết cục rất chi là bi thảm), chạy lảng vảng hết chỗ này chỗ nọ, nó cũng phải dừng chân tại một lồng kính, nơi có 2 cục bông đang quấn tròn vào nhau mà ngủ và chính xác, đó là 1 con chó và một con chó và một con mèo nhỏ cả hai đều màu trắng, nhìn thích ời là thích nhưng nó thắc mắc và hỏi: “chú ơi, sao hai con này lại thân thế ạ?”, chú ấy mới bảo: “hai con vật đáng thương này chú nhốt ở ngoài đường hôm kia, hai con rất ư là thân nhau cho dù là chó với mèo, đến màu lông cũng giống nhau, giống này bé bé chúng không cho ai động vào người, và đặc biệt hai con này rất khôn”.

Nó nghe đã thấy thích liền thò tay vào gỡ gỡ lông cho chúng dậy, hai con theo phản xạ mở mắt định cắn, về mặt lạnh băng như con người nhưng khi nhìn thấy nó thì chột ngoan ngoãn nằm cho nó gỡ, ai cũng ngạc nhiên, nó thích thú nở nụ cười rạng rỡ làm ai cũng ngẩn người, đúng lúc hấn đang dặt chú chó giống dạng chó sói - Jake vào mua thức ăn cho chú thì bất gặp cảnh tượng này và lập tức đơ người ra.

Nói xong nó đưa cho chú kia 5 triệu rồi đặt 2 con vật bé nhỏ lên vai rồi đi ra khỏi quán. Hai con vật ngoan ngoãn mỗi đứa nằm một bên quấn vào tóc nó rồi ngủ, hai chị nó rất nhanh tay đã mua thức ăn cho chúng rồi đi về. Về đến nhà thả người trên ghế sofa ở phòng khách, nó lòi điện thoại ra đặt máy quần áo, đồ dùng cho 2 con vật và gọi Jenny báo nghiên cứu, chế tạo máy dịch giọng chó, mèo ra giọng người (anh, pháp, mỹ, việt...đủ cả) bằng hình thức vòng cổ khắc tên 2 con vật. Chú mèo là – Ani và chú chó là – Humer và cài đặt cả thiết bị định vị luôn.

Sau đó nó liên lạc với đội xây dựng về xây nhà cho 2 cô, cậu chủ mới, nếu muốn vào phải nhân diện giọng nói và vân tay, bên trong tiện nghi như của người: tủ quần áo, ti vi, giường... và đặc biệt còn có máy cho thức ăn sẵn để lúc nào bọn chúng ở nhà một mình thì tự lấy thức ăn và nó còn cho mỗi cánh cửa phòng ngủ có một cánh bé vừa cho chúng đi vào.

Nhưng tại nó cũng phải chịu sự huấn luyện của nó: độ lạnh lùng (TG: khỏi tập, tại nó có sẵn ời), võ, cách lái xe (máy bay...), học tập,...đúng như ông chú bảo tại nó rất thông minh nên trong 2 tháng đã xong hết cả. Giờ thì đi học cũng có hai con vật trên vai.

Trong 2 tháng đó đã có bao việc xảy ra, điển hình là trong một lần đang ngồi ở căn tin, mấy con mắc bệnh lây truyền ở Việt Nam ra gây sự vì 1 lí do rất ư là chính đáng: triết đề những đôi thủ cần con đường tới trái tim hân.

Nó biết bọn này mắc bệnh nên đã nhiều lần bỏ qua nhưng lần này thì Cen lại trên tay một cốc nước đến gần và nói: “ây xây, mày bị làm sao mà lúc nào mặt cũng dầm dẫm vào cái máy tính thế? Định chơi pikachu à?” xong cả bọn cười như điên, nhỏ lại nói tiếp: “thôi cái máy tính rẻ tiền này mày giữ làm gì, để tao chơi rồi mua cho mày cái mới nhé, mọi người đều nhìn về phía nó – người đang bắt đầu tỏa hàn khí mù mịt vì con kia sỉ nhục đồ nó chế tạo (TG: chị ấy rất coi trọng thứ chị làm như: máy tính, nhà, điện thoại,...).

Đã thế còn nhỏ kia chưa dừng lại mà còn đổ nước lên máy tính của nó, tuy không ướt vì nó và đồ của nó luôn được một tấm bảo vệ tàng hình nhưng dầm đồ nước lên đồ của nó và “bóp” một cú dầm đã được ngự trị trên khuôn mặt nhỏ, nó đánh còn đau hơn cả con trai, đánh xong nó lấy khăn ra lau tay và bảo bằng giọng nói không thể lạnh hơn nữa: “phần trên mặt mày nhiều quá bẩn tay tao rồi”, và nó cầm theo cốc nước cam và máy tính lên lớp, tất cả người trong căn tin vẫn đang đờ người ra thì định thần lại, 5 đứa nó đã lên lớp tự bao giờ.

Nhỏ cũng biết võ nhưng nó dầm lại quá đau nên dầm ra thề thốt: “con nhỏ đáng ghét, tao sẽ cho mày sống không bằng chết, chuẩn bị quần áo ra đường mà ở đi con”. Ai cũng thương thầm cho Tanny vì biết nhỏ Cen rất giàu, mẹ làm một nhánh khá quan trọng trong công ti Summer và bố nhỏ làm nhà sản xuất vũ khí (TG: khổ thân con bé, thảm rồi! *lắc đầu*, nó đang lập một công ti ngầm sản xuất và buôn vũ khí có tiếng trên TG – Darkness, còn công ti Summer thì...).

Nó đã cho Jenny điều tra thân thế con bé nhưng chưa đả động gì đến và còn một chuyện động trời nữa là hân và nó.....đã ngấm ngấm thích nhau. Nhưng chưa ai nói vì cũng đang xác định tình cảm.

Bạn đang đọc truyện *Hẹn Gặp Anh Ở Kiếp Sau, Nơi Hai Trái Tim Cùng Lành Lặn!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6

Meo, gâu “phốc” 2 con vật đã nhảy lên đuôi nó nằm để nó vuốt ve, bốn người kia lại đi mua sắm, nó thì đặt may hết rồi vì nó luôn cần đồ có biểu tượng, nó bấm nút gọi Jenny hiện ra một con cáo màu xanh nước biển nhạt, chom trên cùng của đuôi và tai màu trắng và cái mặt trắng nốt, nó lên tiếng hỏi: “ba đứa thấy Devil thế nào?”

Ami nói trước: “anh ấy cũng được chị ạ”, Humer và Jenny cũng gật đầu, Janny nói: “chị thích anh ấy thì cứ nói, đối với người khác tình cảm có thể điều khiển được lí trí nhưng mà bọn em tin, tình cả của chị không áp đặt được lí trí và lí trí cũng vậy, tình cảm là tình cảm, lí trí là lí trí, chị lúc nào đúng, lúc nào sai nên việc yêu không ảnh hưởng gì cả”, 2 đứa kia gật đầu đồng tình rồi im lặng.

Bỗng tiếng điện thoại reo lên: “Devil, lớp 10a1 gọi”, nó bắt máy và nói: “A lô” “Cô tối nay có rảnh không?” Devil và Tanny nói lạnh băng “tôi rảnh, có chuyện gì?” “Vậy tối đến bờ hồ đường BB tôi có chuyện muốn nói” “ừ”

Kết thúc cuộc gọi, nó nhìn đồng hồ giờ đã 6 rưỡi, quay báo Ami và Humer: “hai đứa đi tắm, và ăn cơm đi” rồi nó cũng lên phòng đi tắm rồi xuống nấu cơm ăn để chờ mấy bà tiểu quý về.

Thứ ăn đã bày xong thì cũng là lúc mấy bà kia về, nó lạnh lùng nói: “Mấy bà đi vui không? Giờ thì vào ăn cơm, tối tôi còn đi có việc”. Mấy bà đang hí hửng bỗng nghe thấy nó bảo có việc liền sinh nghi, chạy đi tìm Ami và Humer để rò la tin tức và cũng biết được chuyện, mấy bà mặt gian gian nhìn nhau cười “hó hó”.

Tối sau khi ăn cơm, nó báo Ami và Humer mặc đồ từ tế rồi lên thay đồ, hôm nay nó mặc một chiếc quần đùi bò và áo 2 lớp (áo 3 lỗ áo rộng bên ngoài) áo 3 lỗ màu đen áo bên ngoài màu trắng với dòng chữ play girl màu đỏ, sau đó thu nhỏ cặp đũa đồ (TG: cặp sách ế, mỗi tội không có sách thôi) đút vào ô chứa tại con chip nó gắn trên quần, xong xuôi nó tiến về phía Ami đang đứng đợi cũng với áo phong quần đùi và Humer với áo phong ngộ nghĩnh hình doremon, đặt hai con vật lên vai, nó lấy mô tô rồi phóng đi.

Thấy nó đi rồi, 4 chị nhà ta mới lấy ô tô đến điểm hẹn của nó. Nó đến nơi thì thấy hân đang đứng cạnh cây liễu gần hồ, tối nay hân mặc quần ngắn và áo thun xanh trông rất cá tính, thấy nó đến gần thì hân vẫn lạnh lùng, nó cũng vẫn lạnh lùng, lúc này 4 cô nàng nhà ta đã chui được vào một bụi rậm gần đấy xem phim.

Hai con vật thấy tình hình căng thẳng liền lấy tóc che mình đi và thì thầm với Tanny: “chị bắt chuyện trước đi”, nó cũng bất đắc dĩ nói: “anh gọi tôi ra đây có việc gì không?” “Tôi có chuyện muốn nói với cô” “Nói đi, tôi sắp trễ giờ đưa xe rồi” “À ờ cô nhắc mới nhớ, tôi cũng đưa giải đó vậy tôi nói luôn, ANH THÍCH EM! LÀM NGƯỜI YÊU ANH NHÉ”

Tuy nói thế nhưng mặt hai đứa vẫn lạnh như tiền, nó đáp lại “VÀNG, EM CŨNG THẾ” rồi bảo “giờ đến chỗ đưa được chưa?” “Ồ mình đi”, nói rồi hai

người lên mô tô và phóng đi.

Bốn chị nhà ta cũng đến mức ngán ngẩm vì cái cặp đôi này, kiểu tò tình quá và nhận lời quá bá đạo (TG: tụi cũng đến mức bó toàn thân, cái này kiểu gì cũng được USC công nhận cho coi). Sau khi đưa xe xong, thứ hạng mọi người đủ biết, 2 người đồng hạng, nó và hấn mỗi người một ngã về nhà, nằm trên giường cả 2 đều bắt giấc không tự chủ được mà cười mím.

Sáng hôm sau, nó và hấn đã làm ra tin động trời, chính nó và hấn thông báo nhưng hai người yêu nhau như thể không yêu, chỉ thấy hai người ra căn tin ăn chung là cùng, chả nắm tay nắm chân gì cả, cũng chả nói năng ngọt ngào gì cả, chỉ hỏi xuống rồi thôi.

Đến một lần bất đắc dĩ, bốn người kia mới đến gần và hỏi chuyện: “Tanny chị nói thật chị chưa thấy đôi nào yêu nhau như đôi em đâu, rốt cuộc bọn em có yêu nhau không thể?”. Nó nói: “chị à tụi em yêu tuy không như người ta thể hiện qua lời nói, hành động nhưng bọn em làm theo trái tim, mọi người không nhìn được nhưng thật ra bọn em còn yêu sâu đậm hơn người ta nữa là, nhờ những lời nói, hành động của người ta là giả thì sao?” “Được rồi, chị không so đo với em nữa, thế sao em không bảo Devil nó về đây ở để 2 đứa vun đắp tình cảm luôn đi” nó mặt ngó ngó nói: “Ờ ha, để mai em bảo anh ấy”.

Sáng hôm sau, khi đến trường, nó cũng ngó quanh lớp tìm tềnh yêu nhưng chưa thấy đâu. Trong khi đó ở phòng HT:

“Mẹ, 2 anh về rồi nè” giọng nói của hấn vang lên, sau đó bước ra trước là 2 anh đẹp trai rất giống nhau (sinh đôi). “Á á á á” tiếng hét động trời vang lên “trợ ôi, hai cục cưng của mẹ về rồi, càng lớn càng đẹp trai thế này” vừa nói cô HT vừa đưa tay véo má 2 anh. Cùng lúc đó, 2 anh ý cũng: “Trợ ôi, tụi con cũng nhớ ù ma dễ sợ luôn” 2 anh đẹp dai nũng nịu cô HT. Lúc này cô mới hỏi: “thế 2 đứa về đây bao lâu?” “bọn con cũng chưa biết được ạ” “Ồ, cứ biết thế đã, các con chung lớp Devil nhé, tí theo mẹ lên lớp, Devil con lên lớp trước nha” bà quay ra đã không thấy hấn đâu nữa rồi.

Khi hấn vào chỗ nó hỏi (TG: hai anh chị này ngồi cùng bàn nhau rồi nha, anh đẹp trai của em chuyển sang ngồi cùng bàn với chị ấy rồi T^T HB: con kia anh đẹp trai nào của mày hả, ck chị mày đây, động vào chị cho một cước là em từ đây cung TG: ầy ầy chị, em đùa, em vẫn yêu đời lắm, lúc nào nói chuyện với chị sau nhé, hờ hờ * xách đẹp chạy như bay*) “anh mới giấu cái bản mặt đáng ghét đi đâu đấy hả?” “Ờ ôi, mặt anh đáng ghét mà vẫn có người yêu nhá, hi hi” “Nhìn mặt anh mà chỉ muốn đấm cho một phát”

“Tí nữa có hai người anh kết nghĩa của anh vào lớp mình học, hơn em 2 tuổi” “Hơ hơ, mấy anh chị thích học đúp nhĩ ^_^ : anh nè, hai bà chị kia nè, giờ đào đâu ra hai anh bằng tuổi 2 bà kia nữa, ầy xây thật là không hiểu” “Anh học đúp để cưa mấy em xinh gái đấy” “Á à giỏi nhờ, bà mà bắt được hủ hí với em nào là chết với bà đấy nhé” “Ầy ầy, anh cưa em chứ cưa ai mà nóng” “hứ, giận luôn” “Tí đưa đi ăn kem hạ hỏa nhá” “Anh ơi bọn em ăn với, cho em ăn rồi em nói đỡ cho” dạ vâng đã xuất hiện thêm 2 nhân vật quen thuộc Anni và Humer “ok luôn”.

Hai đứa mắt sáng lên quay sang nó nũng nịu, cọ cọ đầu vào tai nó: “Chị kia, anh xin lỗi rồi mà, nếu anh ấy không học đúp thì làm sao gặp được chị, đi mà”, thấy được hồ troh hấn cũng thêm mắm thêm muối vào: “Chuẩn chuẩn, tí anh mua cho cả túi kẹo mút loại cô ca nhá”.

Nghe cũng có lí nên nó cũng gật đầu nói: “tạm tha đấy nhá” (TG: thế mà bảo cái gì gì ấy nhờ, em iêu kiểu khác ế, lạnh nhờ, chả lạnh gì cả *bối bối* HB: này này chị mày cũng là người thì không được làm thế à? TG: nói một làm hai nhờ *lêu lêu* HB: con kia mày cầm, tao cho ăn đếp giờ, chị em mà mày không bênh tao à *cầm đếp “tông xực” đuối*).

Reng Reng, cô HT lại cười tươi như hoa, hí hửng bước vào lớp, nói: “Xin trân trọng giới thiệu 2 hoàng tử đẹp trai lai láng của lớp ta”. Nó nghĩ “cách giới thiệu vẫn rất độc đáo”. Sau đó 2 anh bước vào với vẻ mặt lạnh băng trông giống nhau y xì mỗi tội 1 anh tóc đen và 1 anh tóc nâu và đặc biệt 2 người đều mắt tím (TG: lúc này xí xón lắm cơ mà) “Person Anthony” anh tóc đen lấy nói, “Person Arthur” anh tóc nâu nói.

Nghe thấy mấy tên này và màu mắt nó hơi bất ngờ và nhấn gọi Jenny: “Điều tra đùm chị hai người trên bảng” “yes sis”. Sau đó 2 anh này tiến về phía nó và hấn rồi ngồi ngay bên cạnh bàn nó.

Hấn cũng lên tiếng giới thiệu: “Hai anh đây là bạn gái em” rồi chỉ vào nó đang ngồi ôm máy tính. Hai anh nghe thấy quay lại sững sờ: “ây xây em nào lại làm tan chảy được trái tim thẳng băng lãnh thế này? Chắc phải là em có trái tim và con người ấm áp lắm nhé” (TG: 2 anh nhầm to rồi >_<) Ngó người sang nhìn nó để trở mặt một nụ cười e thẹn nhưng khi nó quay lại, mặt vẫn lạnh băng nói một câu ngắn: “Panson Nani Tanny” sớ dĩ nó giới thiệu đầy đủ vì nghĩ là đàn anh và thân với hấn và rồi quay lại máy tính.

Hai anh đơ người ra và sau đó bật cười nói: “ahahaha, bạn gái nó còn lạnh hơn kia, lấy độc trị độc hả cưng” tuy cười như thế nhưng hai anh đã bắt đầu nghi ngờ khi nghe tên họ, màu tóc và màu mắt của nó, không hẹn mà quay sang nhìn nhau “song sinh có khác” rồi cười như 2 thằng điên. “sis, em có kết quả rồi, thật không, ông tóc đen là Person Anthony, 18 tuổi, độc thân, mồ côi, bang phó bang D.W, lần trước không đi dự tiệc vì đi giải quyết công việc ở bên Hàn với người em song sinh Person Arthur, 18 tuổi, độc thân, mồ côi, cũng là bang phó bang D.W 2 người là con của Maroon Christiana và Person Martin hay là 2 anh trai của sis, chúc mừng sis nha, thôi em nghỉ đây”.

Nó cũng chả có gì ngạc nhiên vì đã biết trước kết quả và nó dự định sẽ nhận lại 2 ông anh vào lúc nghỉ trưa. “Reng, reng”, nó vẫn như thường ngày, thu nhỏ cặp sách, vác MT và ĐT xuống căn tin, gọi lũ nhóc dậy ăn trưa, mua đồ như thường ngày: 1 cái hambogor và cốc nước cam thêm đồ cho mấy bà 8 nữa, sau đó ngồi nghịch MT đợi mấy bà rửa kia xuống.

Từ xa, tiếng của mấy bà đã vọng lại, Cinly chạy đến suýt xoa: “Ôi Tanny ơi, chị yêu em nhất, có cả đồ của chị rồi à, thank bấy bì nhá” 4 bà lại ngồi xuống 8 trên trời dưới bể, nó vẫn lạng lạng. Bỗng từ đâu xuất hiện 3 anh con trai, 4 người nhìn thấy liền trở mặt lạnh lùng luôn, ngồi ăn từ tể.

Anh tóc bạch kim lên tiếng “Vk ơi, đồ ăn ck đâu?” rồi ngồi xuống ngay bên cạnh nó và ngó ngó vào MT – đây chính là anh Devil. “Vk vk ck ck gì, đồ ăn trên bàn í con heo, tò mò” rồi ả đầu hấn ra dúi xuống chỗ thức ăn (TG: chị ơi chị bạo lực quá, hiz hiz HB: con kia, mày chưa nghe câu “yêu cho roi cho vọt” à?).

Sau đó nó quay sang 2 anh giai: “2 ông anh đứng đó làm gì? Định để em gái mua đồ bỏ đấy à?” “Em gái?” cả 2 cùng thốt lên, nó phang luôn câu: “2 ông chậm tiêu nhĩ”.

Giờ cả 2 cùng vỡ lẽ và: “Á á á á, trời ơi em gái cưng của tui, yêu quá” rồi xông vào ôm lấy ôm đê. “E hèm” 4 cô gái nhà chúng ta đã ăn bơ nãy giờ, mặt vẫn lạnh như băng, Kenly hắng giọng: “Tanny?” “ạ vâng, xin trân trọng giới thiệu đây là 2 ông anh zai của em”, rồi quay sang 2 ông anh “2 anh đây là vệ sĩ kiêm chị gái em Cinly và Kenly, bằng tuổi các anh” chỉ vào Cinly và Kenly, 2 người thay đổi loanh xoạch, giờ đã cười tươi như hoa: “Ô, hóa ra là quen, chào” “và đây là 2 người bạn thân của em: “Jammy và Saly bạn thân cậu em, bằng tuổi em” rồi nó giới thiệu tiếp “chào các anh” sau đó 4 bà cô lại quay sang nói chuyện với nhau. Nó bảo hấn và 2 anh: “3 người về nhà em ở luôn nhé, hiện giờ còn thừa 4 phòng”, cả 3 đều hào hứng “oke luôn”.

Nó bảo Jammy và Saly: “Chiều qua nhà tao ăn com nhá 2 con kia” “Ừ” rồi lại 8 tiếp, nó nghĩ: “Mấy người này nhiều chuyện thật” rồi nó quay lại với cái MT. Đang yên đang lành tự nhiên con bệnh kia nó lại đến gây sự đằng sau là 1 nhóm khoản 50 người, tất cả mọi người cùng nghĩ trừ 2 ông anh: “Bố con điên lại làm mất không khí, Tanny nó lại bỏ lên lớp bây giờ” (lần trước hấn cũng đứng 1 góc và nhìn thấy”.

Con Cen lên tiếng: “Con kia, tao đến trả mày món nợ cũ”, nó mặt lại lạnh tanh đáp: “Mày có chắc là không cần ra chỗ nào vắng không?” “Hahahaha mày sợ bị bẽ mặt vì tao đánh bại mày à? Mày chắc không biết đâu nhĩ, tao quen Jake ở khu 4 của bang W.R đấy” “Jake à?” nó hỏi thân nhiên nhưng 4 người kia đã nghĩ “Jake ơi, mày là thằng nào thì bảo bố mẹ chuẩn bị mai táng đi là vừa”. 2 ông anh giai từ hồi xưa thì biết nó yếu đuối, dễ khóc nên định đứng lên, nhưng trước đó vẫn bảo hấn: “Kia, sao em không đứng lên đi?”

“Đừng xồn xồn thế, xem kịch đã” không hiểu nhưng 2 ông vẫn phải ngồi xuống vì đã bị cái nắm tay “yêu thương” của hấn giữ lại mà ngồi mặt nhăn nhó. Con điên kia vẫn không có ý định dừng lại, nói: “Mày yên tâm, tao sẽ không để nhà mày chết đâu, chỉ cho họ phá sản, vỡ nợ thôi”, nó đầu tiên đã “vì ưu tiên người bị bệnh nên đã không đá động gì đến nhà con đấy rồi nhưng.....

“Đánh chết nó đi” nó đi lên chỉ đám đá bình thường nhưng mỗi cú đá của nó rất mạnh và chỉ có tiếng “bốp” “bụp” “hự” vùn vùn và mây mây, máu cứ thế mà văng như mưa.

Nó hạ bọn lột choát xong thì xông lên đám đá tui bụi con bệnh, con bé cứ thế mà chết lên chết xuống. Xong xuôi nó vào nhà vệ sinh tắm qua loa và thay quần áo rồi ra làm 1 câu “về”, và lấy phone ra alô cho cô HT: “Tụi em cúp tiết cô nhé” và câu trả lời của cô HT là: “Đi chơi vui về nha cưng” thật là đến bó thành xác ướp với bà cô này.

Mọi người đã nhanh chóng lên lớp lấy đồ đi xuống, hấn hỏi: “đi đâu đây?” nó đáp: “đi bar” “hura hura” đây chính là tiếng của 4 chị nhà ta và 2 bạn thú cưng vì bị cấm đến bar quá lâu.

Nó bỗng đến cạnh bờ tường (hàng rào) đặt một tấm ván khá to, mọi người khó hiểu, nó bảo: “Mọi người có thể theo, không thì đi bằng công chính” và lôi mô tô ra, chế độ thay quần áo cấp tốc (bộ đen ề nhưng mà là cộc à nha) rú ga và phóng lên tấm ván bay qua tường vĩa đáp đất 1 cách nhẹ nhàng, trước khi đi còn làm câu: “Hẹn gặp lại ở bar” và phóng mất tích. 2 ông anh chưa kịp định thần, 4 chị nhà ta cũng đã lấy ô tô phóng ra cửa chính (tấm ván khá to thôi J) và cười nói: “bar Night nha” rồi cũng phóng mất tiêu. 3 người thần thờ một lúc thì hấn đi lấy ô tô cho 2 ông kia nhảy lên rồi đuổi theo.

Bạn đang đọc truyện *Hẹn Gặp Anh Ở Kiếp Sau, Nơi Hai Trái Tim Cùng Lành Lặn!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 7

Đến nơi đã thấy 5 người con gái đang ngồi uống rượu, mặt lạnh băng và quần áo khác hoàn toàn: nó diện một chiếc áo ba lỗ trắng bên trong và áo khoác đen lừng xấn đến khủy tay bên ngoài cộng với một chiếc quần đen bó và đôi giày cao gót 5 phân màu đỏ, tóc để tự nhiên đang ngồi trong góc 1 tay cầm ly rượu đỏ chót mà lắc lắc làm nước sóng sánh, một tay gác bên thành ghế cộng với nụ cười nửa miệng trông như thiên thần sa ngã (ai chưa đọc truyện này thì đọc đi tên truyện y như thế luôn, khác biệt thế nào là thiên thần sa ngã, nhưng đọc xong chuyện của mệnh đã nhá ^_^)ghế sofa chữ U, góc này tôi có mỗi cái đèn chụp chòn đủ màu bên trên, đối diện đó là sàn nhảy với những con người đang lư như muốn giải tỏa nỗi buồn.

4 người: Saly, Jammy, Cinly và Kenly vẫn chung thủy với màu của mình bằng những chiếc váy ngắn tới đầu gối và nhiều kiểu dáng khác nhau, tóc xõa sang 2 bên nhìn như bốn thiên thần. 2 ông anh ngăn ra trước 2 chị nhà ta (TG: mình cũng chả muốn giấu làm gì vì kiểu chuyện đấy nhiều quá rồi, ý nói Cinly và Kenly, chắc cả nhà cũng biết).

Hấn nhìn thấy nó thì xí xa xí xốn chạy lại ngồi cạnh, nghĩ: “Hôm nay phải chuốc say cô nàng rồi tranh thủ nắm tay tí, hí hử” (TG: anh này trẻ con nhò *.* , nắm tay chứ ^.^, ý đồ thất bại rồi anh oi!), nghĩ là làm, hấn nấn ná vào chỗ nó nói: “Vk oi, uống rượu với ck, hôm nay không say không về!”, nó mặt nghệt ra nói với hấn: “Ông ơi, bây giờ là 2 giờ chiều đây, có phải 10 giờ tối đâu mà không say không về, định cầm rế ở đây uống rượu thay com à? Tối nay về nhà tôi nấu com ăn đó” “Ồ ha, tí ck còn gọi người chuyển đồ sang nhà vk đã, thế giờ làm gì hả vk?” “Ui xời, uống mấy ly rồi đi chơi” nó đưa rượu lên miệng tu 1 hơi. “Hura, thế đi đâu chơi hả vk?” “sao mà hỏi nhiều thế? Ck như... ý lộn anh như trẻ con lên 3 không bằng” “Ừ, anh trẻ con thế mà đã có vk rồi đây *vênh mặt, cười gian*” “này này, ai là vk anh hả?” nó sợ sệt lùi lùi vì nhìn thấy bộ mặt quái đản của hấn, định đưa ánh mắt ra cầu cứu nhưng mấy ông bà kia đang vừa 8 vừa tán nhau rồi còn đâu. “này này, anh còn chưa nói ai là vk anh đâu, tự nhận à....vkkkk” rồi hấn xích lại phía nó, nó kêu “Xích ra mau không ông cho một cốc đi uống trà với anh Vương giờ này”.

Hắn thấy đùa thế là đủ nên cũng thôi (thật ra biết nó nói là làm nên anh ấy sợ ý @@), nó quay sang hỏi mấy bà: “Giờ đi đâu chơi đây?”; cả 4 cùng đồng thanh: “Đi shopping”, nó trề môi: “Thà ở nhà xong em thiết kế đồ cho còn đẹp hơn, đỡ phải chọn đi chọn lại”, bốn người bất mãn nói: “nhà nhà, em lúc nào cũng phụ thuộc thế thì làm sao được, đi shopping cũng là cách để giải khuây đấy”, nó cũng đành chấp tay lên đầu hàng và nói: “vâng vâng, đi shopping, được chưa”.

Thế là cả bọn cấp nhau đi mua sắm nhưng trước hết tụi nó phải đi thay quần áo, nó lại xoi quả quần đùi trắng với áo trễ một bên vai màu đỏ, tóc vẫn xoắn đeo thêm quả kính râm trắng và đi đôi giày thể thao đen với biểu tượng hai bên (TG: lưu ý lúc này biểu tượng dính vào nhá, không phải may đâu), mấy bà kia không thay đồ chỉ thêm quả kính râm.

Bọn hắn thì rất giản dị: áo thun, quần ngắn và dây thể thao cùng mấy quả kính râm luôn, vì sao ư? Vì tất cả đều đồng ý đi vui trần, tụi nó thì đi vui trần xanh nước biển nhạt của nó và tụi hắn thì màu xám của hắn (TG: 2 anh chụy cầm lái nhá, chị ý có mỗi màu xanh là miễn cưỡng thêm vào thôi vì cùng màu tóe ý mà J). Hai người hôm nay đi rất chi là bình thường, ai cũng ngỡ ngàng ngắm nhìn 2 quả xe và những con người trong đó.

Tụi nó chọn một khu trung tâm thương mại cao cấp 9 tầng: tầng 1 là bán điện thoại, vi tính, tầng 2 là mũ, khăn, kính, đồng hồ, tầng 3, 4 và 5 là quần áo, giày dép, tầng 6 là thực phẩm, tầng 7, 8 là đồ nội thất và tầng cuối cùng là ăn uống trò chơi. Tụi nó vừa bước vào đã trở thành tâm điểm chú ý của mọi người (bỏ kính râm rồi nhé) .

Hắn đang định đến gần nắm tay nó để thông báo với tất cả mọi người: nó và hắn là 1 cặp thì nó phang câu làm 3 chàng mặt thộn ra: “Từ bây giờ, 3 người là Ô XIN” nó nhấn mạnh “ô xin, ô xin, ô xin...” 2 từ này cứ văng vẳng trong đầu 3 chàng. Nó cười đắc ý và 4 người kia mặt đã gian gian: “Ồi hôm nay mình có ô xin không công kia, lựa đồ đi, còn đang lo phải xách đồ”.

Nó đi về phía bán vô điện thoại mà đứng lựa, hắn lạnh cha lạnh chanh lại gần, nói: “Vk, cái bọc màu hồng có tai thỏ kia kia”, nó cũng cảm ơn rồi gọi: “Jammy, ra đây tôi cho bà cái này” tất cả nghe tiếng nó gọi mà chạy lại (TG: chị ấy gọi mỗi Jammy thôi cơ mà -_-) rồi nó đưa cho Jammy cái vô điện thoại.

Chị ấy nhảy tung tung lên: “Thank bà nha, chỉ bà hiểu tôi” hắn thì đứng ú ớ nói: “ơ, cái đó ck bảo cho vk mà” Jammy, Saly, Cinly và Kenly cùng chề môi, đồng thanh nói: “Không hiểu nó gì cả” rồi ngó đi ngó lại, cuối cùng nhìn lại một bộ bao gồm: vô Samsung Galaxy S5, vô Iphone 5s và Ipad Mini màu đen, bên trên có chữ Evil, bên dưới để trống (chắc chắn chị ấy sẽ gắn biểu tượng lên rồi) cả 4 cùng nhau chỉ vào đó và lấy ra đưa nó luôn, nó cũng chẳng lằng nhằng nhiều mà lấy ra 3 cái biểu tượng rồi gắn lên đó (TG: chị ấy cần mấy cái biểu tượng là vì trên đó có cái các thiết bị lập trình sẵn kết nối với Jenny: có định vị, sử dụng dấu vân tay và mặt khẩu của nó, các dữ liệu cần thiết.... HB: *sụt sùi* chỉ em hiểu anh)

Tụi nó đi thẳng lên tầng 3, 4,5 để xem quần áo, nó đang định lần đi xem khu quần áo công ty mình bán như thế nào, coi như đi khảo sát nhưng đã bị túm lại, nó nài nỉ: “các chị tha cho em, em nhiều quần áo lắm rồi” giả vờ rót nước mát. Chị Cily nói: “Em nhiều quần áo chứ gì, ờ thì thôi, đi mua váy vậy” “sặc thế khác gì đâu chị” nó lại van xin, Cinly trợn mắt lên: “Đĩ”, nó bị dẫn vào, đánh lắc đầu chấp nhận, nói: “Chỗ lần này thôi nhưng chỉ có 4 màu được chọn: trắng đen, đỏ, xanh nước biển nhạt” “ờ ờ rồi”.

Nó ngắm đi ngắm lại thì lựa được một bộ và đi vào thử, lúc đi ra thì ai cũng muốn rút cầm: nó mặc một chiếc áo ba lỗ đen bằng da, cổ cao, hở nửa lưng và một chiếc váy xếp tầng bằng da cũng đen nốt, dài chưa tới đầu gối, viền của các tầng được gắn đinh đi cùng đôi boots đen cao 10 phân tay trái đeo cái đồng hồ hình biểu tượng trắng, nhìn chị ấy rất chi là mốt. chả ai nói được gì chị ý vì chị chọn đồ không chê vào đâu được.

Thấy biểu hiện của mọi người, nó hài lòng đi vào trong thay đồ định xách túi đi, thấy thế 4 chị nhà ta chạy lại ngăn: “Em định đi đâu?”, nó ngây ngô đáp: “Em mua xong đồ rồi đi ra chờ các chị chứ làm gì?”, mặt Kenly hầm hầm: “Hôm nay em không mua được ít nhất 2 bộ đừng mong rời khỏi đây, mà không được là đồ đi bar nữa”, nó cũng lại đành miễn cưỡng đi chọn đại một bộ vào thay, nó bước ra như một thiên thần lạc giữa vườn địa đàng, bộ váy trắng dài đến đầu gối, phần chân váy có 2 lớp, lớp ngoài bằng ren đều thêu hình bông tuyết cách đều, xen kẽ trông rất đẹp. Nó đi đôi giày búp bê trắng cũng có lớp ren mỏng thêu hoa bên trên, đặc biệt bên hông trái của váy có một chiếc nơ đỏ khá to, trông nó rất dễ thương.

Hắn đang định đi vào gọi tụi nó thì thấy cảnh này cũng đứng ngây ra.....nhưng mọi người đang ngần ngừ thì nó nhìn một lượt từ trên xuống rồi nhú mày, lấy tay “pực” một cái thế là em nơ xinh đẹp đã ra đi, nó lòi ra biểu tượng và gắn biểu tượng vào.

Biểu tượng vừa gắn vào, lớp trong của phần chân váy biến thành màu đỏ, từ phần dây váy dọc xuống đến eo thành màu đen (TG: dây váy bản to, chừa lại màu trắng từ cổ dọc xuống đến eo và phần lưng, vẫn có cái viền ren ở chân váy nhé, cái này TG chế ra).

Mọi người nhìn thấy thế cũng chả biết nói gì, chỉ biết nghĩ: “Đúng là Tammy”. Nó đã chọn xong 2 bộ nhưng vẫn bị 4 chị kia bắt ngồi đó để đánh giá quần áo cho họ, nó cũng chỉ biết nghĩ: “Tại mình giỏi quá mà” (TG: ừ ừ, có người tự sướng già man chưa kìa *bĩu môi* HB: chị nói mày nghe nha, chị em ta giống nhau nên cùng cũng sẽ thế thôi hehehehe).

Jammy và Saly thì vẫn cứ hồng và xanh lá cây chơi mấy bộ váy iều điệu thực nữ, nhưng lúc trong bang thì...ây xầy ây xầy. Cinly thì bỗng nhiên giản dị bằng quả quần đùi và áo phông tím có chữ Bad Girl trắng, giày thể thao anh nước biển viền trắng và mũ lưỡi chai, nó ngó trên ngó dưới rồi làm câu: “Chị bị ầm đầu à, chả giống thường ngày gì cả nhưng nói chung cũng được”.

Tiếp đó kenly bước ra cũng bị ầm đầu nốt: một chiếc quần đùi bò mài rách, một chiếc áo thun xám có chữ Crayzy cùng một đôi giày thể thao đen trắng và một chiếc mũ lưỡi chai, nó nói luôn: “Hai chị vừa nhiễm bệnh ở đâu đấy?” rồi đi ra luôn cho mấy bà chọn gì thì chọn, nó nói vọng vào: “Em cho mọi người 15 phút”. Ra ngoài đã thấy 3 anh đẹp trai ngồi mỗi người một góc ở ghế chờ, mỗi người một cái điện thoại ngồi chơi game, nó kéo 3 người lên tầng 7, 8 để chọn đồ cho căn phòng: rèm cửa, màu sơn, ga trải giường, đèn ngủ, sofa, ấm chén, tranh, ảnh, màu gối...(phòng thay đồ y phòng nhỏ nhé).

Trong lúc đợi 3 người con trai chăm chú chọn đồ thì điện thoại nó reo, vừa bắt máy đưa lên tai thì bên phía đối diện đã oang oang: “Em mất dạng đi đâu rồi mà không thấy mặt mũi hả? còn cả 3 ô xin kia nữa, bắt bọn chị xách đồ thế à?” giọng nói có sức công phá cực lớn kia là của chiến sĩ Cinly, nó cười cười: “Hi hi để em phải ô xin xuống nhé, gặp nhau trên tầng 9 nha”. Mấy chị nhân viên đang túm tụm lại với nhau thì thầm:

Chị A: “ừ ừ, 3 anh kia đẹp trai nhờ”

Chị B: “ừ ừ, mặt còn lạnh lạnh nữa nó mới men lì chứ”

Chị C: “không biết ai là bạn trai cô bé kia nhờ?”

Chị A: “Ừ ừ, không biết còn chờ anh nào cho chị em mình không biết”

.....và vô số lời khác nhưng khi nghe nó nói: “Ồ xin đầu”, 3 anh chạy một mạch ra chỗ nó ngồi mà ngoan ngoãn đáp: “Dạ” mà mấy chị kia mặt nghệt ra, lại nói:

Chị B: “Ồi tiếc thế, đẹp trai thế kia mà đi làm ô xin kia”

Chị C: “Ừ, nhìn đầu đến nổi nhĩ? Quần áo bánh thế kia cơ mà”

.....lại vân vân và mây mây. Bỏ ngoài tai mấy lời đó, nó lên tiếng: “Xuống tầng xách đồ lên tầng 9 đợi em, biết chưa” “dạ rõ” giọng ừ ừ rồi lẻo đẻo đi xuống tầng 4.

Nó phì cười, ra tính tiền và gọi người đến lấy đồ và trang trí lại mấy phòng luôn. Lên tầng 9 nó kiếm 1 chỗ ngồi gần cửa sổ rồi gọi ra một cốc nước cam ngồi ngắm ra ngoài cửa sổ, ngồi nghĩ gì đó. (TG: hiếm khi thấy chị ấy thành thoi thế) Về phía 4 chị và 3 anh chàng thì mấy chị rất ư là khoe khoang, không thèm đi thang máy mà đi thang bộ ngay giữa trung tâm.

Như đi điều hành hết tầng này đến tầng khác mà mặt thì như nở hoa, 3 anh đẹp trai đi sau thì mặt không thể cúi thấp hơn nữa, muốn che đi nhưng tay cầm nhiều đồ quá làm ai cũng phải ngoái nhìn.

Vào ngồi ở bàn gọi đồ ăn trưa, nó đang định lên tiếng gọi Hamburger thì đã bị ngắt lời: “Em lúc nào cũng ăn hamburger thế thì làm sao được? Không ăn hamburger nữa!” Kenly bắt bình lên tiếng, nó cười khò: “chị à, tại trong thời kì huấn luyện em ăn quen rồi, giờ bỏ không được, với lại vẫn đủ chất mà, cộng với cả nước cam còn gì” “Em có ăn đồ khác không thì bảo”

“Vâng thôi được rồi, à em có một chuyện muốn nói” mặt nó bỗng trở nên nghiêm túc làm ai không muốn cũng phải nghiêm túc “Darkness có một vụ buôn vũ khí qua biên giới có thể phục vụ cho chiến tranh khá nguy hiểm, vụ này có khối lượng lớn vũ khí mới được em chế tạo, trị giá cũng phải lên đến hơn trăm tỉ đô mà có rất nhiều người muốn cướp nên em sẽ phải đích thân ra tay. Lô vũ khí này sẽ được chuyển từ Mỹ sang Nhật, em sẽ phải vắng nhà khoảng hơn 1 tháng” “Hả” ai cũng ngạc nhiên, nó chưa bao giờ vắng nhà hay phải đích thân ra tay, nếu vậy vụ này chắc sẽ rất lớn, mọi người đang định lên tiếng thì nó lại nói: “Không ai được đi theo em”, mọi người vội bảo chữa: “Tammy à, mọi người cũng muốn tham gia mà”, nó lạnh lùng nói “Vụ này không đơn giản, rất nguy hiểm”, Cinly nói: “Chị và Kenly là do mẹ em đào tạo ra để bảo vệ em, không đi sao được”, nó cảm ơn, hần thì nói: “ck là ck vk thì phải đi theo là cái chắc rồi, với lại ck cũng từng tham gia những vụ như này rồi, có lẽ là nhỏ thôi nhưng cũng đã thử qua, đi biết đâu giúp gì được vk” hần chớp chớp nhìn mà thấy ghê, nó cau mày nghĩ nhưng thật ra đúng là hần cũng đã từng tham gia những vụ như này, tuy nó khá tự tin về mình dù chưa đi kiểu này lần nào nên tốt nhất vẫn cần hần theo. (TG: *biu môi* chị tự tin thấy gớm)

Nó miễn cưỡng gật đầu, 2 ông anh nhanh nhẩu nói: “2 anh cũng từng đi kiểu này nhưng nhỏ như nó thôi” chỉ tay vào hần “nhưng dù gì cũng là anh của em thì phải đi chứ”, 2 con kia lại giờ giọng giết gà giết vịt ra: “mọi người được đi mà tại tao không được đi là không công bằng” nó thật sự là rất thương cho lũ tai mình, đành nói: “Thôi được rồi, tí mọi người về thu xếp quần áo đi, sáng mai ta đi sớm, lô hàng này đã được nhân viên của em chuyển đi ra cảng biển rồi, đang canh gác ở đó, công ti em thì không lo, em vẫn có thể điều hành, nhân viên ở đó em đã phải cho đi huấn luyện hết rồi, ta sẽ đi xuyên biên sau đó đi qua sa mạc, có thể vận chuyển bằng ô tô qua một số nước rồi sẽ đi máy bay đến Nhật Bản”

“Ừ” mọi người cũng đã nghiêm túc lại, thấy không khí đã có vẻ căng thẳng, nó đành thở dài nói: “Mọi người thoải mái đi rồi tí vào kia chơi” nó chỉ tay vào khu giải trí “rồi tôi vào nhà em ăn cơm, xem phim, xả láng hết hôm nay, oki?” “Ồ ề” mọi người lại ăn uống nói chuyện xả láng, nó cũng chả gò bó nữa mà ăn uống, cười nói cùng mọi người.

Sau đó cả bọn kéo nhau vào khu giải trí, nó thả cho Ami và Humer vào khu vui chơi cho trẻ dưới 4 tuổi, nói: “Mấy cưng chơi thoải mái đi rồi mai đi cùng chị biết chưa” rồi kéo mọi người đi mua mỗi người đầy 1 rổ xèng, nó kéo hần ra chơi bắn súng, hần mặt nghệt ra, nó bảo: “Cố gắng chơi trò này để luyện súng đi, trận chiến bắt đầu từ ngày mai không phải trò đùa đâu” nó cười “Ck biết rồi, nhưng sao lại chơi trò con nít thế vk? Thà đi bắn cá còn hơn chơi cái trò bắn ma con nít này” (TG: đến chịu anh rồi anh ơi, thế bắn cá không phải con nít à? Devil: con bé kia, trò này vẫn đầy người chơi đó nhé TG: vàng vàng, chả thèm nói với anh nữa plè).

Nó nản không biết nói gì hơn dẫn hần đi loang quanh một hồi rồi dừng lại ở chỗ gấp thú bông: “A, gặp cho em một con chó và một con mèo như Ami và Humer kia kia” hần cau mày nói: “sao vk chẳng bao giờ quan tâm ck thế, ck còn không so được với 2 con vật của vk, hu hu”, nó hí hửng nói: “thế anh gấp cái con gấu panda kia kia, nhìn giống cái mặt anh lắm” “thế vk đang khen ck cute như con gấu ý gì, xời yêu vk nhất”, nó làm mặt ngây thơ vô số tội: “ơ đầu, em bảo anh béo và có vàng thâm mắt như nó mà”, hần mặt hăm hăm nói: “này nhá, ck em đẹp trai lại lảnh thế mà, thân hình quá đẹp, không còn gì để nói” “vàng vàng, anh là nhất, thôi gấp con đây đi”.

Nhưng số phận hăm hiu thay, hần gấp mãi không trúng, nó đành bảo: “thôi mình đi chơi trò khác”, hần tức mình đập cái “búp” vào nút ấn thế là em gấu panda đã được gấp trúng.

Hần và nó thật là chẳng còn gì để nói, đứng nghệt mặt ra, nó ra lấy con panda bỏ cặp, rồi 2 đứa đi kéo nhau ra chỗ đưa xe mà cả đám đang tụ tập, chẳng nói gì về vụ này luôn.

Bốn chị nhà ta đang cật lực đưa ô tô, nhấn ga mạnh như muốn đạp hồng đồ người ta không bằng. 2 ông anh thì đưa mô tô, lặc xe như muốn cho nó bật ra ý, thật sự toàn bọn phá hoại của công, hần và nó cũng chẳng ngoại lệ, vừa đạp máy gấp thú của người ta.

Tụi nó kéo nhau ra sân nhảy: nó với hần 1 máy, Cinly và Kenly 1 máy, Anthony và Arthur 1 máy, Saly và Jammy 1 máy, may được cái trò này thì nhìn tụi nó nhảy rất chuyên nghiệp, nhất là hần và nó, phối hợp rất ăn ý. Sau đó cả bọn lại kéo nhau vào cái hộp hát Karaoke mini ở đó gào rú, thật là hết sức tương tượng. Quây hết tăn tật trò chơi trong này, nó mới kéo cả bọn đi mua đồ về nấu (TG: mấy anh chị ý thừa thời gian ý mà, đồ thì cung cấp mỗi ngày, mua gì nữa đâu).

Về đến nhà, ai cũng kéo nhau vào phòng tắm rửa, nghỉ ngơi và chuẩn bị đồ và tâm lí cho sáng mai. Nó thả Ami và Hummer về phòng xong cũng cật lực bước chân về phòng, phòng nó chắc ai cũng chắc là kinh dị lắm hay tối màu lắm đúng không?

Nhưng nó vẫn thích một căn phòng sáng sủa hơn: cửa ngoài tuy màu trắng đen và biểu tượng nhưng bên trong lại có màu trắng, bộ sofa màu sữa, tivi thì tất nhiên là màu đen, bộ âm chén nhìn khắc tinh sảo bằng ngọc bích, ga trải giường và gối màu anh nước biển nhạt, bên cạnh đó là mấy con thú cu te: gấu bông to đứng mặc pizama, chó bông, mèo bông... nó đặt con panda hần mới gấp được để bên cạnh rồi đi ra ngoài ban công để tưới nước cho 2 chậu cây hoa hồng xanh nước biển và trắng, xong xuôi nó mới đi tắm.

Nó mặc một chiếc áo phong hình puca và chiếc quần ngắn hơi rộng đi xuống bếp mặc tạp dề rồi bắt đầu nấu cơm. Khi nó nấu xong cơm rồi thì nhìn lại một lượt, cảm thấy hài lòng rồi mới ấn nút gần đó và nói: “Cơm nấu xong rồi, mọi người có xuống ăn không?” cái nút đó có thể liên hệ được với các phòng.

Vừa dứt lời tiếng bình bịch đã vang lên, 4 chị nhà ta chạy như ma đuổi xuống, mắt sáng như sao, thậm chí còn chưa khô tóc.

3 anh xuống sau, chậm rãi ngồi xuống, nhìn mà tròn mắt éch: sơn hào hải vị như tập chung ở đây vậy, món nào cũng đẹp mắt, đến cái món mực chiên bình thường cũng được trang trí nhìn thật sự cường không nổi (TG: em ăn với, đang đói nè *nuốt nước bọt*) nó cười “ăn đi”, mọi người vội vội vàng vàng cầm đũa lên ăn luôn, Kenly tấm tắc nói: “hì hì lâu lắm Tammy mới nấu nha, nhớ món của em lắm rồi đó”, Cinly thêm vào: “ngon quá Tammy ạ, chị thêm từ lâu rồi, suốt ngày ăn tiệm mà không được ngon bằng em nấu” “thôi ăn đi mấy bà ạ”, rồi mọi người lại trò chuyện vui vẻ.

Sau khi đã tổng hết bát đĩa vào máy rửa, nó lên nhà chỗ mọi người đang ngồi quây quần ở ghế sofa, hỏi: “giờ xem phim nha, mọi người uống gì em đi pha, ngồi đây chọn phim đi” “Capuchino của chị” Cinly lên tiếng “thôi cho chị trà sữa cũng được” Kenly dẫn đầu, “1 dưa hấu ép, một lựu ép nha cung” Saly nhí nhố, 3 anh cùng kêu: “cho anh 1 coffe đen”, nó lườm cả 3 run lên bần bật: “không coffe, mất ngủ, mai phải đi sớm”, cả 3 không hện mà nói: “hờ hờ thôi cho anh sữa nóng, giờ anh hơi lạnh”.

Nó đi xuống bếp mà lúi húi làm, trong khi đó 3 anh tụ tập với nhau cười gian chọn phim, 4 chị cũng hủ hí nốt. Lúc sau nó đi lên với 8 ly kem, 8 đĩa bánh ngọt, 8 bình bông ngô, 1 đĩa hoa quả lớn và nước uống theo nhu cầu. (TG: đây đây Tg báo rồi, đồ ăn thì 1 tuần 1 lần còn đồ ăn vặt thì 3 lần 1 ngày). Để lên bàn rồi ra chỗ hần ngồi, vị trí như sau:

Saly - Jammy - nó - hần - Anthony - Cinly - Kenly - Arthur

Cinly và Kenly bắt bình: “Sao 2 anh lại ở đây?”, 2 người làm ngơ: “2 anh không ở đây thì ở đâu? Hết chỗ rồi”.

Nó lên tiếng hỏi: “Xem phim gì đây mọi người?” vừa hỏi đã đưa nước cam lên miệng uống. 3 ông đồng thanh: phim ma” 4 bà nói: “phim tình cảm” mặt hào hứng, nó làm câu: “phim hài”, mặt ai cũng ngệt ra, nó đành nói: “thôi được rồi, phim ma trước rồi phim tình cảm cuối cùng là hài, được chưa?”, ai cũng mặt sáng như sao.

Nó ngược nhìn đồng hồ nói: “bây giờ là 7 giờ, xem xong 3 bộ phim chắc cũng tầm hơn 9 giờ, vừa thời gian”, nó nói xong thì mọi người đã đeo hết kính 3D vào, Jenny đã tắt điện, bộ phim bắt đầu.

Bộ phim này xoay quanh 2 anh em mồ côi, em gái bị ma nhập, chuyên đi giết người rất dã man, có rất nhiều cách để cứu người em nhưng người anh lại không nỡ ra tay vì nó quá độc ác, cuối cùng thì cũng chọn cách chôn sống em gái nhưng con ma đó lại nhập vào người anh, xong thì chém giết lẫn nhau, cả làng đều chết. Hết phim.

Suốt bộ phim, tình tiết rất gay cấn nhưng 5 đứa nó mặt mày bơ phờ, đưa tay ăn bánh kem như không có chuyện gì xảy ra, đến đoạn tự nhiên mặt đứa em gái phóng to trên màn hình, 3 anh đang thăm thủ thì mặt phấn khởi thì... Saly và Jammy nói: “ừ uôi, không biết dùng mỹ phẩm gì tốt nhe, chầy cả mồ hôi mà không trôi, nhìn như da thật, chẹp chẹp, tụi mình phải học hỏi nhiều rồi”, Cinly và Kenly thì: “diễn xuất hơi kém, như lần đầu ý, có mỗi thể đã toát mồ hôi rồi, được cái cảnh đẹp, hì hì”, nó thì chẳng nói gì, vẫn ăn bánh kem.

Hần thấy tình thế không ổn liền lao đầu vào ôm nó, giọng run run: “á vk ới sợ quá” (TG: anh ấy lợi dụng kia, diễn đạt thể, làm diễn viên đi anh ơi), nó thì cũng chả nói gì, đưa tay....lấy hoa quả ăn.

Hết phim chuyển sang tình cảm, bộ phim nói về một tình yêu đẹp của 1 cô gái mồ côi và chàng trai, 2 người yêu nhau say đắm, nhưng đến 1 ngày, cô gái phát hiện ra bố mẹ mình bị giết là do bố mẹ chàng trai kia vì có mối thù sâu, nhưng vì quá yêu cô gái coi như không có chuyện gì xảy ra, chàng trai khi phát hiện ra thì sợ tình cảm gia đình rạn nứt nên đã một lần giờ súng định bắn chết cô nhưng không làm được, sợ cô sẽ trả thù nên vẫn để phòng cô nhưng khi cô cứu sống mình khỏi một vụ tai nạn thì đã hết lòng yêu thương cô, sống những ngày hạnh phúc. Xem xong nó nói: “Đáng ra cô gái nên trả thù bố mẹ chàng trai đó”, hần nói luôn: “Nếu thế thì anh mà là chàng trai sẽ bắn chết cô gái”, chả ai nói gì với ai luôn. 4 chị 2 anh nhà ta vẫn đang sục sùi, thật là.....

Nó bật phim hài thay đổi không khí, những pha hài hước khiến ngôi nhà chàn ngập tiếng cười, cười đến rớt cả nước mắt, đau cả bụng mới thôi. Hết phim, ai về phòng người ấy ngủ để chuẩn bị cho trận chiến ngày mai.

Bạn đang đọc truyện *Hẹn Gặp Anh Ở Kiếp Sau, Nơi Hai Trái Tim Cùng Lành Lặn!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: Trận Chiến Đầu Tiên

5 giờ tắt cả đã có mặt tại phòng khách, ai cũng đã chuẩn bị tâm lý sẵn sàng, nó mặc một chiếc áo sơ mi đen, tay áo xắn đến khuỷu, một chiếc quần bò màu tối, đi đôi giày thể thao đỏ trắng, tóc buộc vừa tầm vắn thả mái và thêm một quả kính râm màu trắng, vai đeo túi xách.

Ami và Hummer thì không nằm như mọi khi nữa vì tóc nó đã buộc lên rồi, cả 2 đều áo thun quần đùi, mặt băng ngồi trên vai nó, cả 3 toát ra hàn khí rất mạnh. Những người còn lại cũng áo sơ mi quần bò và giày thể thao, mặt rất chi là nghiêm túc ai cũng có túi xách như nó nhưng khác màu và kiểu dáng đều do nó thiết kế.

Cả đoàn 8 người hùng hèn đi đến bến, đến nơi ai cũng choáng ngợp vì tàu của nó: rất to và vững chắc, trang bị rất đầy đủ mọi thứ, chỗ bắn đại bác các thứ không biết đã được giấu chỗ nào, lối ra vào có 4 người đứng canh, thấy nó và 4 chị đi vào thì chào nhưng mặt vẫn lạnh băng: “chào Boss, chào 4 thủ lĩnh, chào 2 nhĩ thủ lĩnh”. Nó không nói gì mà tiến thẳng vào khoang giữa tàu, 4 chị ỉa kịp nói khi 4 anh cahwnj 3 anh kia: “khách của chúng ta, vào họp thôi”, nó xong cũng đi mất, 4 anh kia dẫn đường cho 3 anh nhà ta đang ngó xung quanh.

Mở cửa bước vào khoang mà 3 ngó người, trong này chắc khoảng 70 người là cùng, thật sự là hơi ít, mấy vụ nhỏ nhỏ lần trước của tụi hấn đã hơn 100 chứ chẳng chơi, nói gì.

Nó lên bục, cời kính ra nhìn mặt lạnh dã man, mọi người đồng loạt hô: “Boss”. Nó nói: “mọi người cũng đã biết nhiệm vụ của chúng ta hôm nay đúng không?”, họ lại đồng loạt: “Vâng”, nó đang định nói tiếp nhưng khi lia mắt qua cửa thì dừng lại, lưng thừng đi ra đó, mở cửa, hai cái đầu đang ngó ngó vào bỗng bị nhấc lên cao, nó đưa tay bóp cổ 2 người đang lên lên lút lút rình mò, chả ai ngạc nhiên ngoài hấn và 2 ông anh, nhìn thấy cảnh đó vội chạy đến ngăn.

Nó thả tay hỏi: “Có chuyện gì?”, nó chưa nói xong thì đã có giọng nói ở đâu chen vào: “sis, sis cứ tắt thể đến lúc em phải đột nhập vào thật sự rất khó, sis cho em ăn bơ mấy lần rồi?” hình ảnh Jenny hiện lên trên màn hình ở trên bục, một con cáo đang mặt sung mảy sĩa.

Nó cười trừ, đưa tay lên ấn nút trên tai, mọi người mắt tròn tròn, trên tai nó có gì đâu: “sorry, chị quên”, Jenny vẫn hơi bức mình nói: “2 người này”, trên màn hình hiện ra ảnh của 2 anh chàng lên lút, 2 người đầu tóc vàng “Người đứng cạnh Devil là Dennis, em trai anh ấy, bằng tuổi chị, có một công ty đá quý khá nổi tiếng – Net, cũng có mặt trong bang D.W, người bên cạnh là bạn thân của Dennis – Henry, 2 người này cùng quản lý công ty đá quý này, cũng có mặt trong bang D.W luôn, cũng là 2 nhà khảo cổ học, nổi tiếng ăn chơi, đào hoa, có võ nhưng cũng chỉ bằng Saly và Jammy và đặc biệt thấp hơn chị” (TG: sắc chị ấy giờ 1m83 rồi, hấn được 1m85, 2 ông anh của chị ấy cũng có 1m87, 2 chị Cinly và Kenly cũng có 1m86, 2 chị nhĩ nhỏ cũng có 1m79, còn 2 anh đẹp trai 1m81 à) .

Giờ anh chàng Dennis mới lên tiếng: “oa, đỉnh ghê, công nghệ hiện đại thế, cả bạn nè nữa” chỉ tay vào nó rồi quay sang hấn: “Hai, bạn này là ai vậy? xinh thế nhưng có hơi lạnh không?”.

Nó quay sang chỗ 3 chàng, ánh mắt sắc lạnh có thể giết người, 3 chiến sĩ không rét mà run. Hấn giờ mới lên tiếng sau khi điều chỉnh được nhiệt độ cơ thể: “Đây là Tammy, bạn gái anh, em của 2 ông anh này đây” chỉ tay vào Anthony và Arthur rồi quay lại hỏi: “mà 2 em ở đây làm gì?”, giờ Henry mới lên tiếng: “Hi hi, tại tự nhiên 3 anh bảo đi đâu 1 tháng nên tụi em tò mò muốn đi xem thôi mà”.

Nó đen mặt, nói: “2 người nghĩ đây có thể là nơi để chơi đùa sao, biết con tàu này tôi đã mất công sáng chế thế nào không mà tự tiện đi vào như thế?”, Dennis mặt ngây thơ nói: “tàu này bình thường mà, đến pháo đài, đại bác cũng chả có, nhưng không sao, con gái làm thế là được rồi”.

Xong không khí rơi vào trầm lặng, ai cũng đỏ hết mồ hôi, 2 bạn của chúng ta vẫn hớn hờ, nó gầm lên: “Saly, Jammy, Cinly và Kenly, ra đây mau”, 4 người không chậm chễ mà đứng trước mặt nó, căng thẳng nói: “Có chuyện gì?”, nó nhếch mép: “cho em hỏi *vườn bách thú* đã xây xong chưa”, 4 người nhìn lại một lượt, lên tiếng năn nỉ cho số phận hẩm hiu của 2 chàng kia: “thôi Tammy, dù gì thì chúng vẫn còn non nớt mà”, nói đến đây nó cũng hơi hạ hạ thì Henry lại thêm: “cái gì mà non nớt, cái tàu này tôi gọi có gọi thợ đến trong 1 ngày là làm xong chứ gì, cùng lắm đây cũng là đi chơi biển thôi”, mặt nó không còn gì để đen hơn được nữa, Ami và Humer trên vai nó đang run như cây sậy, không sợ trời, không sợ đất cũng chả sợ ma, sợ mỗi Tammy giận.

4 chị thật không còn cách nào để nói đỡ, nó gầm lên: “tổng ngay chúng vào đó nhanh lên”, hấn và 2 anh vội đến năn nỉ: “thôi xin em, tụi nó còn chưa biết gì về em mà”, nó lạnh lùng nhìn mấy người nói: “Ami, Humer” “đạ” dẫn 5 người này đi tham quan “vườn bách thú” cho chi” “vâng”, không giám cãi lời, nó thúc 5 tên này đi luôn. Xong nó lại lên bục tiếp tục: “Chuyến đi lần này tôi đã chọn ra những người xuất sắc nhất nên không muốn có bất cứ người nào phải hi sinh, tối qua tôi đã làm gấp rút những chiếc máy phát tín hiệu và liên lạc mini này, mọi người lên đây lấy đi”.

Cả con trai lẫn con gái đều được phát một chiếc bông tai nho nhỏ đeo vào, rất có ích nhưng không tăng hình được như tai nghe của nó vì làm vội quá. “Mọi người đã có hết thì nhỏ neo đi thôi”, sau đó nó quay về buồng lái chính, ngồi nghỉ.

Một lúc sau, 7 người kia đã có mặt trong bộ dạng tái mét, đến Ami và Humer đã từng được tham quan rồi cũng không tránh khỏi dã man, trong lúc đi,

cả 3 anh nhà ta đã nói hết những gì về nó và thật không tránh khỏi sự sợ hãi và ngưỡng mộ vì tài của nó.

Một lần vào thăm sở thú đó thật không còn gì để nói: động vật hoang già không nhốt chuồng mà tự do khắp nơi, chúng quần quít, trườn bò đến phát kinh, dưới chân thì đầy bom ngấm không biết bao giờ nổ, có khi vừa đi phát nó làm cái “bùm”, tìm giật thon thót, cộng thêm đang đi mà tự nhiên có cái đầu rơi xuống, điện mập mờ, tự nhiên bị túm chân túm tay, thật sự chặc trước khi đi phải uống cả lọ thuốc trợ tim mắt, chạy không dám chạy nếu không mấy con vật kia sẽ bỏ nhào đến xoi luôn, đi đến cuối còn một phòng tra tấn nữa, thật sự đi xong tởm đến già.

7 người giờ đang yên vị trên ghế bình tĩnh lại, mọi người đã từng được vào đang lắc đầu cảm thông, nó thì nhàn nhả ngồi uống trà, nói với 2 vị khách không mời: “Hai người giờ đi về được rồi, thuyền cũng đã chuẩn bị xong, không tiễn”, hai người nghe thấy thế lắc đầu nguầy nguậy, giọng nịnh nọt: “chị đầu, em xin chị, dù gì chuyến đi lần này cũng có đi qua một số nơi có đá quý, cho bọn em đi nhờ được không ạ?”

4 nàng nghe thấy thì hứng khởi: “thật à, ừ ời, chị cũng muốn nhìn nữa, thôi cho họ đi cùng đi”, nó nói giọng thân thiện: “được, vậy giờ 4 người lập ngay cho em một công ty đá quý, Cinly và Kenly sang đó làm việc, công ty Summer đề em lo, thời trang thì phải đi kèm trang sức, mà có trang sức thì phải làm bằng đá quý hiếm mới đẹp, em nói có đúng không?” nó nhướn mày nói, 4 người cảm như hén luôn, nó tiếp tục: “được, không nói ý là đồng ý đúng không? Giờ công ty đá quý Jadore chính thức thành lập, công ty em sẽ cho sát nhập công ty đá quý này vào, Jadore chính thức là một nhánh chính lớn của Summer”.

Nó không nói gì nữa mà lôi máy tính ra truyền tin về việc này luôn, 4 chị quay lại lườm cháy quần áo của 2 chiến sĩ đang ra sức dùng ánh mắt vô tội nói: “tôi có làm gì đâu”. Hai ngày trôi qua không một dấu hiệu gì bất thường, nó cũng hơi nghi ngờ hỏi Jenny: “tàu vẫn đi đúng hướng chứ Jenny?” “vâng chị, hiện ta đang ở giữa Đại Tây Dương” vẫn lo lắng nhưng nó đành quay lại nói với mọi người: “mọi người vào ăn cơm trưa ở sảnh chính đi, Jenny em lái tàu cho chị” “yes sis, em tranh thủ diệt vi rút luôn được không ạ?”

“ừ”, sau đó nó cũng vào sảnh, ngồi ngay đầu bàn, đang ăn thấy không khí quá ngột ngạt nó nói: “trong thời gian này mà chưa có động tĩnh gì của kẻ thù sẽ là một mối lo lớn, dự tính chúng ta sẽ ở trên biển trong 6 ngày, mọi người phải hết sức cảnh giác” “vâng”.

Mọi người đang định kết thúc bữa ăn thì tiếng Jenny vang lên: “sis, có người xâm nhập vào hệ thống, em không thể chống cự nổi, sorry sis”, nó nở nụ cười thú vị “không phải lỗi của em, biết cách xâm nhập vào lúc Jenny lơ là vì đang diệt vi rút và lựa chọn thời điểm, khá khen, chúng ta gặp đối thủ rồi, mọi người trở lại vị trí đi”, nói xong nó đứng lên đi vào phòng lái chính, ngồi vào chiếc ghế lái chính, nó chăm chú nhìn trên bản đồ đang hiện ra: hướng đi, vĩ độ, ... mọi thứ vẫn đang trong tầm kiểm soát.

Bỗng hình Jenny hiện lên chập chờn: “sis, có tín hiệu đến muốn nói chuyện từ một thuyền cách đây không xa, có nhận không ạ” “có” rồi nó ra hiệu cho Jammy, Saly, Cinly và Kenly đeo kính râm vào.

Lúc sau xuất hiện trên màn hình một người con trai tóc đen vuốt ngược, khá bánh, trên môi nở nụ cười cợt nhả, khoảng tầm tuổi bọn nó, bên cạnh là một cô gái tóc nâu, khuôn mặt lạnh lùng, người con trai lên tiếng: “lâu lắm không gặp, bang chủ bang W.R – Red Evil, có vẻ tập chung đông đủ quá nhỉ, còn có cả 4 phó bang và 2 chủ thủ cung xinh đẹp nữa nhỉ - nhị phó bang” rồi bỗng thấy hấn và 2 ông anh trai của nó, mặt hấn lộ vẻ thích thú: “ai da, còn có cả nòng cốt của D.W nữa sao? Vụ này vui nha”.

Nó nói toả ra đầy hân khí: “không biết hôm nay có việc gì mà Charles – bang chủ bang Badnon lại có nhu cầu hỏi thăm? À Daisy cũng có mặt sao, lâu không gặp” (TG: Daisy là cô gái bên cạnh ý, giỏi máy tính), hấn lại tiếp tục trả lời: “thật ra thì chúng tôi mới lập một công ty sản xuất vũ khí, nghe nói có một vụ lớn nhưng có vẻ cô đã cướp mất rồi, chúng tôi cũng chỉ muốn lấy vụ này thôi” mặt đắc ý, nó cũng chả nói nhiều: “vậy để xem ai có được vụ này” “vậy, good luck” màn hình tắt luôn. Bỗng mặt nó đanh lại, đang định mở miệng thì “bùm”, cột sóng cao đến 60m hiện lên trước mắt, ai cũng bất ngờ, nó nói: “mọi người hết sức bình tĩnh, chắc chắn chỗ này có bom ngấm, bản đồ này chắc chắn đã được điều chỉnh, chúng ta đang bị lạc, Devil vào ghế lại phụ mau lên”, hấn vội vàng vàng ngồi vào chỗ. “bùm” “bùm” “bùm” những cột sóng cao cứ thế mà xuất hiện xung quanh, nó vội đánh tay lái, vận hết tốc lực thoát ra khỏi trận địa mìn, có tiếng hét từ mạn tàu “chúng ta đã lạc vào bãi đá ngầm”, bầu trời bỗng đen kịt lại, sấm chớp đùng đùng, sóng biển ngày càng dữ dội, đập vào những vách đá.

Nó luôn lách tránh những nhóm đá ngầm ở cả 2 bên mạn tàu, căng mắt ra nhìn phía trước mặt mù, mưa càng cản tầm nhìn hơn, bỗng có người hét to: “trước mặt có xoáy nước lớn”, nó kêu: “tắt cả vào chỗ ngồi, thắt dây an toàn thật chặt”, rồi bẻ lái 90 độ tìm đường thoát khỏi xoáy nước nhưng thuyền lại đụng phải đá ngầm, lạc vào xoáy nước.

Mọi người ai cũng căng thẳng, mồ hôi tuôn như mưa nhưng nhìn vào mặt nó và người của nó thì vẫn giữ mặt lạnh băng, làm ai cũng phải khâm phục. Nó bỗng lên tiếng hỏi: “Mọi người có tin tôi không”, ai cũng nhanh chóng trả lời “có” trừ 2 chiến sĩ Dennis và Henry đang do dự nhưng vẫn lí nhí lên tiếng “có”, nó nói tiếp: “vậy thì, chuẩn bị nín thở đi” chưa ai hiểu gì nó đã bẻ lái lao thẳng vào trung tâm xoáy nước, đồ đạc bay tứ tung, thuyền đâm thẳng xuống nước, tàu như muốn nứt ra vì tác động của xoáy nước và sóng.

Nó vận hành hết tốc lực lao thẳng về phía trước, cửa kính không chịu nổi vỡ tan, mấy miếng mảnh sành găm vào người nó, cộng thêm nước biển làm vết thương xót hơn, không ai biết điều này cả, nó vẫn không nhăn không gì hết, chỉ biết vận hành cho tàu thoát khỏi ổ này và “uỳnh”, tàu đâm từ dưới nước ngoi lên mặt biển, ai cũng ra sức ho và hít thở không khí, Ami và Hummer thì như chết đi sống lại, may mà đã được đưa đi huấn luyện không là cho mèo thường thì chết lâu rồi, riêng nó chỉ đưa tay lên vuốt mặt. Saly và Jammy chạy lại ôm sầm lấy nó, hét: “aaaaaa, tao yêu mày nhất, mày cứu sống mọi người rồi”, bỗng thấy nó hơi nhũn mày, 2 đứa mới nhìn xuống phía cổ, bả vai và chân của nó đang bị găm mấy miếng mảnh sành, máu vẫn chảy thì hét ầm lên: “trời ơi, nhìn mày kia, mảnh sành găm hết vào người rồi, không đau à?”, nó vẫn còn nửa đùa nửa thật: “lúc trước không đau nhưng bọn mày ôm nó găm vào sâu nên đau rồi”, 2 con tức tối: “mày là siêu nhân hay sao mà không đau? Lúc này vẫn còn đùa được”, Cinly và Kenly lại gần, trên tay đã có dụng cụ y tế, vừa gấp mảnh sành ra bằng vào cho nó vừa nói: “nó super thật đấy em ạ, thể này bình thường, lúc đi huấn luyện, nó vì muốn tập gấp rút nên toàn dùng đồ thật mà chơi, đạn bắn vào người phải nửa ngày mới được lấy, vừa chịu đau vừa tập cực, bọn chị thấy còn ghê nên nó thấy bình thường là phải”.

Giờ mới thấy các thiết bị dùng được, bỗng tai trên tai mỗi người cũng nháy sáng một phát, tiếng nói của Jenny xuất hiện: “sis, mọi người có sao không?”

hiện tại tàu vẫn đi được, không hỏng hóc lớn lắm, chỉ cần quay đầu 120 độ và tiến thẳng là sẽ đúng hướng tiến vào An – giê, một thành phố lớn ở châu Phi” giờ nó mới ngó quanh nhìn quang cảnh: trời quang mây tạnh, nắng lung linh, chim ríu rít, báo mọi người: “mọi người dọn dẹp và tắm rửa đi, Jenny lái tàu đi đúng hướng, tối nay ta sẽ đỗ lại ở cảng An – giê” rồi nó quay vào phòng đi tắm.

Bạn đang đọc truyện *Hẹn Gặp Anh Ở Kiếp Sau, Nơi Hai Trái Tim Cùng Lành Lặn!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9

“Tàu đã cập bến, mọi người xuống tàu”, mọi người ra tàu mặt mày khác hẳn, ăn mặc như những khách du lịch, tay ai cũng có 1 cái va li, máy ảnh chụp tanh tách (TG: mấy anh chị này đóng kịch giỏi nhò, khủng bố nhau, thật ra hàng đã được chuyển đi bằng ô tô tới một căn cứ, sáng mai sẽ tiếp tục lên đường).

Tất cả kéo nhau vào một khách sạn lớn 5 sao, thuê đến hơn nửa số phòng nhà người ta, 5 chị em nhà nó kéo nhau vào 1 phòng chung cho vui nhưng nó tổng cả 4 cô nhí nhỏ sang giường lớn, nó nằm 1 mình một giường bé, Ami và Hummer ngủ trên sofa.

Tắm rửa xong, mấy chị lên giường tự sướng nhoay nhoáy, nó bực mình nói: “công ty chưa giải quyết được việc gì đâu đấy, ngồi đây mà nhí nhỏ, không tìm tài liệu liên quan đến đá quý đi, cả những nơi nổi tiếng nữa, nhanh”. Cả 4 quay ra bĩu môi, nói: “Nghỉ đi em ơi, giờ mình đang làm người đi du lịch nha”, nó lườm: “giỏi, đến lúc mà có việc cần mà không biết là chết, biết chưa” nó trợn mắt lên “biết rồi” mặt mày lại xì xốn.

Nó chán nản lắc đầu, đeo tai nghe vào nghe nhạc đi ngủ, tiếng piano "Kiss the rain" vang lên, sâu lắng, đưa nó vào giấc ngủ.

Sáng hôm sau, lúc 6 rưỡi sáng, tất cả mọi người đã có mặt tại sảnh lớn, nó diện một bộ đen toàn tập, tóc buộc cao, đeo kính râm trắng và đi giày thể thao trắng nốt, quả đồng hồ hình biểu tượng đỏ, Ami và Humer thì như thường lệ - trên vai nó, nhìn nó quá giống dân anh chị luôn.

Mấy anh chị nhà ta cũng cứ quần bò áo phông mà xoi. Ra cổng sau của khách sạn đã có 2 con xe tải khá to nó phân: hần, nó, Dennis và Henry một xe, mọi người còn lại một xe, thùng trở hàng đằng sau thì phân đôi nửa số vũ khí và nửa số người ở phía sau mỗi xe, Nó và Kenly cầm lái.

Nhấn phím bật loa kết nối với xe bên kia, nó nói: “Kenly, chị rẽ ra đường cái đi đi”, Kenly ngạc nhiên nói: “nhưng đường đó có rất nhiều xe cộ, tí chúng kiểu gì mà chả lẫn ra ta”, nó đáp: “ta đi đường vắng sẽ bị chúng úp sọt, thả đi đường kia tuy đông người nhưng chúng cũng sẽ không dám làm lớn, ít nhất là không thả bom”, Kenly vẫn lo lắng: “nhưng đường đó đông người, sẽ rất khó thoát khỏi tay bọn chúng mà không gây tai nạn cho người khác”, nó nói giọng bực mình: “thế mấy cái danh ông hoàng bà hoàng vứt cho ai, hã, ông bà mà làm tổn thất một tí nào của người bên tôi đang trong xe là...biết điều rồi đấy”, mấy anh chị nhà ta “vâng” một cái ừ xù.

Nó không nói gì rồi tiến thẳng, đi được một đoạn bỗng nghe thấy tiếng Jenny: “sis, có 2 xe 4 chỗ đang ở đằng sau ta cách khoảng 600 mét, trong xe có 4 người, 3 người mỗi người 2 khẩu súng hạng nặng và một máy bay cách đây khoảng 900 mét, bên trong có khẩu GSh-6-23 loại mới”, nó nhếch mép, nói: “hừ, cũng giỏi đầu tư phết nhì, xem ra vụ này là muốn tiết chiêu chúng ta đây, mọi người nghe rõ, sắp có nổ súng rồi đấy” và rồi “bùm” văng máy nhấn thay chị Kenly của chúng ta đã nhanh chóng đánh lái sang bên phải không thì đã đi uống trà với anh Vương cả lũ rồi, không kiểm được, Kenly thốt lên: “may ghê”.

Sau đó thì cả máy bay và ô tô đều nã đạn xuống cả 2 chiếc xe này, nó và Kenly khổ sở đánh lái để không dính đạn và tránh va chạm, nhưng bỗng “viu” một viên đạn bay sượt qua xe nó để lại một vết dài “What the fuck?” nó bỏ kính râm ra nhìn chiếc xe và máu nóng dồn lên não (TG: tại bọn nó làm hỏng xe chị ấy), nó kêu: “anh lái đi, mau lên”, hần chưa kịp ý gì thì tay lái đã di chuyển sang bên hần từ lúc nào, đành miễn cưỡng lái xe thoát khỏi làn mưa đạn.

Nó nói với người của nó phía sau 2 xe: “chuẩn bị tiến hành” và nhấn nút mở cửa thùng phía sau cho 2 xe, tám chấn vừa hiện lên 2 khẩu Galing 6 nòng đã nã đạn về 2 chiếc ô tô đang đuổi theo tụi nó, trên tay nó đang có một khẩu Barrett M82 nhắm thẳng về phía chiếc máy bay bên trên mà nã đạn, 2 chiến sĩ Dennis và Henry thì “òà” lên nhìn nó, mặt đầy vẻ ngưỡng mộ, mắt long lanh như cún con thấy thức ăn.

Một lúc sau khi 2 khẩu Galing 6 lòng đã sử dụng hết 2 băng đạn và nó sử dụng hết 3 viên, 2 chiếc xe đã nổ tại chỗ, trực thăng đã hỏng hóc nặng, lao đầu xuống phía hồ nước gần đó. Nó lại nhếch mép ngồi vào chỗ, bỗng phát hiện có một tay bắn tia đang ở nóc nhà đối diện đang nhắm vào lúc xe đi ngang qua vội thò đầu ra ngoài cửa sổ và cho một phát đạn, cuộc truy đuổi tạm thời dừng lại ở đây, ai cũng thở phào nhẹ nhõm.

Đến khoảng 6 giờ, tụi nó đã đến được Ai Cập và dừng chân ở Giza – gần những kì quan nổi tiếng thế giới và hơn nữa là tối nay bỗng có mấy thằng cha giờ hơi nào thừa thời gian tổ chức buổi dạ hội của thế giới ngầm tại đây, nó cũng định không đi nhưng cái thằng bắt dịch Charles khiến nó suyết chết 2 lần này cũng có mặt nên nó tất nhiên phải đi rồi (TG: hiz hiz là theo chị ý nghĩ là mấy thằng cha giờ hơi nha).

Chọn lấy một khách sạn để nghỉ ngơi xong, nó và mấy chị đã tắm rửa rồi dẫn nhau đi mua đồ dự dạ hội và ăn uống luôn. Bọn hần thì cùng với những người trong bang nó ăn dưới sảnh lớn phục vụ ăn uống của khách sạn. Bước vào một cửa hàng thời trang nhìn rất ưa mắt, nó liếc một phát quanh cửa hàng, chọn lấy một bộ, bỏ túi, tính tiền rồi ngồi đợi mấy chị lớn, không cần thử. Mấy chị sau một hồi chọn tới chọn lui mà vẫn không được, thấy quá muộn, nó đành ra chọn hộ rồi kéo nhau ra một nhà hàng sang trọng, trang trí rất tao nhã, tạo cảm giác thoải mái.

Tụi nó vào ăn đúng hôm nhà hàng kỉ niệm 1 năm mở quán nên rất đông khách, trong lúc chờ đợi món ăn, nó nổi hứng lên sân khấu đàn một bản và gọi Cinly lên chơi đàn xen-lô, 2 người hòa tấu với nhau tọa ra một bản nhạc du dương, ấm áp, mềm mại khi bản nhạc kết thúc, phải mất 5 giây sau mọi người mới thoát khỏi mộng mà vỗ tay rào rào.

Hai người về chỗ và ăn uống vui vẻ, lúc sau tụi nó được nhà hàng miễn phí cho 2 món đắt tiền nhất nhưng nó vẫn vui vẻ quẹt thẻ mà trả tất (TG: ý xì, khoe khoang ghê *bữa môi* HB: anh nhiều tiền, anh có quyền hớ hớ) Về đến nơi thì thấy 3 anh đã quần áo ghi lê khoác trên người, giày bóng tóc để tự nhiên ngồi rất ư là bảnh trên ghế ở sảnh khách sạn, 2 bạn Dennis và Henry thì ngồi cầm mặt vào cái điện thoại chơi game.

Nó cất tiếng nói: “3 người đến trước đi, tí tụi em đến sau, để người khác nghi ngờ thì lại rách việc, ở đó chúng ta nên khách sáo một chút”, 3 người đương nhiên hiểu chuyện mà gật đầu rồi đi lấy xe. 5 chị em thì kéo nhau lên phòng thay đồ, lúc sau nó bước ra với bộ đầm ren đen hở 2 vai, kiểu cổ lọ, trang trí đính cườm, tóc búi phồng kết hợp với mái vòm, tay đeo chiếc nhẫn bạc có đính biểu tượng, đi đôi giày cao gót 5 phân màu đỏ, tay cầm chiếc ví bé cũng đồ nốt, có chỗ mở là biểu tượng, hoa tai bình bông tuyết trắng, vòng cổ biểu tượng (tại váy không có ý mà) và một chiếc mặt nạ nửa mặt trắng nốt, nhìn nó rất là kiều sa. Tiếp đến là Cinly với kiểu váy trẻ vai, xẻ đuôi màu tím trông rất quyến rũ. Kenly với bộ đầm xám xòe bung phần đuôi như một ly rượu vang trông thật diễm dứa. Jammy vẫn phong cách dịu dàng với bộ đầm hồng xếp lớp bông bênh và hai cánh tay đính đá. Saly thì nữ tính với bộ đầm ống chiết eo màu xanh lá, cổ váy có đính ngọc trai tất nhiên các cô gái của chúng ta đều mang mặt nạ rồi. Khi cả 5 bước xuống 2 chiến sĩ đang bận việc chơi game đương mắt éch ra nhìn và tất nhiên điểm nhấn vẫn là Jammy và Saly.

Cả 5 đi xe limo đến, tất nhiên cả 5 chị đều là tâm điểm chú ý của mọi người, vẫn như mọi khi với nó, ngồi một góc nhâm nhi ly rượu, cho tới khi “tên khó ưa”- biệt danh nó đặt cho Charles tiến tới cùng với Daisy cùng bộ đầm màu nude, chân váy phồng to, xếp tầng, mái tóc nâu uốn xoăn làm tôn lên vẻ cao sang. Hấn lên tiếng: “thật là thất lễ khi mà lần trước đã vội ngăn nguồn mà chưa nói lời tạm biệt nhỉ?, hôm nay tôi tới tạ lỗi đây” hấn mỉm cười đưa ly rượu màu xanh lá đầy hấp dẫn tới trước mặt nó, nó đứng dậy, nhếch mép nói: “không dám, lần trước không phải nhờ câu good luck của anh mà tôi mới qua được cửa ải đó chẳng” rồi nó rất nhẹ nhàng đưa ly rượu đang sóng sánh màu vàng cụng vào ly của hấn và “keng” “choang” ly của hấn đã vỡ cộng thêm làm ướt một tí chân váy của Daisy, nó thì nhanh tay một tay nâng váy lên một tay đưa rượu lên tu một hơi rồi nói: “chắc tại tôi hơi mạnh tay” rồi nó lại ngồi nhâm nhi rượu, 4 chị thì ở bên cạnh nhếch mép cười. Một lúc sau, tụi nó và tụi hấn uể oải về khách sạn và lên giường đánh một giấc luôn, đầu có để ý.....

Bạn đang đọc truyện *Hẹn Gặp Anh Ở Kiếp Sau, Nơi Hai Trái Tim Cùng Lành Lặn!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10

Sáng hôm sau, “chết rồi tụi nhóc mất tích rồi” hấn và 3 anh cuống cả kê lên, chạy sang phòng tụi nó xông vào thì thấy, 4 chị bên kia thì đang ôm nhau ngủ say như chó con no sữa, bên này nó nằm đắp chăn ngang ngực, khuôn mặt rất bình thần nhưng đặc biệt nó đang mặc pizama hình minion rất kute >_<.

Mấy anh thấy thế thì đơ ra, quay sang cười gian với nhau, mỗi anh sang bên cô người yêu của mình, 2 bạn Jammy và Saly thì cô đơn lẻ loi. Hấn mân mê bò toái sang chỗ nó, nói thì thầm: “Vk ơi, dậy đi, có việc gấp”, nó nhăn mặt rồi lại ngủ bình thường, hấn lại hí hửng: “Vk không dậy là ck dùng biện pháp riêng đây” và nó đã vung tay “bốp” một phát trên mặt hấn đã có một vết đấm, cái này là thói quen thường xuyên của nó với mấy cái đồng hồ, hi hi.

Hấn mếu máo ôm mặt hét một cách oan ức: “Vk có dậy không thì bảo, vk xem vk làm gì ck nè, hông biết đâu, cái mặt kiểng miếng com manh áo của ck”, nó nghe tiếng hét thì nhăn mặt ngồi dậy, lấy tay dụi dụi mắt như con mèo nhỏ, dễ thương cực.

Hai ông anh thì thừa nước đục thả câu, mặt sát còn có 0,999 mm nữa thì 2 chị tỉnh giấc bởi tiếng hét của hấn, mở mắt chừng chừng và “bụp” 2 chị giơ chân đá 2 anh dính vào trần nhà và nói lạnh: “bất dịch”.

Sau khi 5 chị đã làm VSCN xong xuôi, đi ra chỗ 3 anh đang quỳ, 2 tay giơ lên, mặt thì nước mắt lưng tròng, Jammy và Saly ngồi sô pha xem kịch, nó lên tiếng hỏi: “sáng sớm 3 người đột nhập vô đây định làm trò đòi bại hả?”, 3 anh lắc đầu nguây nguây: “ô nô nô nô nô, bọn anh vô cùng ngây thơ và trong sáng, hãy nhìn vào mắt bọn anh xem bọn anh có nói dối không?” rồi 3 người chớp chớp mắt giả bộ ngây thơ vô (số) tội.

Hai chị quắc mắt nhìn 2 anh, nói: “bằng chứng rành rành ra đây còn”, 3 anh phản luận: “ơ hay, đây là do tụi em không dậy nên bọn anh mới phải thế đấy chứ”, nó thờ dãi: “thôi được, vậy các anh sang đây có việc gì?”, giờ 3 anh mới nhớ ra, cuống cuống đứng lên nói: “chết thật không biết 2 cái thằng quý giố kia đi đâu mất tích rồi” “hả” cả bọn ngạc nhiên thốt lên, trừ nó thì mặt đang tối sầm lại, nghiêng răng ken két nói: “tụi nó định làm cái quái gì hà, định đi tìm tụi nó nữa thì chúng nữa thì chúng ta đã lỡ mất thời gian đưa hàng rồi, mau liên lạc với chúng đi”.

Ba anh quay sang nhìn nhau, cuối cùng hấn nói: “thật sự bọn anh cũng đã thử nhưng...không liên lạc được”, Saly chốt: “vậy chắc chắn là ở sâu dưới đất nên mất tín hiệu hoặc là tắt đi” Jammy thêm: “mà 2 người này là khảo cổ học và rất thích đá quý thì chỉ có ở trong tháp Ai Cập hoặc tượng Nhân Sư thôi”, nó kêu: “Jenny, dò ngay vị trí của 2 nhóc đó mau”, Jenny dò ra luôn: “sis, vị họ đã ở đó từ tối hôm qua và ở khá sâu dưới lòng đất nên không dò được vị trí chính xác, chỉ biết được là họ đang ở tháp Ai Cập”.

Nó nói giọng bức mình: “thế thì quá tốn thời gian, số vũ khí này chiều mai đã phải có mặt ở Nhật rồi, bọn nhóc để sau”, 3 anh vội lên tiếng năn nỉ: “ấy áy đừng em ơi, tụi tụi nó như vậy nhưng chỉ là tính hiếu thắng của tuổi trẻ thôi mà”, 4 chị cũng đành nói giúp khi nhận được những ánh mắt cầu khẩn của 3

anh: “thôi, dù gì thì tụi nó chắc cũng chán ý mà, đi cứu bọn nó không để đến mai là tụi nó vô nằm cùng xác ướp Ai Cập luôn đó”.

Nó ức chế nói nhanh bằng tiếng Nhật: “thế cái đồng hàng này làm sao hả? em đích thân tham gia vụ này cũng chỉ vì lợi ích và cái danh tiếng của công ty, chẳng lẽ để 2 đứa nhóc này làm hỏng sao?”, nó đang định đưa tay lên đấm một phát vào mặt bàn kính thì Ami và Hummer đã kịp nhảy lên vai nó, dúi dúi vào má làm nó thôi, 3 anh và 2 chị Saly và Jammy mặt vẫn còn hoang mang vì nhìn thấy bộ dạng của nó lúc này thì kiểu gì đấm cũng vỡ kính, hồng chân bàn Cinly đành lên tiếng giải thích: “lúc nó quá bức mình lên thì sẽ bị nói nhanh và lẫn tiếng, đến cả tiếng nó không biết nói thì cũng thành biết nói hết, lúc nó bức mình hoặc ức chế nhất là nói cực nhanh tiếng anh, đến ông bà tổ tiên dịch cũng không ra, nhẹ hơn là tiếng Hàn, nhẹ hơn nữa là tiếng Trung, nhẹ nữa nữa là tiếng Nhật và nhẹ nhất là tiếng Việt, có một số trường hợp đặc biệt nó còn nói tiếng: Ả Rập, Tây Ban Nha, Thụy Sĩ,...

Nếu muốn nó giảm thì phải xoa má”, mấy anh chị đang tưởng tượng lúc nó bức mình nhất thì như thế nào, lúc này đã như mãnh thú rồi. Kennly thêm: “lần đầu tiên tụi chị biết là lúc nó đang tranh cãi cùng một đứa trẻ con về việc.....kẹo mút vị nào ngon hơn, nó thì cứ cô ca mà cãi, đứa trẻ con thì vị cà phê, tranh cãi một lúc vì quá bức mình vì tính cổ chấp của thằng trẻ con thế là nó đã nói tiếng Việt, thằng bé nghe không hiểu và thấy nó nói nhanh thì khóc ré lên, nó thì lại rất ghét tiếng khóc trẻ em mà lại đang ở giữa đường nên khuôn mặt bỗng lạnh như băng, nói mỗi câu “cảm” thằng bé sợ quá im re luôn” nói xong cả 2 cùng thở dài lắc đầu ngao ngán, mấy anh chị thì cười khúc khích.

Nó quay ra hỏi, trông rất bình thản: “thế bây giờ mấy người định thế nào?”, bỗng Anthony nảy ra ý tưởng: “tại sao chúng ta không đưa số vũ khí này cho người của em chuyển đến Nhật và chuyển một số vũ khí khá tốt của em đến đây, nếu thấy tất cả chúng ta vẫn ở đây, tụi nó sao có thể nghỉ ngơi được, và lại vừa cứu được 2 đứa vừa đúng thời gian giao hàng mà vẫn đảm bảo hàng tốt”, mọi người nghe xong cũng gật đầu đồng tình, nó suy nghĩ một hồi và nhìn thấy những ánh mắt như cún con đều hướng về mình thì đành gật đầu, mọi người cũng yên lòng được phần nào.

Sau khi đã sắp xếp xong mọi việc, nó, tụi hấn, mấy bà chị và 6 người của nó toàn là những người giỏi về đồ cổ và thời xưa chuẩn bị xuất phát. Tất cả đều áo phông, quần bò, giày thể thao, con gái tóc đều buộc bông, ai cũng đeo kính to bằng kính râm có thiết bị định hướng, đèn laze và đèn pin.

Ami và Humer thì yên vị trên vai của nó, những nhân vật chính của chúng ta ai cũng có balo và trong đó ngoài điện thoại... thì còn cả đồ nghề của nhà khảo cổ và ai cũng được trang bị 3,4 khẩu súng xịn.

Tất cả đều xuất phát, lần theo dấu chân vẫn còn hơi mờ trên cát, kính của tất cả bật đèn pin sáng, cẩn thận soi từng góc ngách, vừa đi nó vừa nói: “bây giờ là lúc thể hiện sự hiểu biết về những nơi có chứa đá quý nổi tiếng đó, em giao đã tìm hiểu chưa”, 4 chị nghiêm túc: “đã tìm hiểu hết”, “tốt” nó nhếch mép cười.

Ven đường đi tối mù mịt, thỉnh thoảng có tiếng róc rít từ đâu đó, tường có rất nhiều hình thù và chữ cổ đại.

Đang đi nửa đường bỗng không thấy dấu chân nữa, ai cũng hoang mang, nó bảo: “chú ý mọi góc ngách ở đây” nhưng tìm mãi vẫn không thấy, tất cả đành tiến thẳng về phía trước và phát hiện ra một ánh sáng hắt lại không xa, vội chạy lại xem.

Khi tất cả đến nơi thì chỉ thấy một căn phòng rộng lớn với vô số cửa được thiết kế theo thời cổ xưa, mỗi cánh cửa đều có một tượng bằng đất nung đứng trước, trên trần ngập nhòe nhiều ánh đèn thời xưa.

Vì đã mất dấu chân nên nó không biết 2 người kia đi đâu, đành phân mọi người ra: “giờ ở đây có 8 cánh cửa, tạm thời cử 1 trai, 1 gái đi vào 1 cửa, ta có 14 người vậy sẽ đi được 7 cửa, em và Devil, Cinly và Anthony, Kenly và Arthor, 6 người phân ra, riêng Jammy và Saly đi với nhau, để xem 2 cấp phó nghiên cứu tới đâu rồi, mọi người luôn luôn phải giữ liên lạc, biết chưa” “Rõ”, ai cũng đề mặt nghiêm túc, đi vào cửa của mình.

Nó và hấn đi vào một cánh cửa, đi thì cũng chỉ thấy hoa văn bên đường và mấy hòn đá không có gì đặc biệt, đi khoảng 2, 3 phút nữa thì đôi nó gặp một hòn đá chắn ngang đường, không có gì lạ nổi, hấn bức mình vì đi mãi để bỏ công sức như thế thì đưa chân lên đập bụp vào hòn đá chắn đó, chửi lảm nhảm và “clạch clạch” “piu, piu” hàng loạt mũi tên được vót nhọn y bay về phía hấn và nó, xuất phát từ hòn đá kia, nó vội nắm tay hấn kéo đi và hét: “chạy mau”, 2 đứa chạy thục mạng, đang chạy bỗng hấn kéo nó vào một ngách nhỏ bé, chật chội đủ lách cho 2 đứa, hấn ôm nó vào lòng.

Nó thì lần đầu tiên tiếp xúc với hấn gần như thế đầu tựa vào hõm cổ hấn thì đỏ mặt, người nóng bừng bừng lên, hấn thì cũng chả kém gì, mặt cũng đỏ (TG: ày xây, anh ý đẹp trai nhưng mà lạnh lùng quá nên không hay tiếp xúc như thế này với con gái) sau khi thấy hết tiếng tên kêu thì vội buông nhau ra, xấu hổ ngập ngừng chẳng biết làm gì, nó vội hăng giọng nói: “đường cụt rồi, chúng mình đi ra thôi”, rồi cũng chạy mất hút nhưng khi ra ngoài cổng thì khuôn mặt lại lạnh bình thường, hấn cũng thế cả 2 coi như chưa có chuyện gì xảy ra.

Ra đến ngoài thì cũng có nghe một số tiếng hét vọng ra từ cửa nhưng hầu như là của con gái. Đồi nào đi ra cũng trong trạng thái ngượng ngịu (có cả người của chị ý nữa, hí hí) trừ Jammy và Saly thì 2 đứa đi ra mặt có hơi xanh xanh (mấy chị ý hơi đen đi phải cái phòng toàn cá sấu, nhện, rắn...).

Mọi người đều báo cáo là đường cụt, ai cũng đồng ý và định đi vào bên trong cánh cửa thứ 8, 4 chị nha ta đang hí hửng cho là mình đúng, tiên phong đi đầu, chưa bước chân vào cửa đã nghe thấy nó nói: “nếu muốn chết thê thảm thì 4 người cứ vào đó đi”.

Mấy chị nghe thế thì ngưng lại, vội vàng rút sang 2 bên, nhường đường cho nó, nó tiến gần đến cửa hang, rút một khẩu súng ngắn và “pằng” một viên đạn bay vào và tiếp sau nó là hàng loạt tiếng “vui, vui, vui,” Nói chung là đủ loại, thập cẩm luôn, giờ nó mới đưa ra kết luận: tất cả cửa hang ở đâu đều có bẫy và là đường cụt, mọi người đi xem xét lại một lượt” “rõ”.

Nó đi xem xét lại từng bức tượng và giờ mới để đến trên mũi của mỗi bức tượng ở đây đều có một viên đá quý giống nhau nhưng khá tầm thường, xem xét một lượt nó phát hiện trên nền nhà có tám hình tượng bông hoa chạm khắc tinh xảo giống nhau tạo thành vòng tròn quanh một hình tượng gì đó khá đặc biệt thời xưa, nó vội ra lệnh: “lấy những viên đá trên mũi của những bức tượng kia lại đây, người của nó vội vâng làm theo lệnh, các anh chị thì tò mò đến gần nó, nó không để ý mà tiếp tục: “hãy đặt vào những hình bông hoa này”, khi 8 viên đá được đặt vào thì có một luồng khí thổi chúng bay lên, ánh đèn mập mờ bên trên sáng rực lên chiếu vào 8 bông hoa và chúng tụ lại thành 1 điểm ở hình trên mặt đất đó và “lũnh”, một đường hầm được mở ra, thông xuống mặt đất.

Cả nhóm lại bắt đầu công việc tìm kiếm, đi sâu xuống lòng đất. Đi được một lúc thì lại thấy ánh sáng le lói liền vội tiến nhanh về phía trước, đến nơi thì ai cũng ngỡ ngàng, có người đeo kính còn phải tháo ra, lau kính rồi đeo lại và tiếp tục ngỡ ngàng. Đây như một căn phòng cung điện nguy nga, những bức tượng được điêu khắc tinh xảo gắn đầy đá quý đứng canh một chiếc giường lộng lẫy đựng một chiếc quan tài của một vị vua nào đó.

Mọi người tản ra đi tìm xung quanh, xem xét nhưng cũng không có thêm một đường nào cả, 4 chị và hai anh nhà ta thì bị đá quý hấp dẫn, vội chạy đến mấy bức tượng sờ mó, người của nó thì xem xét các bức tường, kí tự xò, cách trang trí của nơi đây, riêng nó và hấn thì tiến lại tìm hiểu chiếc quan tài. Quan tài được trang trí rất điêu nghệ, hấn mân mê thành quan tài và thấy một hình rồng rất đẹp, mắt nó được làm bằng một hòn ngọc bích, hấn không tự chủ đưa tay lên sờ và “uỳnh”, xung quanh chiếc quan tài mở ra toàn bầy, nó và hấn không kịp ứng biến mà rơi xuống cái “oạch”.

Bạn đang đọc truyện *Hẹn Gặp Anh Ở Kiếp Sau, Nơi Hai Trái Tim Cùng Lành Lặn!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: Thoát Nạn

Mọi người hốt hoảng chạy lại nhưng họ không biết sâu bao nhiêu và tối mù mịt nên không dám xuống, lúc này 6 anh chị mới ra lệnh đi tìm những con đường khác, nó và hấn sẽ tự lo được, tuy ra lệnh rất lạnh lùng nhưng trong lòng mỗi người đều thấp thỏm lo âu, đặt hết niềm tin vào nó và hấn.

Trong khi đó:

“oái, búp, ay da, vk oi, vk đâu rồi?, vk có làm sao không?” hấn loạng choạng bò dậy, xò xoạng trong khoảng không trống mà hỏi nó, có một tiếng vọng cách đó không xa “em không sao, chân chỉ bị đập vào đá, chảy máu chút thôi” rồi nó cũng gượng dậy, tìm kiếm Ami và Humer, may là trước khi nó kịp đáp đất thì Ami và Humer đã nhảy cái phóc xuống trước và thẳm xin lỗi: “Xin lỗi chị, nhưng cũng cảm ơn chị đã xả thân làm bìa đỡ đạn cho tụi em, Amen”.

Nó và hấn vội bật đèn ở chiếc kính lên, nó giờ mới hỏi: “Jenny, đây là chỗ nào? Jenny, Jenny...” gọi mãi mà không thấy Jenny trả lời, nó vội đưa tay lên sờ tai và không thấy thiết bị liên lạc đâu nữa thì thốt ra một câu: “Chắc chắc chỗ này khá sâu mới có thể làm rơi thiết bị ra khỏi tai em được, hoặc không thì có ai tới qua nghịch tai em chăng” vừa nói nó vừa liếc mắt về phía Ami, Ami vội cúi đầu xấu hổ (TG: khổ thân con bé, chắc tại không có gì chơi).

Bỗng gần đó phát ra tiếng “búp, leng keng, leng keng”, tất cả đều hướng mắt về phía đó và vội chạy tới bên hai anh nhà ta: Dennis và Henry đang nằm xõng xõai, mặt mũi bơ phờ, nhợt nhạt, biểu hiện của việc thiếu nước và thức ăn.

Hấn thì vội chạy đến bên hốt hoảng cho 2 anh uống nước để tỉnh lại còn nó thì hốt hoảng.....chạy đến nhặt cái tai nghe bị Dennis đá lăn sang một bên phui phui, về mặt thương xót. “Hự hự, khục khục” hai anh nhà ta sau khi được Devil tiếp nước đã tỉnh lại, giọng run run: “anh, chị, hự hự”, hấn lo lắng đem bánh ra cho hai anh ăn, hai người ăn ngấu nghiến như hổ chết đói, hấn thì xót lắm (TG: ày xà, anh ý có mỗi một thằng em, Henry thì thân với Dennis từ nhỏ nên hấn cũng coi là em luôn, cưng với thương lắm) còn nó tặng ngay một câu: “có vẻ được nuông chiều quá rồi, sau lần này đưa chúng vào trại huấn luyện của em để em dạy”.

Dennis và Henry thì mặt ngệt ra, sốc tí rơi bánh, hấn thì thờ dài, lắc đầu ngao ngán: “do hai em thôi, cố gắng ở trong đó 5 tháng nha mấy cưng”.

Sau khi tất cả đã phục hồi sức khỏe, nó đứng lên, bước khập khiễng đi lần mò lối ra, Dennis và Henry thì thất vọng nói: “chị đừng tìm làm gì, bọn em đã tìm kiếm rất lâu rồi nhưng nơi đây chỉ như một cái đáy giếng rộng thôi”.

Nó vẫn đi tìm, lấy tay lần mò từng viên gạch trên tường và 15 phút sau nó đã tìm được một cục hơi nhô nhô một tạo và ấn nhẹ vào đấy, một bức tường mở ra một đường hầm tối, nó đưa kính cho Dennis và Henry rồi khoác vai hấn đi vào đường hầm.

Đi được một lúc, bỗng xung quanh phát ra tiếng “thề thề”, tất cả vội hét: “có rắn” và chạy vội. Đang chạy bỗng Ami bị vấp phải một hòn đá “méo” nó vội quay lại và không để ý đến một con rắn đang bò đến gần chân nó “á”, nó kêu lên, bình thường thì đây là chuyện nhỏ nhưng con rắn lại cắn vào vết thương đáng hờ của nó.

Chất độc thấm nhanh hơn vào da thịt làm mặt nó tái mét lại, mọi người vội tập chung lại chỗ nó và hoảng hốt nhìn vào vết thương đang tím dần lại, một đường màu xanh chìm nổi dọc từ vết thương lên đến đuôi nó.

Hấn vội đến đỡ nó, khuôn mặt đầy sự lo lắng, nó vẫn giữ nguyên sự lạnh lùng của mình và ra lệnh: “Đi tiếp đi, đừng để người nào bị thương nữa, em không sao”. Hấn rất muốn mắng nó nhưng vẫn phải diu nó đi ra khỏi nơi này.

~~~~~ tôi là giải phân cách ~~~~~

Trong lúc đó:

“Mọi người đi tiếp đi, nhớ đề phòng kĩ” bốn chị và mọi người đã tìm được một đường hầm nữa và đang lần mò đi theo.

Bỗng có tiếng động “cốp, cốp” đang phát ra và ngày càng đến gần đây, mọi người nắm chặt vũ khí của mình, mặt đanh lại. Tiếp theo đó là hàng loạt tiếng súng nổ, hóa ra đó là người của Charles.

Nó, hần, Dennis, Henry, Ami và Humer đang đi thì giật mình vì nghe thấy tiếng súng nổ ngay trên đầu, phát hiện ngay ra là người của mình, nó vội ra lệnh tìm đường lên. Khi thấy mình bị yếu thế, người của Charles vội gọi tiếp viện, cùng lúc đó thì tụi nó đã tìm được một đường lên. Mọi người vội chạy ra chỗ nó và hồi han đúng lúc đó “uỳnh,uỳnh” mặt đất rung chuyển một cách mạnh mẽ, cát bụi bay tứ tung, mọi người loạng choạng cố đứng vững, nó cảm nhận sự rung động của đất mà phán “chắc chắn có nổ bom”.

Mọi người cũng đoán ra như thế, trong đầu thầm chửi bọn đầu đất vì đây là trong lòng đất và đã có từ rất lâu nên nổ bom thì nơi này sẽ sụp đổ. Nó vội kêu mọi người thoát khỏi nơi này, bên tai thì gọi cho người trong tổ chức chuẩn bị xe trước tháp. Càng chạy thì tiếng “bùm bùm” vẫn liên tục vang Cĩny không nhin được thốt lên “bọn ngu xuẩn”.

Ra được đến cửa động, tất cả đều phải chạy gấp rút vì cát đã ngập ngang người, chạy mãi cuối cùng cũng thấy ánh sáng ban đêm đã chiếu dần xuống hướng ra của tháp. Mọi người đã chạy ra ngoài hết chỉ còn lại 2, 3 người và nó “uỳnh, rầm” cát chặn lối ra vào, nó cố cứu một người nên bị kẹt lại nửa thân dưới trôi vùi trong cát.

Mọi người hốt hoảng kéo nó ra, vì chịu lực kéo của mọi người, lực hút của cát cộng thêm cái chân ngày càng nặng vì cát đã ngập vào vết thương làm mặt nó tím tái lại, đau đớn thốt lên “aaaaaa”.

Hần thấy thế càng lo lắng, hoảng loạn dùng hết sức kéo nó ra làm nó ngã vào lòng hần, hần vội vàng ôm lấy nó đang nhăn nhó vì đau đớn. Sau khi đã đứng lên, nó lấy lại vẻ lạnh lùng nhưng không dấu khỏi khuôn mặt ngày càng trắng bệch ra mà thay đổi màu sắc.

Một người trong tổ chức báo cáo xe đã chuẩn bị xong, nó cố gắng nói: “tất...cả...lên xe...chú...ý...người của Charles” càng ngày càng bé dần và ngất trên tay hần. Mọi người vội vã lên 2 xe đã được chuẩn bị, hần bế nó mà lòng như thiêu đốt, Cĩny, Jammy, Anthony, Dennis và đa số người của nó vào một xe, nó, hần, Kenly, Saly, Arthur, Henry và 1,2 người của nó ngồi xe còn lại.

Cĩny và Kenly cầm lái, Jammy và Saly ngồi ghế phụ cảm thiết bị định vị đã được nối với ipad chỉ đường, ai cũng tập chung cao độ vì nó đã ngất mất rồi, 2 chị khởi động xe và lao về phía trước theo sự chỉ dẫn của Jammy và Saly.

Đang đi bỗng có người báo: “Phía trước có khu phòng thủ của Charles với hàng trăm xe ô tô và 3 máy bay, cũng đang tìm kiếm chúng ta”, hai xe nghe xong đi sát lại với nhau Cĩny và Kenly nhìn nhau gật đầu, tắt đèn xe, tất cả đều lấy kính của nó ra đeo vào, Jammy và Saly mạo hiểm chỉ dẫn: “tiến thẳng về khu đó, thẳng công đi vào có đường đã được mở rộng, đâm thẳng có một hàng rào gai điện nhưng đã có một tấm ván khá to ở đó, tụi em sẽ ngắt điện của chúng trong ít phút”, trong khi đó Ami và Humer cũng đã liên lạc với người trong tổ chức yêu cầu bắn tên về địa điểm gần doanh trại của chúng lúc Jammy và Saly cắt điện, đánh lừa chúng.

Trong lúc mọi người đang chuẩn bị thoát khỏi đây thì hần vẫn lo lắng cho nó, cúi người nhìn người con gái trong lòng đang chày mò hồi, nhăn mặt vì đau đớn mà xót xa. Hần chả biết từ bao giờ người con gái đã đi vào lòng mình, tình hành động, từng hình ảnh của nó lúc lạnh lùng, vui vẻ, dễ thương... hiện ra trong đầu hần như một thước phim tua chậm, hần vẫn nhớ nhất là nụ cười rạng rỡ của nó khi thấy Ami và Humer, nó đã phá đi cái hình ảnh một người con gái lạnh băng, ánh mắt đầy uy lực và hàn khí làm ai cũng phải khiếp sợ ấy, nụ cười như nắng sớm đã làm tan chảy phần nào trái tim hần (TG: mới có phần nào thôi, hahahahaha).

Sau một hồi chăm chú làm việc Jammy và Saly đã xâm nhập được vào hệ thống của chúng và ngắt điện “xong rồi” hai người hấp tấp , mặt đầy mồ hôi báo cáo, Cĩny và Kenly tăng ga, phóng với tốc độ ánh sáng vào trong khu tiếp theo đó là những tiếng nổ “piu, bùm”, xe và máy bay của chúng vội tập chung lại phía tên lửa. Đi một lúc thì tụi nó cũng đến được chỗ hàng rào, Cĩny và Kenly đạp ga hết cỡ phóng qua hàng rào, “phù” mọi người thở phào nhẹ nhõm, hai xe lại bật đèn lên đi khỏi đây.

Trong khi 4 ông anh vẫn đang ngẩn ngơ vì 4 chị thì đi chưa được bao xa cát bụi bỗng bay tứ tung, tạt vào mặt đau rát, xe như lún dần vào trong cát, làm cả 4 anh đều phải thốt ra: “chết, có bão cát”.

Bốn chị lại phải tập chung cao độ, đi nha hết mức nhưng càng đi xe càng lún sâu vào trong cát, gió càng quật mạnh hơn, đúng lúc tuyệt vọng, chưa biết làm gì cả thì Saly bỗng thấy một núi cát khá cao, đặt tâm vào đó mạo hiểm nói: “hãy phi xe lên đồi cát kia, đó là đường sống duy nhất”.

Cĩny và Kenly cũng cứ thế mà đi, quay xe 90o, phi thẳng lên ngọn đồi đó nhưng đến lưng chừng núi thì xe bỗng tụt xuống, Cĩny và Kenly nhấn ga hết cỡ, cố gắng lên được đến đỉnh đồi nhưng sắp đến đỉnh rồi mà xe không tài nào lên nổi. Cĩny và Kenly lại đánh liều một phen, đánh xe đi vòng quả đồi và lao xuống, đang đi rẽ 2 bánh bên trái của xe kênh lên, rồi khỏi mặt đất, tất cả đều hốt hoảng sợ xe lật, Cĩny và Kenly nhấn mạnh phanh, đánh tay lái đi bằng hai bánh sang phía bên kia của quả đồi làm mọi người đứng tim. Sau giây phút tử thần, Saly và Kenly đã đưa mọi người lao thẳng xuống đồi, tiến về Bắc Kinh.

Bạn đang đọc truyện *Hẹn Gặp Anh Ở Kiếp Sau, Nơi Hai Trái Tim Cùng Lành Lặn!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Nguy Hiểm Nổi Tiếp Nguy Hiểm

Sau hai ngày ở Bắc Kinh để nghỉ ngơi tình dưỡng cộng với sức khỏe siêu nhân nó đã khỏe lại.

Trong khi đó thì anh Anthony đã tỏ tình với chị Cinly trên bãi biển tuyệt đẹp với khung cảnh lãng mạn còn anh Arthur thì tỏ tình với chị Kenly ở trong khu rừng có nắng có gió có cỏ có cây... nói chung là rất đẹp và kết quả thì mọi người cũng biết rồi đấy hai chị ngượng ngùng đồng ý (TG: huhuhu mấy chị lấy hết mấy anh soái ca của em đi rồi, gato quá đi, ít nhất cũng phải chờ cho em một anh chứ, mà công nhận hai anh ý tỏ tình lãng mạn ghê, đầu như ai... HB: *lờm xẻo* mấy nói chị chứ gì)

Tối nó tập chung mọi người lại bàn tiếp kế hoạch “tiếp theo chúng ta vẫn vận chuyển số hàng hoá này theo lịch trình, ngày mai sẽ ra sân bay”

Cinly đồng tình: “chúng ta phải làm vậy để tránh tai mắt của bọn Charles, hàng tuy đã chuyển tới nhưng là thông tin tuyệt mật nên chúng không thể biết, dù gì cũng đang rảnh rồi, tại sao không chơi với bọn chúng một ván”

Mọi người có vẻ hào hứng cho việc này, nó dịu giọng “thôi được rồi, mọi người về nghỉ ngơi”

Jammy và Saly về phòng trước sau một hồi chỉ choé với Dennis và Henry, ba chị thì khi về gần về đến phòng liền bị ba anh lôi ra một góc hôn cái “chụt” chúc ngủ ngon rồi ai về phòng nấy.

Ba chị về thì mặt đỏ như gấc, thần trí vẫn đang trên mây, Jammy và Saly sau khi đã tắm rửa đang nằm trên giường ôm ipad thấy thế thì bấu mỗi, quay ra nhìn nhau và lắc đầu.

Nó thay tắm và mặc pijama xong lên giường nằm, mặt thần nhiên như không có gì nhưng trong lòng đã sớm muốn nhảy tung tung. Hắn về phòng sau khi tắm rửa lên giường, nghĩ lại lúc này mà bất giác sờ môi và ôm gối lăn qua lăn lại trên giường (TG: ày xẩy, chàng trai trẻ, con thật là ngây thơ quá đi, ôi cái tuổi trẻ ngày nay *vuốt râu*)

Sáng hôm sau, mọi người đã tập chung ở hết sảnh để ra sân bay, lần này được chuẩn bị 3 chiếc máy bay: nó, Cinly, Anthony và một số người của nó một máy bay, tiếp theo là hắn, Kenly, Arthur và một số người của nó và còn lại là Jammy, Saly, Dennis và Henry cộng 1 trai một gái một máy bay. Tất cả do nó, hắn và Jammy cầm lái, Ami và Hummer hỗ trợ nó, Arthur hỗ trợ hắn, Saly hỗ trợ Jammy và Jenny hỗ trợ cả 3 máy bay.

Bay được một lúc thì có tiếng Jenny báo: “mọi người chú ý, có 3 máy bay được trang bị tối tân đang tiến về phía chúng ta”

Nhìn trên bản đồ hiện ra trước mắt, nó, hắn, Jammy tập chung cao độ, 3 chiếc máy bay ngày càng tiến lại gần. Một chiếc máy bay tiến gần lại máy bay của hắn, 2 chiếc còn lại dừng lại ở khoảng cách nhất định và nã đạn về phía nó và Jammy.

Nó mặt lạnh lùng đánh lái 180o tiến thẳng về phía máy bay của chúng, khi 2 máy bay chuẩn bị đâm nhau nó liền cho súng nã ngay vào phòng điều khiển làm máy bay mất tay lái lao xuống và nổ giữa trời.

Nhìn thấy nó tiến thẳng mà không bị gì cả, Jammy lại muốn chơi *mèo đuổi chuột* với chúng một lúc rồi một lúc rồi bỗng phi thẳng lên trời và đâm xuống mà bắn làm chúng không kịp trở tay mà lại nổ tiếp.

Máy bay tiến gần hắn thì cứ chui xuống phía dưới mà ghe, làm thế nào cũng không tách ra, hắn thì quá bức mình liền chuyển tay lái cho “anh rề” Arthur mà nhảy xuống nóc máy bay của chúng, vịn vào thành đu xuống đập cửa nhảy vào bên trong. (TG: uầy, anh rề hồ báo thể, *tay không bắt giặc* hà anh? HB: con kia, ai là anh rề này? *đồ mặt*)

Nhưng khi hắn vừa vào thì phát hiện trong này không có người và máy bay bỗng có một tầng sắt dày bao quanh, không tài ra được, và một lần khởi được thoát ra, máy bay bắt đầu rơi.

Jenny vội báo: “sis, máy bay này là máy bay không người lái, dùng để như chúng ta, trong đó hiện tại đang có khí độc, chỉ sợ anh Devil không chịu được bao lâu nữa, em sẽ xâm nhập và điều khiển máy bay, chị cứu anh ấy ra nhé?”

Nó nói: “được rồi, làm đi” và đánh tay lái về phía máy bay của hắn, hắn đang chao đảo vì máy bay đang rơi thì bỗng thấy nó đã lại đi vào quỹ đạo thì chạy ra cửa đâm đá, làm mọi cách để thoát khỏi đây, khuôn mặt đã sớm lấm tấm mồ hôi vì thiếu không khí.

Khi đến nơi, nó để Ami và Hummer lái máy bay rồi quay lại nói với Anthony: “giữ chắc lấy chân em”, Anthony chưa hiểu gì thì nó đã mở cửa thả mình xuống, hai chân móc vào thành cửa, tí tuốt thì “anh ngổ” mới theo phản xạ vội vàng túm lấy chân nó, thở phào.

Nó thả người xuống hướng về phía cửa máy bay và giờ chiếc nhả có biểu tượng ra, đôi cánh 2 màu chụm vào nhau chiếu ra tia laser tạo ra một cánh cửa khá to nhưng mới khoét được đến nửa cánh cửa sắt kia, đến đây nó đã cảm thấy hơi khó chịu (TG: chị à, máu nó lên hết não rồi, ruột gan lộn tung phèo rồi chả khó chịu à?)

Tiếp theo đó, từ chữ Tanny xuất hiện một dây chỉ thò vào đến giữa cánh cửa sắt và cắt, dây chỉ này cắt không đứt, đốt không cháy,... nói chung là không phá được.

Cánh cửa được mở ra, nó thấy hắn đã ho “khụ khụ” vội túm lấy tay nó, Jenny không điều khiển nữa làm máy bay rơi tự do. Giờ thì trên bầu trời đang

xuất hiện một chiếc thang bằng người, nó thấy Anthony không tài nào kéo nó và hấn lên được, mà nó còn đang rất khó chịu thì đánh đu và gặp người, hấn được nó đánh đu lên thì bám lấy cửa máy bay bật vào trong rồi cùng Anthony kéo nó lên.

Tất cả đã qua cơn nguy hiểm, hấn ngồi nghỉ lấy sức được một lúc thì bỗng cả 3 máy bay đều mất lái.

Bạn đang đọc truyện *Hẹn Gặp Anh Ở Kiếp Sau, Nơi Hai Trái Tim Cùng Lành Lặn!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13

Jenny lên tiếng: “sis, trong lúc chúng ta không để ý, chúng đã đột nhập vào máy chủ của ta và vô hiệu hóa vùng điều khiển”. Nó đánh lại: “thật không ngờ đây đã là lần thứ hai chúng ta lơ là cảnh giác, giờ mọi giờ hãy đeo hết dù vào, nhảy khỏi đây, mau lên, có vẻ máy bay sắp nổ rồi”

Mọi người vội vã mặc hết dù vào, ai cũng nhanh chóng nhảy xuống và nó là người cuối cùng, vừa mới nhảy ra khỏi máy bay thì “bùm” từng tiếng nổ vang trời rền rã.

Một lúc sau, ông trời ngó xuống và thấy một đám người và một số đồ đang chập vạt leo vào bờ ở một hòn đảo khá rộng nhưng hoang vu và um tùm cây.

Mọi người nằm trên bãi cát mà thở hồng hộc, sau đó tất cả đều đứng lên đi hong khô quần áo và xem xét hòn đảo trong phạm vi nhỏ.

Lúc chiều xuống, cảnh hoàng hôn tuyệt đẹp hiện ra trước mắt, sóng biển nhấp nhô, rì rào như bản nhạc hòa với tiếng chim, thú, Chờ đã, thú ư??? Nó ngạc nhiên, mọi người cũng quay lại và thấy ven rừng có một chú thỏ hồng dễ thương đang tiến đến gần.

Jammy vội chạy đến (TG: chị ấy thích màu hồng và những thứ dễ thương, đối lập lại với chị Tammy, hahahaha) kêu lên: “aaaaaa, con thỏ dễ thương vậy, yêu quá”, chị ấy đang định đưa tay ra vuốt lông con thỏ thì “khè, khè” mắt nó bỗng đỏ au, ranh ranh mọc ra dài và nhọn, móng vuốt cũng dài ra hơn bình thường, thân to hơn gấp bội.

Chưa ai kịp phản ứng thì cả nó và hấn đã kêu: “tránh ra”, Jammy chưa kịp phản ứng thì “bùm, bùm” 2 tiếng súng cùng vang lên và mục tiêu chính là con thỏ đó.

Jammy sợ hãi chạy dật lùi về phía Dennis, nhưng mọi người lại không thể ngờ con thỏ vẫn chưa chết mà kêu lên một tiếng chói tai. Sau đó là hàng loạt tiếng chạy, ven rừng giờ đã xuất hiện... mọi người đoán đúng rồi đây, nó gọi ra thêm một bầy thỏ, tốc độ chạy của chúng nhanh hơn thỏ bình thường rất nhiều, thỏ đã nhanh giờ còn nhanh hơn.

Mọi người vội vã súng về phía chúng, cảnh hoàng hôn đẹp lúc này giờ đã đẫm máu và tiếng hét kinh người, không còn tiếng sóng rì rào nữa.

Sau trận chiến ấy, toàn bộ đàn thỏ đã “hi sinh” mà quân ta không tổn thất tí nào, chỉ là một môi thôi, đúng là quân do nó đào tạo nhỉ?

Nó liên lạc với Jenny hỏi tình hình: “theo báo cáo, đây là hòn đảo bỏ hoang, trước đây được dùng làm nơi thí nghiệm bí mật của các kế hoạch đang dang dở về vũ khí sinh học hay virus phục vụ cho thể chiến nên đã bị xóa tên trên bản đồ, ngoài ra gần đây có một ngọn núi lửa đã ngừng hoạt động, dưới chân núi là mô Algae (loại đá kích độc, người động vào sẽ bị dính phóng xạ, có thể gây chết người nhưng lại là nguyên liệu cực kì hữu dụng trong chế tạo vũ khí sinh học) khá lớn”

Nó khá hài lòng, hỏi: “vật ở đây có thể liên lạc với bên ngoài không?”

“dạ không, có một màn chắn bức xạ đã ngăn cản nhưng trên đỉnh núi lửa thì ta có thể”

Nó dặn dò mọi người: “ngoài này đã sức nức mùi máu nên chúng ta sẽ phải di chuyển vào trong để nghỉ ngơi, sáng mai ta sẽ phải đi sớm lên đỉnh núi, mọi người nhớ đeo kính và bật tín hiệu ở bóng tai mọi lúc để dễ dàng liên lạc, ở đây rất nguy hiểm, mọi người đã được nghe qua, các con thú ở đây có lẽ đã bị nhiễm phóng xạ hoặc bị biến dị nên phải cẩn thận, hết sức đề phòng”

Mọi người thực hiện xong thì bắt đầu di chuyển vào trong rừng, khi đi thì chỉ thấy gió rít qua kẽ lá, tiếng thú chạy qua như chớp, tiếng kêu the thé của chúng hòa lại với ánh trắng đã lên đến đỉnh đầu làm cho khung cảnh nao động, lạnh tóc gáy.

Đi được một lúc thì tụi nó tìm được một khu đất trống không rộng lắm, xung quanh cây cỏ um tùm, nó phân người đi kiểm củi, dọn chỗ ngồi, kiểm đồ ăn.

Lúc sau, mọi người cùng ngồi trên những thân cây, quây quần bên đồng lửa thưởng thức đồ ăn, khung cảnh rấy ảm cúng nhưng lòng ai cũng thấp thỏm, lo âu, tưởng tượng về những điều sẽ diễn ra sắp tới.

Thấy không khí quá trầm, nó lên tiếng: “ vì chuyến đi này mọi người đã phải vất vả nhiều nên sau khi về tất cả sẽ được thưởng một kì nghỉ”, mọi người nghe thế xong thì sung sướng tột độ, người thì nghĩ đi Hawai, Pari, Pháp, Thụy Sĩ...

Nó quay sang chỗ Dennis, Henry, Jammy, Saly, Cinly và Kenly đang sung sướng nói: “sau đó thì Dennis và Henry sẽ phải vào trại huấn luyện của em 3 tháng, 4 người thì điều hành công ty đá quý đi lên cho em”

Nó nói xong thì quay ra vuốt lông Ami và Humer đang ở trên lòng, mắt nhìn đồng lửa nghĩ mông lung để mặc 6 con người đang ngơ ngác, ngệt mặt ra.

Ngồi được một lúc, mọi người đang phân người canh gác thì Ami và Hummer bỗng cò lên, mọi người tập chung cao độ nhìn những cái bóng đen đang xoẹt qua với tốc độ ánh sáng. Mọi người nhanh chóng đứng chụm vào nhau, tay nắm chặt súng. Ami và Humer trên vai nó cũng nhanh chóng phòng thủ.

Một bóng đen bỗng xuất hiện, y như con người nhưng lớn hơn gấp đôi, có móng vuốt dài, lông rậm hơn, nhìn như người nguyên thủy từ thủa khai sinh, sức khỏe thật khủng khiếp, nhảy ra thoi cũng rung cả đất.

Mọi người vội nã súng về phía con quái vật nhưng mãi mới giết được nó, thật kinh dị. Nhưng sau đó thì đồng loạt các bóng đen xuất hiện vây quanh cả đoàn.

Mọi người ra sức chống chọi, có một con bỗng nhảy ra trước mặt nó, vì súng hết đạn, nó tung ra cú đâm về phía lồng ngực con quái vật và “hự”, hai đứa đứng đối nhau, nó nhìn chằm chằm con quái vật và mặt nhăn như khi vì... đau tay.

Con quái vật không làm gì nhiều, vác luôn nó lên vai rồi...bay(HB: há? bay á? TG: dạ không nó phi như bay)

Thật không may cho nó khi chẳng ai thấy nó đang trên vai con quái vật mà đâm đá như điên, đâm cả vào mặt nhưng lại tiếp tục vẩy vẩy tay vì...đau, trong khi con quái vật thân nhiên đu cây đi đâu đó.

Lúc sau, tiếng súng ngày càng xa, nó thôi không đâm đá vì sức nó không tài nào đọ được với con người này, và trong lúc bay nhảy, con quái vật không chú ý đã làm cho nó “cốp” đầu đụng vào cây, ngất xỉu.

Sau khi tất cả đã giải quyết xong đám cầm thú thì ngồi bệt xuống đất thờ hồng hộc, một lúc sau Cinly mới kêu lên: “chết, Tammy đâu”, mọi người nhìn quanh và bỗng hốt hoảng tột độ, hấn vội liên lạc với nó nhưng nó không nghe. Jammy giục: “liên lạc thử với Jenny xem”

Hấn vội gọi cho Jenny: “Jenny, Tammy ở đâu rồi”

Jenny vội trả lời: “chị ấy bị một con đưa đi mất rồi, anh chị hãy yên tâm mà nghỉ ngơi trước, mai em sẽ báo cáo sớm địa chỉ mà mọi người đi cứu chị ấy, tối thế này mọi người sẽ chỉ nguy hiểm thêm thôi, bye anh chị”

Nó tỉnh dậy thì thấy trời đã sáng, người đau ê ẩm, ngồi dậy và định thần là nơi đâu, nó nhớ lại tối qua thì thờ dài.

Nó vừa bước khỏi giường thì có tiếng bước chân tới, nó thủ thế đợi chờ và...một người con gái bước vào, trên tay là một tô cháo, nó lấy làm lạ khi thấy người ày rất bình thường thì cất tiếng hỏi: “cô là ai? Có phải đồng loại của chúng không?”

Người con gái cười nói: “không, tôi cũng bị chúng bắt về như cô, cô ăn đi, không có độc đâu!” cô cười trừ rồi nói tiếp: “Tôi tên Brabara, cô tên gì?”

Nó cầm lấy bát cháo mà hỏi: “vì sao cô vẫn sống vậy?”

Brabara nhún vai: “lúc đầu tôi cũng tưởng mình sẽ chết nhưng chúng chỉ bắt tôi làm việc nhà và...cái máy sinh con” nói đến đây cô nghiêng răng kèn kẹt, khuôn mặt tràn đầy sự khinh thường, si nhục cộng tức giận.

Có một chút lo lắng thoáng qua trên khuôn mặt lạnh băng của nó nhưng nhanh chóng trở lại: “Vậy chúng bắt ta về để duy trì nòi giống, giờ chúng đang ở đâu?” (TG: ừ, công cụ duy trì nòi giống, bọn biến thái, bọn tòm lợm)

Cô nói: “chúng hiện giờ đã đi sẵn, chỉ còn 1, 2 tên ở ngoài canh chúng ta”, nó căn dặn: “vậy giờ cô và tôi sẽ trốn khỏi đây, đoàn của tôi đang ở gần đây, tôi sẽ liên lạc với họ”

Nghe thế Brabara vội từ chối: “đừng, tôi đã bị lẩn dòng máu với chúng, người tôi cũng đã bị vấy bẩn, chỉ cần cô hãy thả bom và giết chúng là được rồi, tôi dù gì cũng đã bị nhiễm phóng xạ” vội vén tóc cho nó xem.

Giờ nói mới nhìn thấy các đốm đỏ to sau gáy Brabara, không nói gì nhiều nó liên lạc với hấn và Jenny: “Devil, anh đang ở đâu, mau đến cứu em”

Hấn đang chạy vội và trả lời: “anh đang trên đường tới rồi, mọi người an toàn cả, Ami và Humer đang ở chỗ anh rồi”

Giờ nó mới nhớ ra Ami và Humer không ở chỗ mình, nó ngó ra ngoài cửa thì thấy 2 gã to con đang ngồi cạnh đồng lửa ăn thịt một con gì đó sống, máu còn chảy lê thê, cảnh tượng ghê rợn, nó thì mặt vẫn lạnh lùng cộng tình bơ.

Nó lôi trong túi ra một khẩu súng bí mật mà nó mới sáng chế ra với hai viên đạn “piu” tiếng như phi tiêu đến đúng gáy của chúng rồi 1,2s sau chúng ngã xuống người lạnh toát, mắt trợn ngược.

Súng này sẽ làm cho người ta đóng băng hết dây thần kinh, động mạch chủ, tim, não, phổi...

Hắn đến đúng lúc nhìn thấy nó hạ gục 2 tên bằng khẩu súng trắng, nhìn như làm từ băng thì vội chạy đến chỗ nó ôm trầm lấy mà xin lỗi: “xin lỗi ck vì ck không để mất tới vk nhiều hơn” mấy người kia đến sau thì thấy ai cái xác lạnh cóng cứng đờ thì chờ người ra chiêm ngưỡng cái tác phẩm đoán là của nó.

Sau đó tất cả cùng chạy lên trên ngọn núi lửa, đến lưng chừng thì Jenny đã kết nối được và vội gọi máy bay. Nhưng bỗng có tiếng “uỳnh, uỳnh” “rầm, rầm” của bọn quái thú chạy lên trên tay còn lăm lăm mấy cái cây to.

Mọi người vội tăng tốc độ lên, rút súng bắn như mưa, hắn cũng đưa súng cho nó. Một con lại lần nữa túm lấy nó và vuốt của nó cào rách một đoạn dưới chỗ ổn quần của nó.

Nó trợn mắt lên nhìn và gầm lên: “Khốn khiếp, tao chịu đủ rồi đó” và nhảy lên cổ nó ngồi, mặt nó giờ còn kinh hơn mấy con này. Nó cảm đầu nó vặn “cực” một cái và lộn ra sau lưng con quái vật cầm cổ hạ nó đo ván cái “rầm”.

Mọi người thật sự trợn tròn mắt, im re thấy nó tiếp tục hùng hổ đến chỗ con khác, tất cả rút ra kết luận, không động vào đồ của nó!!

Một con khác chạy đến chỗ hắn và vung cây, hắn vội ngửa người ra sau, động tác đẹp mắt, rồi hắn dùng chân kẹp cổ nó xoay một vòng cho nó đo đất rồi lấy súng bắn mấy phát vào não nó.

Phạch phạch, máy bay đến, mọi người vội đi lên Kenly và Cinly giữ chân chúng và lên cuối, nhưng lúc Cinly lên, một con đã vội túm lấy chân và “xoẹt” “Á á á á á...”

Bạn đang đọc truyện *Hẹn Gặp Anh Ở Kiếp Sau, Nơi Hai Trái Tim Cùng Lành Lặn!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14: Quá Khứ Được Đào Bới

Cinly kêu lên đau đớn khi con quái vật rạch một đường từ đầu gối cô xuống mắt cá chân, sâu hoắm, máu chảy ròng ròng, nó tức điên lên, dùng súng nã liên hoàn vào đầu nó.

Anthony lo lắng kéo Cinly lên và kiểm tra vết thương, máy bay bắt đầu cất cánh. Nó lên tiếng nói: “hiện giờ chúng ta sẽ bay về Thượng Hải để kiểm tra tổng thể cho mọi người rồi đường ai nấy đi, 1 tháng sau sẽ quay trở về làm việc”

“Xin hỏi, máy bay của ai đang đi vào biên giới, xin khai báo, đã có giấy phép thông hành chưa?” tiếng của cảnh sát viên vang lên. Jenny nói máy cho nó: “Tanny” chỉ có mỗi câu thôi mà anh chàng đã co rúm lại, nó đã liên lạc với bộ trưởng của cục rồi.

Trực thăng đáp xuống khoảng đất trống, nó không thích người khác xăm soi mình nên đeo kính râm trắng vào, từng người bước xuống, chỉ có Anthony là khờ sờ bẻ Cinly xuống, nặng nhọc nói: “sao em nặng thế”

Cinly tức giận, mặt đỏ phừng phừng, gầy gầy nói: “ờ, heo đấy, không bế được thì để “đây” xuống đi bộ nhá”, Anthony cười trừ vì cô bạn gái hay giận dỗi.

Tất cả đều đến bệnh viện lớn nhất và kiểm tra tổng thể, khi đã xong, mọi người đều kéo nhau đi du lịch, riêng tụi nó ở lại Thượng Hải chơi luôn.

Một tháng vui tươi với bao kỉ niệm đẹp đã nhanh chóng kết thúc, tình yêu của từng đôi ngày một lớn dần, tất cả quay trở lại những tháng ngày bình thường.

Trong khách sạn, nó đang nằm trên giường ôm lap làm việc (máy tính xách tay ý), trên mồm vẫn ngáp kẹo mút, lười biếng kéo lên kéo xuống và đánh máy nhanh xoành xoạch.

Một lúc sau, bốn chị hôn hờ mở cửa phòng, trên tay cầm một đồng hồ, túi lớn túi nhỏ, kéo nó lại: “Tanny, vào thay bộ này chị xem nào” Cinly đưa cho nó một bộ máy màu đen tuyền, xếp tầng, triết eo, hai dây cho nó.

Nó đã quá quen với cảnh tượng này trong một tháng qua, lững thững vào trong thử, vừa đi vừa nhớ lại những kỉ niệm ngọt ngào vừa qua cùng với hắn mà nở nụ cười.

Nó bước ra như một cô công chúa bóng đêm, khi các chị vẫn đang bình phẩm, nó đã thay bộ váy ra và lên giường xem tin nhắn vừa được gửi đến từ công ty.

Nó vừa mở ra vừa nói với bốn chị: “vừa có tin nhắn nói một công ty khá lớn đang muốn hợp tác với chúng ta”, Kenly góp ý: “khá ổn mà, chúng ta cũng có thể mở rộng sang các khu vực ấy làm ăn, nhưng công ty đó ở đâu vậy?”

Nó đi chuột xuống phía dưới, đọc tiếp và bỗng sắc mặt đanh lại, hàn khí tỏa ra nồng nặc, Saly giục: “ở đâu vậy Tanny? Sao nhìn sắc mặt cậu đậm đà bản sắc dân tộc vậy?”

Nó lạnh lùng đáp, đồng thời quay ra phía Cinly và Kenly: “Ồ Việt Nam”, hai chị nghe thế thì giật mình, thật không muốn nhắc đến nơi này một lần nào nữa.

Nó nhớ lại những tháng ngày hạnh phúc và một chuỗi liên tiếp sự việc chấm dứt cái tên đã được chôn vùi vào trong kí ức của nó “Hàn Băng”. Cả phòng rơi vào trạng thái tĩnh lặng, Jammy và Saly không hiểu gì vẫn nói thêm vào: “Việt Nam khá ổn mà, hiện tại nước đó đang ngày càng phát triển, chúng ta có thể mở rộng sang thị trường Việt Nam”

Cinly và Kenly lo lắng, chỉ muốn xông ra bịt mồm 2 bé này lại, nhìn biểu hiện của nó nhưng nó chỉ nhếch miệng nói: “Con người phải biết đối mặt với thực tế, chuyện của quá khứ đã qua thì không nên nhắc lại, em không phải là con người yếu đuối, nhu nhược của ngày xưa nữa, em không cần phải trốn tránh”

Rồi nó gọi điện cho người sắp xếp lịch trình, kéo mọi người xuống một quán nước yên tĩnh, thoáng đãng, khá ít người nhưng trang trí rất tinh tế và đậm chất teen.

Hắn và mấy ông anh, cậu em đến đã nhào đến ôm người yêu của mình (TG: cái này mình đã nói chưa? Dennis là bạn trai Jammy và Henry là của Saly nhà), nó thì đã quen khi hắn đến và ôm đằng sau mình như vậy, mỉm cười với hắn, chỉ chỉ chỗ ngồi bên cạnh.

Mọi người gọi đồ uống và đồ ăn nhẹ xong thì hắn quay ra hỏi nó: “em gọi mọi người ra đây có chuyện gì vậy?” và đưa tay khuấy tách cà phê nâu đang bốc khói nghi ngút (TG: uê, mới một tháng thôi mà anh định đặc lên phết nhê Devil: ày xây, con này hay thật, anh rề mĩ mà lị)

Nó ăn một ít bánh kem dâu tây, để vị ngọt tan trong miệng, quay đầu nhìn ra ngoài phố xa đông người qua lại, hít một hơi sâu, quay lại nhìn mọi người và quyết định kể hết mọi chuyện.

Khi nhắc đến mẹ nuôi, nó sụt sùi và khi nhắc đến Long và Ngọc, nó không còn nổi buồn vô hạn nữa mà là giọng nói thành thoi, mọi chuyện đã là của quá khứ.

Khi nghe nó kể xong, 4 chị sụt sùi, 2 anh mịt ướt qua ôm đứa em bé bỏng mà thương xót, hắn thì bẻ tay răng rắc, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “thằng khốn nạn đây là thằng nào? Anh về Việt Nam sẽ băm vằm nó ra”

Nó nhìn thấy hắn đã mất đi vẻ bình tĩnh vốn có cho dù có trời sập bằng một người phản bội nó thì lòng vô cùng hạnh phúc, nó nhận thấy: quyết định đến với hắn sẽ không bao giờ làm nó hối hận.

Cuối cùng thì tất cả cũng quyết định về Việt Nam. Bọn nó đi tay không về với chủ trương: đến đây mua sau.

Bước ra khỏi máy bay, long nó không khỏi dậy sóng, đã bao năm mới quay lại mảnh đất này, nơi chôn vùi những ký ức đó, những thời khắc đó.

Nó, Cinly và Kenly tháo kính và ngấm nhìn lại quê hương yêu dấu đang đổi thay, bọn hắn thì ngó đông ngó tây vì lần đầu tiên đến Việt Nam.

Mọi người quyết định dạo bộ về ngôi biệt thự trắng của nó, nhưng những sự việc không ngờ vẫn nổi tiếp.

Đi ngang qua một siêu thị lớn, nó bỗng nhìn thấy một dáng người mảnh, tiếng giày cao gót “cộc, cộc” trên nền đá, xung quanh là tốp người túi lớn túi nhỏ, khuôn mặt kênh kiệu vênh lên nhìn trời, đăm về hướng tụi nó.

Nó thật không ngờ con người này đã thay đổi đến như vậy, hay là từ đầu đã như vậy rồi? Ngọc à, hình ảnh trong quá khứ của cô xa vời quá.

Nó không muốn dính dáng gì đến quá khứ nữa nên đôi chân thoăn thoắt muốn đi nhanh qua. Có vẻ sự việc không như mong muốn, khi đôi chân chuẩn bị bước qua thì có tiếng cất lên: “ô, ai đây?” cái giọng chua loét, cao vút của Ngọc vang lên, chân bước tới gần phía nó.

Nó vẫn im lặng nhưng hắn đã cảm thấy đôi tay nó đang nắm tay hắn được siết chặt, hắn tia mắt về phía nó nói không sao, người như hắn chắc chắn hiểu đây là ai.

Sự việc vẫn chưa dừng ở đó, Ngọc tiếp tục nói: “Lâu lắm không gặp mà cậu cũng thay đổi kinh nhỉ? Nhuộm tóc nè, đeo len” rồi quay sang hắn mà vuốt xoa: “ây da, còn câu dẫn được một anh đẹp trai thế này cơ à” và tiếng cười kinh dị vang lên.

Rồi lại quay sang nó: “mấy năm mất tích mà tìm được trai đẹp thế là hay rồi, thôi quay về bên Long đi, để cậu bạn trai này lại đây, tên Long kia tao chán rồi, trả mày đây, giờ nó cũng giàu phết, vẫn đủ tiền để bao mày đây”

Nó không muốn một chút nào nhưng có vẻ, quá khứ cần lật lại rồi!!!

Chương 15: Action!!!!

Nói xong, Ngọc cùng đám bạn ngừng nguẩy đi mất, để lại đằng sau khối khí lạnh lẽo đang dần làm đông băng mọi người xung quanh.

Tất cả kéo nhau về biệt thự, im bất nhìn nó, tay vẫn nắm chặt lấy tay hắn, hắn ở bên lo lắng, quan sát sự thay đổi trên khuôn mặt nó, ngôi nhà rơi vào trạng thái nặng nề.

Một lúc sau, nó cất tiếng: “em đã suy nghĩ kỹ, EM.PHẢI.TRẢ.THÙ” mọi người vừa mới thở phào nhẹ nhõm sau những phút dây kinh hoàng thì giờ lại SỐC-TOÀN-TẬP.

Sally và Jammy vội can ngăn: “đừng Tanny à, mày suy nghĩ kỹ dùm tui tao với, chính mày bảo chuyện đó đã là của quá khứ mà” hai chị cứ nhao nhao lên, nó trầm giọng, mang đầy nộ khí: “nếu đã được đào bới thì chúng phải tự chịu và tốt nhất là đừng động đến những người của hiện tại” nhìn sang hắn.

Mọi người cũng không còn cách nói để nói với nó nữa, đành im lặng, đợi sự trả thù của nó và thăm tạm biệt những ngày tháng bình yên.

Nó về phòng, tự thả mình cái phịch trên giường, nhắm mắt, tất cả đều tĩnh lặng, nó với tay lấy chiếc cặp sách bên cạnh, lôi ra một cuốn sổ có bìa ngoài màu trắng và những bông tuyết rơi, mở ra trang đầu tiên là những dòng chữ nắn nót, tràn ngập niềm hạnh phúc của một cô bé 15, 16 tuổi

“Ngày...tháng...năm.

Hí hí, hôm nay anh ấy tặng mình một con gấu thật to a, anh ấy đã hứa mai sẽ đưa mình đi chơi rồi.....

Ngày...tháng...năm...

Lại một ngày nữa bên anh, em đã được 16 rồi, chúng ta cũng được một năm rồi nhỉ? Em thật vui vì sinh nhật hôm nay đã có anh và Ngọc - những người em rất yêu thương, hãy ở bên em mãi nhé, để hạnh phúc của em đừng bao giờ bay xa...”

Những nét chữ ấy vẫn đều đều, tràn ngập niềm vui và những nỗi buồn, những lần hôn ghen, nó cảm thấy thật khinh bỉ con người của ngày xưa nhưng có vẻ con người đó sẽ là một mặt nạ hoàn hảo cho sự trả thù của nó từ ngày mai.

Nó gọi cho Jenny nhờ điều tra tất cả về Long và Ngọc, ngắt kết nối và quay lại cuốn sổ. Rồi nó bỗng giật mình khi trong cuốn sổ hiện lên cái tên thân thương Yên - người chị nó.

Những lời tự hứa với chính mình rằng sẽ thay đổi và quay trở lại với người chị thân thương đến lúc cần thực hiện, nó thay đổi rồi.

Nó lại vội nhờ Jenny điều tra về người chị kính yêu của mình Yên và đang định đóng quyển sổ lại, nó bỗng thấy từng hàng chữ thân thương trên mẫu giấy đã ó vàng được dính vào cuốn sổ - bức thư mẹ nuôi đưa cho nó.

Nó đưa tay mân mê lại những dòng chữ ấy, nhắm mắt lặng lẽ, những hình ảnh về mẹ hiện ra, tuổi thơ ấu, những kỉ niệm, có ngăn chặn một giọt nước tràn mi nhưng một giọt nước long lanh buống bình trượt theo hàng mi cong vút mà rơi xuống chiếc ga trải giường màu xanh nhạt, tạo ra một bông hoa - là sự nở hoa của hạnh phúc hay sẽ là sự bắt đầu của đau khổ với tất cả và kết thúc bằng nước mắt đây?

~~~~~Tờ lại là dải phân cách~~~~~

Sáng hôm sau, mặt trời ló rạng, chim hót líu lo, thật là một ngày đẹp trời, trong một ngôi biệt thự trắng, bên trong cánh cổng có một vườn hoa, bên cạnh vườn hoa có một con đường lát sỏi, dọc theo con đường lát sỏi sẽ là một hồ bơi, quẹo phải đi thẳng từ hồ bơi sẽ đến một sân rộng và ở góc của cái sân rộng sẽ là một chiếc xích đu và một cây cổ thụ và... (TG: xì tốp, so ry e vi oãn, thẳng em tác giả đang học văn en tác giả đang học inh lịch sử)

Mọi người ồ ồ thức dậy, đi làm vệ sinh cá nhân và bước xuống lầu, mùi thức ăn thơm nức mũi bay lên và cùng với đó là một dáng người cân đối, trên người là bộ váy trắng có hình những bông hoa tuyết hai dây bán to và chiếc tạp dề màu xanh nhạt, khuôn mặt tươi tỉnh, miệng ngậm nga, tay xào nấu, một khung cảnh làm chói mắt.

Và ở bên trên là những con người đang há hốc mồm, dụi mắt và tí thì xỉu, rồi tất cả cũng lặng lẽ lên bàn ngồi, lòng đã bắt đầu miễn cưỡng nhấn nút Start cho kế hoạch trả thù của nó.

Nó quay lại để thức ăn lên bàn, miệng cười tươi rói, cời tạp dề, lấy ghế ngồi cạnh hắn nói: “Tối qua mọi người ngủ ngon không? ăn đi chứ, từ bao giờ lại chê thức ăn của em thế kia” giọng nói vẫn còn sự miễn cưỡng và lạnh giá.

Tất cả lòng càng nặng trĩu, thờ dài, Cinly lên tiếng: “Tanny, với mọi người ở đây, em không cần miễn cưỡng vậy đâu”

Nó cười trù: “Thôi nào, để em sửa, nó cũng là một phần trong con người của em ngày xưa mà” hấn lên tiếng: “Chúng ta là người thân của em, ai chả biết tính em, đừng có miễn cưỡng mà cố gắng để rồi tích tụ trong lòng nỗi buồn mà không chia sẻ với ai như thế, thấy em như vậy, ai mà vui nổi đây”

Nó thấy thế thì mặt lạnh lại ngay lập tức, hàn khí lại tỏa ra bình thường, vừa húp một thìa súp vừa nói: “Mọi người hãy tập làm quen con người lúc này của em đi, cũng đừng tỏ ra ngạc nhiên nữa, bây giờ sàn diễn đã bắt đầu rồi, những diễn viên là chúng ta nên cố gắng tập một chút cho bộ phim này đi thôi”

Nó nhếch mép cười, một nụ cười lạnh giá và ẩn chứa trong đó là nhiều điều.

Nó chợt nhớ ra một điều: “Trưa nay mọi người tự ăn đi nhé, tí nữa em sẽ đi có việc” rồi ăn vội và đứng dậy đi về phòng.

Nó lên phòng, ánh mắt lạnh băng nhìn vào những thứ dễ thương trên bàn trang điểm, lấy một bộ bông tai và vòng cổ bằng ngọc trai, miễn cưỡng lấy ra chiếc đai váy hình chiếc nơ màu hồng to đùng và đeo bên hông, với tay lấy chiếc túi xinh xắn thay cho chiếc cặp sách hàng ngày.

Tự ngắm mình trong gương, nó thấy một cô gái mái tóc xanh dương thả tự do xoắn nhẹ phía đuôi, mái vòm xinh xắn và một chiếc bờm trắng đáng yêu nhưng khuôn mặt lại lạnh băng không cảm xúc, đôi mắt tím vô hồn.

Nó đành miễn cưỡng nặn ra một nụ cười, một cô bé 17 tuổi dịu dàng và tươi tắn xuất hiện trong gương, một con người khiến nó tự mình khinh bỉ, ngu ngốc và nhu nhược.

Nó xuống nhà đón Ami và Humer đặt lên hai bên vai, chào vội mọi người và lôi ra đôi giày búp bê trắng bằng vải có viền ren để đi gặp người chịu của nó - Yên. Đứng trước cánh cửa khuôn mặt nó lạnh băng, vừa lộ mặt ra ngoài đường đã thấy một khuôn mặt với nụ cười rạng rỡ, nó là diễn viên đầu tiên.

Bạn đang đọc truyện *Hẹn Gặp Anh Ở Kiếp Sau, Nơi Hai Trái Tim Cùng Lành Lặn!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16: Cuộc Gặp Gỡ Tình Cờ

Đi dưới ánh nắng dịu dàng, nó mỉm cười dịu dàng bước chân tới quán cà phê Chuông gió nơi nó đã hẹn người chị yêu quý và ông anh rể tương lai.

“Đình đông” tiếng chuông cửa vang lên, nó bước vào quán và cảm nhận thấy một không gian nhẹ nhàng, quán không quá lớn, thoáng đãng, tất cả tường quanh đây đều được làm bằng cửa kính trong suốt, dưới chân kính trang trí vài hình ngộ nghĩnh không che khuất tầm nhìn.

Nó chọn một chỗ khá khuất, ngồi xuống sofa, quay ra nhìn dòng người đang đi lại, đầu suy nghĩ mông lung, khuôn mặt trở lại trạng thái không biểu cảm.

“Cách, cách” nó quay ra với khuôn mặt ngây thơ ngờ ngác thì nhìn thấy một khuôn mặt trái xoan, mái tóc ngắn màu hạt dẻ ôm lấy khuôn mặt và một nụ cười nhẹ, chị ấy lên tiếng hỏi: “làm gì mà ngồi thần thờ thế em gái, em uống gì?”

“À vậy chị là chủ ở đây à? Chị cho em một ly cà phê nâu đánh đá và một cái bánh ngọt với” nó mỉm cười đáp lại.

Chị ấy đi vào trong một lúc và mang ra ly cà phê và đĩa bánh dâu tây bé, đặt lên bàn rồi ngồi đối diện nó, trò chuyện: “Em đến đây một mình à? Chị đang rảnh nên chị em ta nói chuyện nhé” rồi chị nháy mắt tinh nghịch.

Nó phì cười nói: “Dạ không, em đang đợi 2 người nữa chị ạ”, chị nói: “Cứ tưởng em đến đây để suy nghĩ, quán của chị yên tĩnh với thoáng đãng nên nhiều người đến đây để suy nghĩ, giải tỏa tâm tư lắm”

“Thế thì có vẻ em sẽ đến đây thường xuyên rồi” nó lém lỉnh lè lưỡi.

“Rất sẵn lòng cô nương, chị sẵn lòng chào đón đưa em gái xinh đẹp tới đây nhé, nhớ dẫn theo anh nào đẹp trai giới thiệu chị nhé, không chắc chị ế mất thời”

Hai chị em cười nói một lúc thì có khách nên chị chào tạm biệt nó ra tiếp khách, nó uống một ngụm cà phê để vị đắng thấm dần vào cổ họng rồi để lại vị ngọt ở đôi môi, rồi nó lại ăn một miếng bánh để vị vừa ngọt vừa ngây của kem tan trong miệng và vị hơi chua chua của dâu đi qua, thật là đáng thưởng thức.

Đang đưa mắt ra ngoài đường với những giai điệu du dương bên tai nhờ chiếc tai nghe, nó như lạc vào thế giới của riêng nó, đang chăm chú nó bỗng nhận được một cái ôm chầm lấy.

Ngạc nhiên quay lại, là khuôn mặt hơn một năm nay nó chưa được nhìn thấy, cả những cái ôm ấm áp và đầy tình thương của chị vẫn ủ ấm và xua tan đi nỗi lo lắng trong nó, là chị - Yên

Yên ôm chăm lấy nó mà khóc nức nở, trách móc: “Hơn một năm qua em đi đâu hả, có biết anh chị lo lắng như thế nào không, con bé ngốc nghếch này”

Nó cũng ôm lấy chị khuôn mặt đầy sự thương nhớ, chị vừa buông nó ra thì ông anh rể Nam đã lại ôm chăm lấy: “Ồi chết mất, con bé này, tại em mà hơn một năm nay Yên luôn lo lắng, mất ăn mất ngủ, chẳng thèm quan tâm đến ông chồng này nữa rồi đây, may mà em còn về để chị em bù đắp cho anh chứ không chắc anh sẽ tui thân cả đời mất”

Nó bật cười, cái tính lạnh chanh, lém lỉnh của anh ấy vẫn không thay đổi.

Hai anh chị ngồi đối diện nó, quan sát từng chút một, nó đành nở nụ cười gượng gạo, Yên lên tiếng hỏi: “bộ dạng này của em là sao? Sau cái hôm gặp Long sao em lại biến mất?”

Nhắc đến tên đó, mặt nó trở về trạng thái thực, hàn khí lại liên tục tỏa ra khắp người nó, anh chị cùng ngó người ra, con bé ngây ngô, đáng yêu đâu rồi, tại sao lại là con người lạnh giá đầy uy lực thế kia?

Đôi mắt vô hồn của nó hơi gọn sống khi có vật thể động đậy trên vai, Ami và Humer vén tóc nó nhảy phóc lên lòng, thấy có người thì vội giả bộ đáng yêu, nhảy lên bàn lượn đi lượn lại.

Yên đang định gợn tay ra vuốt ve thì nó cất tiếng: “không cần diễn nữa, người nhà chị cả” thấy thế thì khuôn mặt lạnh băng y như đúc của cả chủ lẫn vật đều tỏa ra hàn khí và lạnh băng, chúng nhảy lên lòng nó ngồi cho nó vuốt ve.

Hai anh chị ngồi mặt vẫn ngơ ngác, nó ngồi lạnh lùng kể lại từ đầu, trong lúc 2 anh chị vẫn ngồi trầm tư suy nghĩ về cuộc sống của nó trong hơn 1 năm qua thì nó đã tính xong tiền nước và kéo anh chị ấy đi vào nhà hàng để ăn trưa.

Nó gọi món xong thì đưa thực đơn cho anh chị, giờ Yên mới nói: “Thật là một khoảng thời gian khó khăn cho em, thế bây giờ em tính là sẽ trả thù Long sao?” nó gật đầu đáp: “Nhưng em cũng đã có những khoảng thời gian ngọt ngào bên những con người mà em yêu quý”

Rồi nó đứng dậy, tiến về phía bàn cách đó không xa có một tốp người đang che mặt bằng thực đơn đã theo dõi tui nó từ đầu.

Hắn ngồi che mặt mà âm ức vì từ đầu đã nhìn thấy nó bị Nam- người xa lạ đối với hắn ôm chăm lấy (TG: hahaha oppa đẹp trai bị ăn dấm chua rồi)

Nó tiến đến và cất tiếng nói: “Sao mọi người lại đi theo dõi em thế này? Có phải rảnh quá không để em giao việc cho”

Các anh chị biết không che được mắt nó thì bỏ thực đơn đang che mặt ra cười trừ nói: “Hề nó Tammy, hi hi”, nó lắc đầu ngoa ngoán rồi sang kéo hai anh chị sang bàn hắn ngồi, cho mọi người làm quen: “Đây là chị em – Yên hay còn gọi là Amber, đây là anh rể tương lai của em - Nam hay James” sau khi giới thiệu xong thì nó để mọi người tự làm quen, quay ra chỗ hắn đang giận dỗi.

Thấy nó quay sang chỗ mình, hắn quay mặt đi chỗ khác, chu mỏ giận dữ, nó bật cười, kéo kéo tay hắn, bấu môi nũng nịu (TG: @@ thay đổi nhanh hơn chong chóng HB: con kia, sao mi cứ chen vào đây thế? TG: em cũng phải chiếm một vai trong chuyện chứ, không muốn bị lãng quên đâu HB: mi có giữ vai gì đâu? TG: có mà, là: nhân vật có trong tưởng tượng HB: [...])

Hắn thấy nó như thế cũng bật cười, quay lại véo má nó, mọi người thấy cảnh ấy cũng bật cười, không khí thật là vui vẻ.

Mọi người vừa ăn vừa cười đùa, hai anh chị kia cũng đã được vào làm một chân trụ trong công ty nó. Bỗng Anthony hỏi câu ai cũng muốn hỏi nó: “vậy em định trả thù tên kia như nào?”

Mọi người tĩnh lặng, hồi hộp chờ câu trả lời của nó: “em sẽ làm hắn yêu em và lộ bộ mặt thôi” nó trả lời thần nhiên, mọi người ngó ra nghĩ “nó hiền lành từ bao giờ vậy, cách này...” hắn thì nổi xung lên, mặt xung mày xia: “anh không chia sẻ em với thằng đốn mại đầy dẫu”

Nó tiếp lời chưa nói xong: “và làm hắn chết không toàn thây, khuyên gia bại sản, chết mà cả đời người sỉ nhục, còn về Ngọc thì chỉ là phá hủy chút nhan sắc, sống không bằng chết, làm gái bao thôi” nó cười lạnh.

Ai cũng lạnh toát, đây mới là nó rồi, tự nhảm là sẽ rút lại câu lúc nãy (TG: thông báo a, anh Dennis với Henry đã phải vào trại huấn luyện rồi nên không có mặt ở đây)

Lúc sau, nó đứng dậy: “mọi người cứ nói chuyện đi, em phải đi có việc rồi, chị Yên với anh Nam tối đến nhà em ăn nhé, em đi đây” rồi nó với túi sách, Ami à Humer rồi đi.

Nó bước ra khỏi nhà hàng với khuôn mặt tươi tắn, ngây thơ với hai con vật dễ thương trên vai làm ai cũng ngược nhìn, nó thông thả đi đến gần công ty của Long với thời gian và dữ liệu của Jenny báo cáo cho nó để thực hiện bước đầu tiên-gặp lại trong tình cờ.

Nó vừa bước tới công ty Thịnh Long cao lớn mà Long đang điều hành vững mạnh về lĩnh vực bất động sản và nhìn thấy con người cao ngạo, khá bảnh trai đang sai bước ra khỏi công ty và tiến về quán cà phê đối diện thì nó thả Humer xuống ra hiệu.

Humer biết điều, chạy lại gần chỗ hắn, nó thì ra về hót hải chạy theo sau, nói: “Humer, đứng lại nào”. Long giật mình nhìn xuống dưới chân thì thấy một

chú cún bé xiu, trắng muốt với khuôn mặt dễ thương thì lấy tay bế nó lên.

Nó chạy lại cúi đầu cảm ơn: “cảm ơn anh”

Giọng nói ngọt ngào, trong trẻo của nó cất lên làm hần thấy dễ chịu, tay thì đưa chú cún cho nó và mắt thì chăm chú nhìn vào con người đang cúi xuống kia mà tò mò về khuôn mặt đó.

Nó đưa tay nhận Humer và ngẩng mặt lên mỉm cười dịu dàng với hần. Hần ngỡ ngàng thốt lên: “Hàn Băng hả?”

Bạn đang đọc truyện *Hẹn Gặp Anh Ở Kiếp Sau, Nơi Hai Trái Tim Cùng Lành Lặn!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17

Nó cũng ngỡ ngàng nhìn, khuôn mặt rất ngây thơ, hần nhìn thấy một khuôn mặt với ngũ quan thanh tú, đôi mắt nâu trong sáng, cái mũi cao, đôi môi mỏng đỏ đỏ, đôi má hồng hồng vì mệt, làn da trắng bóc và mái tóc màu hạt dẻ ngang vai xoắn xoắn, một mỹ nhân nha!

Nó thốt lên: “anh Long?” và ôm chầm lấy hần, giọng nói nức nở cộng nũng nịu: “em nhớ anh lắm, xa anh thật không dễ chút nào mà”

Nó và hần đi vào quán cà phê, gọi một cốc sữa nóng và một ly cà phê, hần nói: “chắc sở thích của em vẫn không đổi nhỉ, gang sơn khó đổi bản tính khó dời mà”

Nó cười ngọt: “vâng, có vẻ một năm qua anh làm ăn tốt nhỉ?” hần gật đầu nhìn về phía công ty mình, giọng mừng rỡ: “ừ, vậy một năm qua em đi đâu vậy? Anh và Ngọc đã rất lo lắng cho em đó”

Cốc sữa được đặt trước mặt nó bốc khói nghi ngút, uống một ngụm để cái ngọt ngào nóng ấm trôi xuống mà trong lòng tự cười thầm “đồ ngọt, đồ màu hồng, thật là quá ngọt ngào nhỉ, thật là đối lập với các cuộc sống khắc nghiệt này mà, anh ta vẫn còn giả bộ được cơ mà”

Nó nói với giọng thương tâm cùng mong đợi: “lúc mẹ mất, em thật sự sụp đổ nên phải ra nước ngoài một thời gian để ổn định tâm lý, chúng ta vẫn vậy phải không anh? Tình cảm em dành cho anh vẫn không thay đổi, liệu chúng ta vẫn còn có thể tiếp tục bước tiếp chứ?”

Hần đối diện với đôi mắt láng láng nước mắt mà suy nghĩ “giờ Ngọc với mình cũng chấm dứt rồi, cô ta thật nhảm chán, để lộ bộ mặt thật sớm vậy, tại sao mình không thử lại con gái dễ thương, hiền lành, nghe lời nhỉ?”

Hần cười nói: “tất nhiên rồi Băng, em nói gì vậy, chúng ta đã bao giờ kết thúc đâu, anh vẫn yêu em, em vẫn là người yêu của anh mà” rồi hần vươn tay ra nắm lấy bàn tay nó.

Một tia khinh bỉ và rẻ mạt lướt qua mắt nó và nhanh chóng quay lại về ngây thơ trong sáng. Nó cười vui vẻ: “vậy thì tốt quá, tí nữa anh có bận không, mình đi mua sắm một chút nhé, em mới về nước nên đường phố vẫn hơi mơ màng”

Hần dễ dàng chấp nhận để lấy lòng cô nàng: “tất nhiên rồi, tại hạ rất vinh dự được hộ tống cô nương đây” cả hai cùng bật cười, nó đã biết tất cả về hần nên dễ dàng làm hần cảm động và rơi vào lưới tình thôi.

Ngồi nói chuyện một lúc thì hần mới để ý tới hai con vật nhỏ bé trên vai nó, hai con vật đồng diễn nhảy tót lên bàn ra chỗ tay hần cọ cọ, hần vui vẻ nói: “em có hai con thú thật dễ thương”

Sau khi tính tiền, hần đi ra chỗ nó đang đứng trước cửa quán cười ngọt ngào, nó đưa tay ra định nắm lấy tay hần nhưng... hần lại ngang nhiên đặt tay ngang hông nó mà đi.

Người nó bỗng cứng đờ lại, lập tức toả ra hàn khí, mắt tối sầm lại, tay nắm chặt đến mức trắng bệch lại, đành ngẩng mặt lên cười trừ với hần: “anh đợi em một tí nhé” rồi nó chạy vào trong phòng vệ sinh của quán, “bốp” đập nứt tường phòng vệ sinh, răng nghiến ken két, lạnh lùng chửi rủa, Ami và Humer cọ cọ vai nó an ủi.

Sau đó nó đi ra chỗ hần với khuôn mặt tươi tắn: “mình đi thôi anh” hần vẫn đặt tay ngang hông nó mà đi, tay nó nắm chặt cái túi, bước cùng hần dọc các con phố và rẽ vào một quán quần áo.

Nó lanh chanh đi vào lựa lấy một chiếc váy màu hồng vào thử và đi ra làm hần choáng váng với vẻ đẹp thiên thần, nó tiến lại hỏi hần: “đẹp không anh?”

hần xoa đầu nó: “tất nhiên là đẹp rồi, em mặc gì chả đẹp” nó le lưỡi tinh nghịch trong khi bàn tay đã nắm đến mức chảy máu.

Rồi nó lượn một vòng chọn một chiếc áo khoác nhẹ cho hần màu xanh đậm khá tao nhã úm lên người hần, là màu và kiểu dáng hần thích thì tất nhiên phải hài lòng gật đầu rồi.

Nó với hần lượn đến chiều rồi tạm biệt, trước khi về thì nó còn đưa số điện thoại mà nó mới mua cho hần và chạy vào một căn hộ trong một chung cư cao cấp, đợi lúc hần đi, nó trở lại về lạnh lùng, tay bóp chặt chiếc điện thoại với cái ốp đôi màu xanh lá cây cùng Long, nó đã rất cố gắng không làm chiếc điện thoại tan tành.

Nó liên lạc với Jenny và yêu cầu xe, về đến nhà mà vẫn chưa thấy ai, nó đứng giữa phòng khách vớt cái “bộp” chiếc túi sách xuống, kêu to: “Jenny, chế độ luyện tập” một phòng ảo bao quanh nó, tĩnh lặng, bên trong là ảo của Long còn lại là vũ khí và một màu đen, từ bên ngoài nhìn vào thì có thể thấy được nó đang làm gì.

Nó thay bộ quần áo bó màu đen và nhanh nhẹn xông lên, dồn hết cục tức vào cú đâm “bốp” một đám vào mặt, và tiếp theo là những cú đâm đá rất bạo lực (TG: chú ý không thực hiện ở nhà ạ)

Khi mọi người về nhà vui vẻ vì đã thêm hai thành viên, rất ồn ào, nhưng vừa vào cửa đã nghe thấy những tiếng đám đá rất kinh khủng nên bước vào phòng khách, đứng hình.

Nó đang lăm le con dao trên tay tiến lại phía ảo ảnh vừa hồi phục hình dạng, nó như mãnh thú gầm lên đâm chém, máu bắn lên người (TG: khiếp quá, ảo ảnh mà như thật a *rợn người*)

Mọi người lặng lẽ vào ghế sofa ngồi, im lặng xem nó đâm, chém, giết...

Một giờ sau...

“học, học, học...” nó thở hồng hộc, bước ra ngoài, không để ý đến mọi người vẫn đang ngồi tưởng tượng lại viễn cảnh đánh, chém giết của nó để học hỏi, chấm dứt liên tưởng rồi cùng nhau rợn người, da gà rơi là tả.

Nó tắm rửa xong xuôi, trên vai vẫn còn chiếc khăn lau đầu, tiến vào trong bếp.

Mở tủ lạnh ra và bắt đầu, xào nấu, mọi người nhìn nhau cười cười rồi rồi lên phòng đi tắm.

Nó ấn chiếc nút quen thuộc gọi mọi người xuống, mùi thơm ngào ngạt, mấy chị lại bắt đầu nuốt nước bọt ừng ực (TG: ừ, kinh quá, em cũng đói nhưng...)

Không khí rất trầm, chỉ có vài câu hỏi của chị Yên và anh Nam vang lên cùng vài câu trả lời qua loa của nó, rồi tất cả lại rơi vào trầm lặng, ăn xong mọi người tự động dọn dẹp để hần kéo nó lên sân thượng, không phải là không quan tâm đến nó mà tất cả đều biết để hai đứa cùng an ủi sẽ tốt hơn là đồng người làm không khí ngột ngạt.

Kéo nó lên sân thượng rồi cả hai cùng đứng lên lan can (TG: bộ hai người chán sống muốn nhảy lầu hả?) hần đứng sau nó cầm hai tay nó đang ra đón những đợt gió dịu nhẹ nói: “đề gió đưa hết tất cả những gì em phải chịu đựng đi, bên cạnh em vẫn còn có anh và mọi người, nếu quá mệt mỏi thì hãy nói ra nhé”

Giọng nói của hần cùng nhẹ nhàng như làn gió vậy, làm nó nhắm mắt vào hưởng thụ cái cảm giác này, thật nhẹ nhõm làm sao, hai người đứng một lúc lâu thì hần nhắc nó xuống đưa về phòng, không biết nó đã ngủ từ lúc nào, tại cảm giác bên hần quá yên bình, hần biết nó mệt nên đặt nó lên giường, đóng cửa ban công, điều chỉnh điều hòa, kéo chăn đắp cho nó, hôn nhẹ lên trán nó và đi ra.

Nó mơ một giấc mơ ngọt ngào, nó luôn mỉm cười, bên cạnh nó có hần, có các anh, các chị, bạn bè, yêu quý, viễn cảnh thật đẹp, nhưng bỗng xuất hiện những viên đạn rõ ràng bay tới, không ai né tránh, đứng chờ người cho nó lướt qua tim, đau đớn và tiếp theo là khung cảnh đầy máu.

Nó sợ hãi bật dậy, khuôn mặt vẫn không thay đổi những đã đầy mồ hôi, tự mình nhìn quanh căn phòng tối với ánh đèn ngủ mập mờ bên cạnh, nó bắt giác thờ dài, trong lòng có chút lo lắng xâm chiếm, tương lai sẽ ra sao đây? Ai có thể biết trước cơ chứ.

Nó xô đôi dép bông bước tới ban công mở cửa ra, những đợt gió lạnh buốt lùa vào, lạnh cắt da cắt thịt trong khi nó đang áo phông quần đùi, nó bước ra ngoài nhìn những bông hoa xanh trắng đang phất phơ trong gió nó tự nhủ: “tiểu minh có quật cường được như chúng không? Nó đứng đó và suy nghĩ cho đến lúc trời rạng sáng và đầu có biết, tâm trạng ai cũng canh cánh nên cũng mất ngủ đầu, đặc biệt là hần, khi thấy bộ dạng mệt mỏi của nó lúc này.

Sáng nó dậy sớm, chuẩn bị bữa sáng cho mọi người, hôm nay mọi người sẽ phải về lại Mỹ trong một thời gian ngắn vì đang có chuyện và phải bàn việc chuyển một số nguồn đầu tư sang Việt Nam, Jammy và Saly thì đi đón hai ông gác giờ luyện tập xong trước thời hạn và cầu xin nó cho ra vì lý do: “Nhớ vợ”, nó cũng chả biết nói gì luôn.

Giờ nó chỉ còn một mình chống trọi với hai con người kia đồng thời bắt đầu điều hành quản lý công ty thời trang đã mở rộng sang Việt Nam.

Đứng một mình trong căn nhà trống vắng, nó bắt giác thấy cô đơn, thờ dài và lên phòng chuẩn bị đi ‘hẹn hò’ với tên kia.

Chương 18: Số Phận

Hôm nay hân rủ nó tới công viên nên nó không chung thành với mấy bộ váy kia nữa mà quay lại với áo phông quần đùi hàng ngày. Nó đeo thêm một chiếc túi quai dài đến hông và nhanh chóng quay lại căn hộ mà nó bảo tên đó là nhà của nó.

Nó vừa mở cửa vào nhà đã vội pha một cốc sữa nóng và bật tivi lên, căn đúng thời gian hân nhấn chuông cửa (TG: siêu nhân tái suất hahaha), nó đi thong thả ra cửa, mặt lạnh lùng, nhưng khi cánh cửa vừa bật mở thì hân ta lại thấy một nụ cười vô cùng rạng rỡ cộng sự mong chờ.

Hân bỗng nhiên cũng thấy ấm lòng, như mình là một ông chồng vừa đi làm về và nó là bà vợ đang nấu cơm chờ chồng về vậy. (TG: suy nghĩ lung tung vừa thôi, anh đẹp trai *nói nhỏ dần và đỏ mặt* HB: con hám trai *khinh bỉ*)

Nó hớn hờ đeo túi và đi theo hân ta, hôm nay Ami và Humer đã đi ra quán bar hân (Devil) mở rồi nên chỉ còn có nó đi với hân thôi. hân cũng thấy lạ và hỏi: “ủa hai thú cưng của em đâu?” nó cười trừ: “nó được đưa đi tiêm chủng rồi ạ, suốt ngày nghịch ngợm nên đâm ra cũng có cảm cúm ạ”.

Trong lúc đó, Ami và Humer đang ở quán bar chơi bồng “hất xì” tự nhủ “bộ ai nói xấu mình há?”, hân dẫn nó đến chỗ con Canry của mình và lịch thiệp mở cửa ra cho nó, nó e thẹn ngồi lên xe, hân thì thỏa mãn lên xe ngồi và khởi động.

Chiếc xe đi bằng băng trên đường, những dãy phố, hàng cây cứ vụt qua như thời gian vậy, nó chả đợi chờ ai cả, mà ta muốn cũng đâu thể quay lại cơ chứ, nó đắm chiều ngắm cảnh vật bên cửa sổ, để cho từng làn gió lướt qua mặt và nhắm mắt lại hưởng thụ, tìm lại sự bình yên của hân tối hôm qua.

Hân thấy nó đang nhí nhảnh, vui tươi bỗng dừng im lặng một cách lạ thường thì tò mò quay sang, bắt gặp cảnh nó đang nhắm mắt lại, hàng mi cong vút khẽ rung, gió thổi làm từng lọn tóc bay bay, một sự bình yên lạ lùng đối với hân.

Hân quay lại chỗ tay lái những lại tự nghĩ lại, hồi xưa đến với nó cũng chỉ vì nhà nó giàu giàu, giờ hân cũng chả thiếu gì cả, chỉ thiếu một tình yêu, một sự ấm áp và sung túc của gia đình thôi, có phải hân quá thiếu thốn tình cảm vì bố mẹ mất sớm không?

Chiếc xe chìm trong sự tĩnh lặng, mỗi người chạy theo một suy nghĩ khác nhau, để mặc thời gian trôi, cuối cùng cũng đến khu vui chơi, nó cảm nhận được tốc độ của gió thay đổi thì mở mắt ra và đập vào mắt là một khu vui chơi rộng lớn và náo nhiệt.

Nó nghĩ “có vẻ hôm nay không làm yếu điệu thực nữ nữa rồi, tình nghịch thôi” và nó tỏ vẻ vui sướng chạy lại gần chỗ hân, kéo hân vào mua vé và chạy đi tìm trò chơi. Hân cũng hơi ngạc nhiên rồi bất giác mỉm cười vì độ tình nghịch của nó.

Cả hai đi chơi tàu lượn siêu tốc, nó phi thẳng lên ngồi đầu, hân lắc đầu ngao ngán đi lên ngồi cùng. Trong suốt quá trình, nó la hét ầm ĩ làm hân cũng phải thử xem làm vậy có gì vui, cảm nhận được những luồng gió lùa vào miệng thật sang khoái thể là hân cũng hét ầm ĩ luôn.

Bước chân xuống nó loạng choạng vì chóng mặt nhưng rồi hai đứa quay ra nhìn nhau cười. Nó kéo hân đi chơi hết trò này đến trò khác: phi tiêu, đâm xe, trượt xe núi, ... về cái đã tối trời, nó và hân cũng đã ăn trưa qua loa xong từ lâu.

Nó đề nghị hân đi nốt trò vòng xoay khổng lồ để ngắm cảnh toàn thành phố vào buổi tối, nó và hân lên một chiếc và ngồi đối diện nhau, nó háo hức ngắm nhìn cảnh toàn thành phố với ánh đèn lung linh, thật đẹp a~

Hân lại nhìn nó, một cô bé tình nghịch, cá tính và xinh đẹp, khi cả hai lên đến đỉnh vòng xoay thì hân gọi nó: “Hân Băng nè” nó quay lại ngo ngắc, thật giống một thiên thần khiến hân tiến gần lại mặt nó, khoảng cách ngày càng được rút ngắn, từng chút, từng chút và nó đã...nhắm mắt tiếp lấy.

(TG: ô ô, kia chẳng phải hôn sao? Ô ô, loạn rồi, loạn rồi, chết chết, diễn viên chính bệnh nặng, ô ô giày dép gạch đá đâu đem ra ném đê)

Chính xác là nụ hôn đầu của nó những chỉ phớt qua đầu môi, chưa hề tiến sâu hơn, thật lãng mạng a~

Sau khi chấm dứt nụ hôn, nó ngượng ngùng mở mắt, mặt đỏ ửng, quay ra nhìn cảnh thành phố càng ngày càng rõ. Hân thì nở nụ cười đắc ý bước xuống khỏi trò chơi đó và ôm eo nó đi ăn tối.

Ngồi trong một phòng ăn riêng với ánh nến lung linh cùng chai rượu vang đỏ, hai người mặt đối mặt cười nhẹ nhàng rồi hưởng thụ bữa tối lãng mạng ấy.

Hân đưa nó về căn hộ, hôn lên trán nó chúc ngủ ngon rồi mới ra về, trên xe còn đưa tay lên sờ môi, tìm lại cảm xúc khi nãy. Nó thì trở lại với con người thật, gọi xe đưa trở lại căn biệt thự.

Vừa về đến nhà nó đã vội đưa tay lên môi. ...xe đi cái lộp đạp giải hoàn hảo ra rồi nhìn với vẻ kinh tởm, yêu cầu Jenny dọn dẹp và lên phòng tắm.

Dòng nước lạnh dội từ đỉnh đầu xuống làm nó cảm thấy thoải mái hơn, rồi nó lấy ta, xà phòng, ... kì cọ trên trán chỗ hân ta hôn lúc nãy, đến nỗi nó đỏ ửng, bông rớt. Tắm xong, nó ra ngoài ban công phòng mình, ngồi bó gối lên chiếc ghế treo, lại làm bạn với gió.

Roi “lách, tách”, đúng rồi, là nước mắt đấy, thủy tinh đấy, pha lê đấy, dễ vỡ lắm mà. Ai bảo nó không được khóc nào, “giang sơn khó đổi, bản tính khó dời mà”, nó lạnh lùng thì lạnh lùng đấy, nhưng có ai bảo là không yếu đuối đâu?

Nó cũng là con gái mà, là con người mà, chỉ là cô gái 17, 18 tuổi thôi, có pahir rô bốt vô chi vô giác đâu cơ chứ.

Nó sợ chứ, nhưng chỉ sợ cái sự cô đơn, lạnh lẽo này thôi, nhớ á? Ủ, nó nhớ mà, nhớ ai á? Nhớ hẳn chứ ai, nhớ cả anh chị em nữa, nó sợ mà, nó ghét mà, cái cảm giác này áy, đau mà, trống rỗng mà, nên nước mắt phải rơi thôi.

Nó cũng muốn làm một cô gái đáng yêu, bình thường mà, có muốn hận thù đâu, chỉ do số phận thôi, nhưng cũng không phải tất cả là lỗi của nó nhé! Là lỗi do nó chọn con đường nào trong số phận ấy mà, có cả con đường để nó quên đi tất cả hận thù mà, do nó chọn đấy!

Bạn đang đọc truyện *Hẹn Gặp Anh Ở Kiếp Sau, Nơi Hai Trái Tim Cùng Lạnh Lặn!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19: Thêm Một Cuộc Tình

Nó cứ nằm đó, để mặc gió quạt, từng đợt, từng đợt, lạnh buốt, như cắt da cắt thịt, để nó nhận ra con đường mình đã chọn và những việc nó sẽ phải làm tiếp theo, quạt ngã con người yếu đuối để mạnh mẽ và lạnh lùng lên ngôi.

Gió đã lau khô giọt nước mắt vô tình rơi, giúp nó vực dậy, đứng lên khỏi chiếc ghế treo, đi vào giường nằm, tự thưởng cho mình vì những ngày mệt mỏi vừa qua, ngày mai nó sẽ ở nhà vì hẳn có việc sang nước ngoài.

Chóp chóp con mắt nhắm, để ánh sáng tuyệt đẹp lọt vào đôi mắt tím, nắng vàng chiếu vào chiếc rèm ban công màu sữa viền ren làm cho căn phòng sáng hẳn lên, nó ngồi dậy, mái tóc xanh gọn sóng rơi tỏa xoa trên mặt, làm lộ ra khuôn mặt trắng bóc và làn da mịn màng, tay vẫn ôm khư khư con panda.

Khuôn mặt lười biếng gác lên đầu nó, dụi dụi vào lớp lông mịn màng mà sáng khoáy mỉm cười. Nó vươn tay với lấy chiếc đồng hồ đầu giường: “7 rưỡi”, nó lại ngủ được ít rồi (TG: tại chị ấy quen dậy sớm)

Vào nhà tắm VSCN, vừa đánh răng nó vừa lên lịch cho hôm nay trong đầu, tí nữa nó sẽ ra quán cà phê Chuông gió đọc sách vì ở đó rất yên tĩnh. Ra khỏi nhà tắm, nó mở tủ quần áo lấy ra một bộ váy màu hồng phấn nhẹ nhàng, chải lại mái tóc rồi, nó bỏ mấy quyển tiểu thuyết vào túi sách rồi đi bộ đến quán.

“Đình đông đình đông”, tiếng chuông cửa lại vang lên, nó bước vào chỗ quen thuộc trong góc khuất. Chị gái tóc ngắn – Mai lại đi tới cùng với một cốc nước

cam và một chiếc bánh ngọt dâu tây.

Nó mỉm cười với chị, chị đặt đồ trên bàn: “cái con bé này, mấy tuần rồi mà giờ mới đến, làm chị buồn chết, chưa ăn sáng đúng không?” rồi chị ản cho nó đĩa bánh với cốc nước cam.

Nó cười trừ với chị, ăn một miếng bánh ngọt ngọt chua chua và hỏi chị: “quán mấy ngày nay thế nào chị Mai?”, chị bĩu môi: “quán thì vẫn thế nhưng chị thì 28, 29 rồi mà vẫn ế thế này, đã bảo em đem theo một anh đẹp trai ngoại quốc đi cùng rồi mà” chị nói giọng trách móc cùng đùa giỡn.

Nó bật cười nhưng cũng không ngờ chị ngoại hình đẹp và khuôn mặt xinh đẹp vậy mà chưa có chồng, chắc nó cũng cần giới thiệu cho chị một người thật rồi. Vừa nghĩ nó vừa cười cười, uống một hớp nước.

Chị tạm biệt nó ra tiếp khách thì nó lôi ra quyển tiểu thuyết đọc. Nó luôn đọc những quyển tiểu thuyết có một kết thúc buồn không thì sẽ là kết thúc vui nhưng gắn sát với đời thật vì nó nghĩ những câu chuyện tình đẹp như mơ, hoàng tử với công chúa sống trong thế giới màu hồng của hai người đó chỉ là cổ tích, đối lập hoàn toàn với cuộc sống khắc nghiệt.

Trước kia, nó luôn đọc những quyển tiểu thuyết như vậy, vẫn tự coi mình là công chúa, dựa dẫm và tin vào đời mình sẽ toàn là màu hồng nhưng qua những chuyện đó nó thay đổi những tính thích đọc tiểu thuyết vẫn còn, chỉ khác là nó không cùng nội dung tương tự. (TG: chết thật, viết vậy đọc giả ném đá chết tg, vì chuyện này không có sát thực tế a~)

Đến buổi trưa, nó ở lại ăn trưa với chị, hai chị em vừa ngồi xuống bàn thì nó có điện thoại, lôi ra iphone 5 với vỏ bọc đen và biểu tượng, nó bỗng nhìn thấy chữ Martin hiện trên màn hình, một bóng đèn 500w hiện ra trong đầu nó.

Vừa bắt máy, nó đã nghe thấy một giọng nói uy nghiêm nhưng cũng có kính nể: “có một vụ tranh chấp lãnh thổ ở khu BBB vào tối nay”, nó cười nham hiểm, lạnh giọng nói: “anh đến quán Chuông gió đi, em đang ăn ở đó, đến đây rồi bàn về việc xuất hiện của em một thể, anh nhớ mặc đồ bình thường nhé, đừng có đóng thùng đến đây” (đóng thùng: giống kiểu mặc comle ý)

Không đợi Martin- người anh trai mà nó tin tưởng trả lời, nó đã cúp máy, mỉm cười với chị Mai: “chị, vừa lòng nhé, em có ông anh trai, sắp đến đây, để em giới thiệu cho chị, chị vào lấy thêm bát dưa đi”

Mai vừa ngạc nhiên, vừa hồi hộp vừa tò mò vào lấy bát dưa “đỉnh đong đỉnh đong” Mai giật mình biết người đó đã đến, nở ra nụ cười rạng rỡ, mang bát dưa ra thì nhìn thấy một bóng lưng to rộng trong cái quần ngắn đen, một chiếc áo phông xanh biển và chiếc áo khoác nhẹ trắng, mái tóc đen óng óng dưới ánh mặt trời, giọng nói trầm trầm nhưng không khàn. Cô lên tiếng chào hỏi: “chào anh”

Martin đang bàn chuyện với nó và tranh thủ ngắm cách trang trí và thiết kế của quán thì nghe thấy giọng nói vừa ngọt ngào và nhí nhảnh sau lưng, quay ra thì nhìn thấy một nụ cười rạng rỡ, khuôn mặt trái xoan với mái tóc ngắn hạt dẻ. Hắn cũng ậm ừ đáp lại, khuôn mặt lạnh băng quay lại chỗ nó.

Mai thì vẫn đang ngỡ ngàng vì con người kia, mắt nâu hấp dẫn, đôi môi dày, làn da bánh mật toát lên vẻ kiên cường, từng trải, thật đẹp trai! Nhưng có vẻ ấn tượng đầu tiên không được tốt rồi.

Nó đang hí hửng thì cụt hứng luôn vì cái vẻ mặt đó của ông anh đẹp trai nhà mình. Lấy lại bầu không khí, nó kéo Mai lại ngồi đối diện Martin và giới thiệu: “anh, đây là chị em thân thiết của em-Mai” “mới gặp có 2 lần” nó nghĩ trong đầu.

Nó tiếp: “còn đây là ông anh đẹp trai của em, Martin, anh ý 30, dáng người cao, to, lực lưỡng, đẹp trai, phát triển toàn diện và hiện đang FA, hai người làm quen đi”

Hắn vẫn chưa ra bộ mặt lạnh lùng, giọng nói dịu dịu đi chút khi nghe từ “thân thiết” của nó. Vì cả bang W.R đều biết sơ sơ qua kế hoạch của nó nên không lạ gì khi nó lại nhí nhảnh và cười đùa thế này.

Hắn thì chỉ muốn đến và bàn bạc việc với em gái thân yêu của hắn đây chứ không để ý đến cô gái này vì hắn đã trải qua nhiều chuyện khiến hắn không tài nào tin tưởng nổi con gái nữa và đâm ra hận nên hắn thay bộ như thay áo, coi đó là một công cụ làm ấm giường (TG: tg bó tay với mấy cái cụm từ này rồi, công cụ duy trì nòi giống và công cụ làm ấm giường @@)

Không khí chẳng mấy vui vẻ gì, chỉ có nó và Mai là ngồi thoen thoét thoen thoét và qua đó Mai cũng đã đặt cho mình cái đích là Martin bằng tất cả lòng quyết tâm rước hắn về làm hoàng tử.

Buổi chiều khi tạm biệt Mai xong, nó và Martin về nhà nó bàn việc tử tế, trở lại với dáng vẻ lạnh lùng và quần đùi áo phông quen thuộc, nó rút hai cốc cà phê cho nó và hắn.

Ngồi trên chiếc ghế sofa màu sữa, nó nói một cách nghiêm túc: “kế hoạch của em vẫn đang được thực hiện nên không thể lộ mặt được, anh cứ cả Anni và Humer đi hỗ trợ anh là được với cả tối nay hắn về, em phải đánh cược vào tối nay, sẽ là người đi ngang qua đó và sẽ bị bắt làm con tin nên sau khi kế hoạch tối nay kết thúc, anh phải diệt tận gốc bọn chúng, tránh ảnh hưởng đến kết quả của kế hoạch trả thù của em”

Sau đó cả hai cùng mỗi người một đường chuẩn bị cho tối nay. Trong khi đó, hắn-Long đang ở sân bay bên kia, lòng bồi hồi nhớ nó lạ lùng “chết thật, cảm giác mong ngóng, đợi chờ này là gì đây, sao hình bóng Băng cú lờn vờn trong đầu vậy?”, rồi hắn lên máy bay.

Bạn đang đọc truyện *Hẹn Gặp Anh Ở Kiếp Sau, Nơi Hai Trái Tim Cùng Lành Lặn!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Kế Hoạch

8h tối:

“Các người là ai? Tại sao lại đến đây lấn chiếm lãnh thổ? Tại đây đã có luật lệ riêng, tại sao các người lại không tuân thủ?” Một tên con trai bên phía nhóm Mama lên tiếng, hắn mặc một chiếc áo phông cộc tay đen, mái tóc đen tuyền, cặp mắt đen nốt sâu hun hút.

Martin vẫn lạnh lùng, ánh mắt lạnh băng quét một lượt và cất giọng: “không cần nói gì hết, luật giang hồ như thế nào thì thế đấy, đánh đi”

Hai đội đang chuẩn bị xông vào thì bỗng một giọng nói nhao nhoét vang lên: “mấy oppaaaaaaaaa, moaa moaa moaa” tất cả đồng loạt quay ra và đứng hình. Một thân ảnh đang uốn éo hoặc làm gì với cái tường trong ngõ dẫn đến bãi đất trống, vấy bẩn cũn cỡn, xec xi, khuôn mặt trang điểm lòe loẹt và đích thị là... một thằng gay (TG: hahaha mọi người nghĩ là nó đúng không?)

Tên đó lên tiếng: “mấy oppa định bao nhiêu một đêm nào” rồi chu chu mỏ vịt ra, tất cả đồng loạt hét ầm lên: “cút mau”. Tên đó bủn môi: “không thì thôi,

làm gì dữ thế?” rồi hất mông, ngúng nguẩy đi khỏi ngõ.

Không hiện giờ rất [...] nhìn theo cái bóng kia.

Sau đó lại quay về phía nhau, liếc mắt lạnh lùng, bỗng gió nổi lên dữ dội, cây cối nghiêng ngả, trong ngõ tối bỗng có tiếng “sột xoạt, sột xoạt” (TG: chuyển sang thể loại chuyện ma từ bao giờ vậy *run lập cập*)

Một tà váy màu hồng lộ ra dưới ánh trắng, sáng, một khuôn mặt như tạc tượng xinh đẹp lộ ra, mái tóc hạt dẻ bông bênh, cặp mắt nâu lạnh lẽo phát sáng, đôi giày thể thao trắng cao cổ hiện ra với cặp chân trắng nõn (từ đầu gối xuống) trên tay người con gái ấy cả đúng một chiếc điện thoại ốp xanh.

Phía bên Mama bắt đầu ngạc nhiên xì xầm. Nó đứng yên đó, hàn khí ngày càng tỏa ra kinh hơn, nhìn về chiếc điện thoại đúng giờ hấn xuống máy bay được 5 phút, nó bấm nút gọi cho hấn- Long.

Vừa bắt máy, nó đã đổi giọng đau đớn: “anh, cứu em, làm ơn, em bị bắt cóc, ở đường XXX... hấn đang nhốt em ở đây, mau đến cứu em, may là hấn chưa có lấy điện thoại của em” và tiếp đó là hàng loạt câu hỏi... nhưng nó đã dơ lên “búp” chiếc điện thoại tan tành, cùng theo bao giận dữ cùng hã hê của nó khi muốn được đập chiếc máy này từ lâu.

Nhìn thấy cảnh tượng ấy, không khí đang ồn ào bỗng cầm thin thít. Một tên dữ dữ to con bên kia bỗng lên tiếng: “này em xinh gái, em làm gì ở đây vậy” cùng với đó là giọng điệu dâm dề. Nó không nói nhiều, bước từng bước đến chỗ hấn “bóp” một cú đâm vào mặt hấn, khoe miệng trào ra một dòng máu đỏ tươi.

Bên Mama tròn tròn mắt lên, hấn ta thì lên con sung, bóp chặt tay nó hét: “con mắt dạy này, mày tưởng mày là con gái mà tao không dám đánh à” “bóp” nó đâm thêm một phát nữa vào bụng hấn, một cảm giác đau, rất đau, hấn học máu ra, nhả mặt đau đớn và đưa tay lên.

“Bóp, bóp” hai cú đâm vào mặt nó (TG: ôi mẹ ơi) nó ngã xuống đất và bỗng nước mắt rơi lã chã, đúng lúc hấn cùng một số người chạy đến thì nhìn thấy cảnh đó, đau lòng chạy lại: “à, Băng, em có sao không?” Hấn nhìn vào hai má sưng vù của nó, cánh tay và bắp chân chảy xước do ma sát với sỏi đá, máu trên khoe miệng và trên chân tay chảy dòng dòng, nó đau đớn kêu lên cộng thêm những giọt nước mắt mặn chát.

Hấn đau lòng, bé nó lên đến bệnh viện, trước khi đi còn để lại một câu: “Đánh bọn chúng đến nỗi không lết nổi về nhà, đến ông bàn tổ tiên nó cũng không nhận ra cho tao!”. Rồi chạy như bay ra xe đến bệnh viện.

Sau khi hấn đã đi, đội bên Martin thì vẫn thế, không cảm xúc vì đã biết trước tài của nó còn đội bên kia vẫn dò dẫm chả hiểu gì. Bỗng những tên của Long ở lại tiến lại bên Martin và....đứng vào đội hình.

Đây là những người nó đã sắp xếp ở bên cạnh Long theo dõi, Mama đã tỉnh táo lại, Martin không nói nhiều nữa mà cảm sùng lên bắn “pằng” một phát trúng tim một người bên đội đó luôn, khai chiến đây!

Sau đó là hàng loạt tiếng súng, tiếng dao chém, tiếng kêu đau đớn, quay trở lại với bãi đất trống là khung cảnh đầm máu, bên Martin vẫn lạnh lùng và bá đạo như đầu còn bên Mama hy sinh anh dũng, vẫn còn tên cầm đầu trụ được, chỉ bị dính một phát đâm ở bên má phải, hấn không chết vì nó đã giữ lại hấn và cho hấn vào bang.

“Băng, em có sao không, em yên tâm, bọn chúng sẽ bị đánh cho tàn phế, chắc chắc anh sẽ báo thù được cho em” mặt hấn đầy vẻ quan tâm lo lắng và phần nộ. Nó thì giả bộ đau đớn, ngược mắt nai đầy nước lên nhìn hấn còn trong lòng thì đắc ý.

Sau khi đi bệnh viện xong, nó được đưa về nhà, hấn dặn nó, nếu sáng mai buồn thì cứ lên công ty hấn chơi, sau đó hôn lên trán nó rồi đi về.

Hấn vừa đóng cửa nó đã bật ngay dậy chạy vào phòng tắm, lại kì cọ thật mạnh vết hôn. Chạy xuống gara lấy xe phóng về biệt thự, đắc ý về kế hoạch đã thành công, nhắm mắt đợi ngày mai, mơ về ngày công ty hấn....

Sáng hôm sau, nó dậy lúc 7h50', chạy ra chỗ quán chị Mai chơi đến trưa và lấy đồ ăn của chị đem đến cho hấn, hấn không đủ tư cách để ăn đồ nó nấu.

Đứng trước cổng công ty, nơi cuộc gặp gỡ tình cờ diễn ra, nó nhếch mép lạnh lùng và bước vào.

Bạn đang đọc truyện *Hẹn Gặp Anh Ở Kiếp Sau, Nơi Hai Trái Tim Cùng Lành Lặn!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Ngày Đặc Biệt

Nó bước vào sảnh trong sự ngỡ ngàng vì khung cảnh choáng ngợp nhưng không ngó nghiêng ngó ngác như gái quê. Bước đến chỗ lễ tân và nở nụ cười ngọt

ngào: “Em chào chị”

Chị ta đang mãi nhắn tin, ngược vội bộ mặt lờ lợt lên, cất giọng khinh bỉ: “Em gái, đừng chơi ở đây làm gì, về nhà đi” rồi lại cúi xuống nhắn tin tanh tách, nó cố nuốt con giận dữ cùng khinh bỉ cất tiếng tiếp: “chị làm ơn cho em gặp tổng giám đốc với”

Cô ta lại ngược lên nhưng vội và chán nhường và khinh bỉ hơn, nghĩ thầm “lại bỏ bịch gì của giám đốc hả?”, rồi nói với vẻ chua loét: “aa, em là bồ.. à nhầm người yêu của tổng giám hả? Để chị gọi nhé”

Trong lúc cô ta gọi điện, nó đã rất cố gắng để không đắm một phút vào mặt tán phẩn kia. Cô ta nghe điện thoại một lúc thì thờ ngàng, trở lại với giọng nói ngọt ngào, xui nịnh: “Em chờ một tí nhé, giám đốc sẽ cho người xuống đó em”

Nó đứng đợi, một phút sau thì có thư kí của hần đến đưa nó lên tầng 29, tầng cao nhất dành cho Tổng giám đốc, rất rộng rãi, thư kí nói với nó:

“Em hãy chờ một tí, giám đốc đang có một cuộc họp, khoảng 15’ nữa sẽ xong” rồi anh ta bước ra ngoài, nó ngo quanh căn phòng, phát hiện ra 2 chiếc camera, chắc là nói với điện thoại và thiết bị của hần.

Nó dơ tay vấy vấy và cười cười với cả 2 cái rồi ngồi luôn vào máy tính của hần, mở mặt đằng sau của chiếc đồng hồ trắng, nó rút ra một dây nối, đeo gang tay vào và bật máy. Nó nhanh chóng phá 3 chiếc khóa: vân tay, mặt khẩu và giọng nói. Liếc nhìn đồng hồ, thấy còn có 5’, nó mở lên luôn mấy trang dữ liệu, cóp luôn qua chiếc dây nối với đồng hồ, tắt máy, chỉnh chu lại trang phục và búng tay “tách”

Nó lên sô pha ngồi và bật tivi xem, cười khanh khách, đúng lúc hần mở cửa ra, mỉm cười và ôm lấy nó từ đằng sau. Nó cũng mỉm cười, thòm vào má hần cái “chụt”, nó hôn hờ chạy ra lấy hộp com đưa cho hần: “anh chưa ăn trưa đúng không, ăn đi, tự tay em nấu đấy”. Hần vỗ vỗ, xoa xoa đầu nó và nhận lấy com ngồi ăn (TG: có cảm giác chị như con chó :v HB: chị cũng thấy thế... *lờm lờm* mầy chửi chị hả?)

Hần vừa ăn vừa tấm tắc khen ngon, nó mỉm cười sung sướng còn trong lòng nghĩ “mày ta còn chưa cho thuốc độc vào đấy, cứ khen đi”, ở lại chơi với hần chút nữa thì nó đi về.

Về đến nhà nó đã lao nhanh ra chỗ chiếc lap trắng, cắm dây nối vào ngồi nghiền cứu, mặt lạnh băng, đôi lúc nhếch môi cười. Bỗng có tiếng báo hiệu tin nhắn, nó mở ra, là hần-Devil: “vk yêu, ngày mai là sinh nhật vk 18 rồi nhưng ck lại không về được, đừng buồn nhé, lúc nào ck về bù đắp cho, yêu vk”

Nhờ tin nhắn này nó mới nhớ ra sinh nhật mình là ngày mai, nhớ lại năm ngoái mà lòng vui vẻ, nhưng so với năm nay lại là nỗi buồn vô hạn, không có ai ở bên cả, mà giờ nó cũng nhớ đến Ami và Humer chả biết tại nó làm gì ở đây gần tuần không về, nó cũng định ra đấy chơi nhưng lại sợ lộ nên thôi.

Nghiên cứu tài liệu của công ty hần đến tận chiều muộn, nó mới bỏ máy tính xuống và đi nấu ăn.

Tối, nó lại ra ban công ngồi, hóng gió, rồi ngủ quên lúc nào không biết @@

~~~~~.....~~~~~

Lại thêm một buổi sáng nữa thức dậy, nó thấy tinh thần bỗng phần chán hơn, ngày đặc biệt có khác, khuôn mặt vẫn như cũ, lạnh băng, lại chả biết lên lịch cho hôm nay như thế nào, nó định lại lên công ty hần tìm kiếm thông tin.

Thờ dài, nó vào nhà tắm, vệ sinh cá nhân xong, ra ngoài thì nhận được một tin nhắn từ hần: “chúc vk yêu sinh nhật vui vẻ nhé, xin lỗi vk vì ck ko về được, êu vk”

Nó mỉm cười rồi cất máy đi (TG: chị phủ thế, không rep lại luôn), nó bỗng nhiên lại muốn đi mua đồ, thay xong bộ sooc yếm, nó cất bước ra khỏi nhà, lượn lờ khắp các phố, nó chọn được hai chiếc áo khoác đôi với hần, chuẩn bị cho mùa thu sắp tới. Mua thêm được một đôi giày thể thao, nó tung tăng ra quán chị Mai ngồi tán gẫu.

Đến tầm trưa, nó thấy hần gọi thì tạm biệt chị đi đến công ty. Nó tung tăng mở cửa công ty ra và “bùm, bùm” “Happy birthday” tiếng pháo hoa và tiếng “hét chúc mừng vang lên. Anh sáng chiếu rọi vào con người nâu trong veo đang mở căng hết cỡ nhìn khung cảnh trang hoàng này, tấm hình nó trao ngay sánh, hình nó hồi xưa đang đứng cười trong veo giữa vườn hoa công anh mặc chiếc váy hồng.

Hần bước ra khỏi đám đông và bước đến cạnh nó, cầm theo một chiếc hộp bé, nó mở ra thì thấy một chiếc nhẫn kim cương, hần cười đeo luôn tay nó chẳng hỏi han, về mặt cảm tưởng như “anh đẹp trai với giàu thế này thì ai mà không nhận” nó lúc đấy đã rất muốn đắm cho hần một phát nhưng trên mặt vẫn tràn ngập sự sung sướng và hạnh phúc.

Hần đắc ý dẫn nó lên trên phòng ăn đã chuẩn bị, kéo ghế cho nó rất ga lăng rồi búng tay bật nhạc, một khung cảnh lãng mạn với những tiếng cười, thật à hạnh phúc.

Ở chơi với hần đến giữa chiều, nó trở về nhà, nằm vật ra ngủ luôn.

“Ami Humer đây chị, nghe máy đi...” nó bật dậy, mặt lạnh lùng, nhắc máy, giọng tỏa ra hàn khí đến đầu gối bên kia cũng cảm nhận được, biết được mình vừa đắc tội, Ami Humer cười trừ nói: “Chị, hôm nay sinh nhật chị thì đi ra bar chơi với bọn em đi, xa vắng hôm nay thôi nào”

Nó thờ dài suy ngẫm và đáp: “rồi, chị khác đến”, nó cúp máy vào đi tắm, vận bộ váy đi bar lần trước mua trước chuyển đưa hàng, nó búi tóc lên, để mái, thả một và sợi tóc xuống vai nhìn thật quyến rũ, không quên tháo chiếc nhẫn vương tay ra, nó phi mô tô ra khỏi nhà.

“Cạch cạch” nó bước vào quán, mở cửa và.....

Bạn đang đọc truyện *Hẹn Gặp Anh Ở Kiếp Sau, Nơi Hai Trái Tim Cùng Lành Lặn!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Điều Bất Ngờ

“Bùm, bùm” pháo hoa tung lên trên, bên trong là ánh sáng lập loè nhưng không một bóng người. Rồi những ánh đèn trắng rọi dẫn nó vào một con đường tối mù mịt. Bước một chân vào, hai bóng đèn 2 bên ráng rực lên, hai vòi phun nước bé cũng hoạt động, nó cứ bước trong ngõ ngàng, bóng đèn cứ lần lượt sáng lên nhưng không nhìn thấy gì ở phía trước.

Và rồi nó có linh cảm khi bước đến bóng đèn thứ 17, nó dừng lại, chiếc bott đen bên trái nhấc lên “cạch” ..... không có chuyện gì xảy ra!

Nó nhấc nốt chân kia ra chỗ đó và

.....
.....
.....
.....

“phụt, phụt” bong bóng tràn ngập, ánh đèn lần lượt rọi sáng những bức ảnh treo cao thấp, toàn là lúc nó lạnh lùng, những bức ảnh này được chụp ở mọi góc độ trông rất nghệ thuật, và rồi những con đom đóm lập là lập loè loé sáng, tạo thành dòng chữ HAPPY BIRTHDAY rất đẹp và bùng sáng lên tám ảnh lúc nó trong tiệm pet đang nở nụ cười rạng rỡ khi nhìn thấy Ami và Humer.

Nó đang rất ngạc nhiên, cứ nhìn mọi thứ đang hiện lên theo một trình tự và bỗng tất cả lại tối om.

Lòng nó hựt hẫng, lúc đó những ánh nền sáng rực lên tạo thành hình trái tim, soi rõ bóng người đang đứng quay mặt lại với nó, nó ngỡ ngàng, xúc động, bước đến gần tám lưng quen thuộc ấy và ôm chầm lấy – chính là hần, người mà nó nhưng nhớ, người mà nó cần nhất trong những lúc khó khăn.

Hần mỉm cười quay lại, nó dướn người lên hôn hần “tạch, tạch, bùm” những chùm pháo hoa nổ ra, mấy anh chị kia giờ mới vác xác ra hú hét, mỗi người cầm 2 chiếc pháo bông vây quanh hai người.

Hần dứt khỏi nó, ngọt ngào nói: “Happy Birthday vk iêu” mọi người nhảy vào ôm nó và tặng quà. Saly đưa cho nó bộ trang sức và nói: “chúc mày sinh nhật vui vẻ, đây là thành quả câu 4 chị em tao, nhận lấy tiện thể duyệt luôn đề tao còn gửi hợp đồng lên cho mày kí nhá” xong rồi nháy mắt một phát.

Nó cũng bật cười và nhận lấy cho dù chả thiếu cái gì (TG: cái này là về mặt vật chất thôi) và sau đó là bữa ăn tối trên chiếc bàn tròn lớn, tiếng nói cười, hàn huyên sau bao ngày làm khoảng sân rộng trở nên nhộn nhịp.

Và tiếp theo chính là party sôi động vướn nhạc remix và non – stop giật đùng đùng (TG: sét đánh hay sao mà giật đùng đùng không biết? *cười ngặt nghẽo*)

Nó và hần thì lần đến trường đua, tìm lại cảm giác, hai người vẫn vậy, cùng đi song song và cùng cán đích, chỉ khác cái là hần thỉnh thoảng lại quay sang nháy mắt 1 cái hay là cười dâm như một con dê, “giang sơn khó đổi, bản tính khó dời” câu nói rất đúng đắn!!!!!!!

Hần và nó cùng về biệt thự trắng, chẳng ai bảo ai mà cùng lên phòng nó, đèn nhập nhoè (TG: *thịch thịch, thịch thịch* có ý đồ ghê >.<) mà cũng chẳng ai bảo ai, cả hai cùng ngồi lên giường, nó ngồi trước, hần ngồi sau, vòng tay lên đằng trước để.....

.....
.....
.....
.....

(TG: *đỏ mặt* đen tối thế, ôi tâm hồn ngây thơ trong sáng của tụi)

Ôm cái vòng eo thon thả của nó, một tay thì xoa đầu nó, cảm giác không giống d...o...g nữa mà là cảm giác được yêu thương, vỗ về.

Chả ai nói gì, cứ như thế, nó thấy sự chịu đựng của mình bao ngày qua dồn nén vào, xuất hiện 1 giọt nước long lanh nơi khoé mắt, chậm rãi lăn, lăn...

Hắn ngạc nhiên và đau lòng bởi thứ nước lấp lánh dưới ánh đèn trên khuôn mặt kia liền nghiêng đầu ra, hôn vào giọt nước ấy.

Nó xúc động, dựa vào lồng ngực vững trãi, ấm áp của hắn mà nhắm mắt lại, hắn lại nhẹ nhàng đổi tư thế cho nó thấy thoải mái, hôn nhẹ vào mái tóc xanh và vỗ về nó. (TG: hai người làm bọn FA như chúng tui GATO đây *lừm lừm*)

Sáng hôm sau:

Nó thức dậy, chớp chớp mắt để dần thích ứng với ánh sáng vàng nhẹ xuyên qua rèm cửa vào phòng, ngẩng đầu lên thì thấy hắn đang dựa đầu vào tường, lưng dựa vào thành giường ngủ ngon lành, mỗi tội tư thế không được thoải mái.

Nó nở nụ cười, thoát ra khỏi vòng tay ấm áp của hắn, nhẹ nhàng đỡ hắn nằm xuống giường và ngồi ngắm: mái tóc xám tro khề rũ sang một bên, đôi lông mày rậm thả lỏng, hàng mi cong cong, đen đen khề lay động, chiếc mũi cao dọc xuống tới bờ môi hồng hồng quyến rũ, làn da hơi nâu một tí tẹo tèo tèo do đi nhiều toả sáng dưới nắng sớm, tạo nên vẻ hoàn mỹ khó cưỡng.

Nó nghĩ: nếu không mắc phải ân oán, nó sẵn sàng bắt cóc hắn vào vùng sâu vùng xa sinh sống, tránh xa cuộc sống khắc nghiệt, ganh đua này.

Nó bước vào nhà tắm làm vệ sinh cá nhân rồi xuống nhà nấu đồ ăn sáng.

Bạn đang đọc truyện *Hẹn Gặp Anh Ở Kiếp Sau, Nơi Hai Trái Tim Cùng Lành Lặn!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23: Mãi Là Giấc Mơ

Trong giấc mơ của hắn:

Hắn đang nằm ngủ ngon lành ở một ngôi nhà trên cây, bỗng nhiên có một người mặc đồ bó đen tịt, khẩu trang, mũ và kính râm nhìn như ninza đi đến, tự giới thiệu: “mái nôm y nin da” và vác hắn bay từ cửa sổ, phi phi, bay bay trên trời “vèo, vèo, vút vút”, nhìn thấy cả mặt trăng to đùng bên cạnh đang đội một chiếc mũ ngủ màu đỏ ngáy “khò khò”.

Hắn mở mắt dậy và thấy mình nằm trong một chiếc giường gỗ khá tinh xảo, khá to trong một căn phòng bằng gỗ nốt bầy trí đơn giản nhưng lại mang tính sắc xảo, tinh tế, hắn đang ú ớ định kêu thì bỗng xuất hiện một em hót gọn rất xinh đẹp.

Hắn không tài nào nhìn rõ được khuôn mặt này, đang định lên tiếng hỏi, chị xinh xinh (TG: cái này anh í nhìn dáng người đoán mặt) tên gì gì đó đã lên tiếng: “ai em, ... à nhầm, em là ..., anh ra ăn sáng đi”. Hắn ngất ngây nghe giọng nói ngọt ngào phát ra từ cái miệng xinh xắn, đỏ mọng nhìn chỉ muốn cắn kia (TG: chạy đâu, đi vào trong mơ bắt anh về ngoại tình kia)

Hắn cũng đứng dậy, thế nào lại tìm được nhà tắm, vệ sinh cá nhân xong thì ra ngoài ngồi xuống bàn, hắn vừa ngồi ăn vừa nói chuyện với chị xinh gái, cười toét miệng ra: “chà, em nấu ăn ngon quá” (TG: chết thật, quên luôn chị nhà mình rồi nhà)

Chị ấy có vẻ cười rất tươi (đoán hết nhá) nói: “cảm ơn anh, từ giờ anh sẽ ở đây, nơi đây chỉ có 2 ta mà thôi”. Hắn nghe đến đây thì im bật, mắt giật giật hỏi: “đây là đâu? anh có liên quan gì đến em? tại sao em lại mang anh đến đây? Anh tắm giặt ra sao? Sinh hoạt như nào? không có công nghệ thông tin ở đây sao? Anh sống thế nào nếu nó lại nhầm chán như này cơ chứ?.....” và...vv câu hỏi nữa, nhưng chị ấy chỉ cười cười và cúi đầu ăn tiếp.

Hắn nói một lúc thì mệt mỏi, mà cũng chả thấy chị ấy nghe thì cúi đầu xuống ăn.

Lúc sau, khi đã ăn xong, hắn và chị đứng lên cất bát đĩa và đi ra ngoài, hắn rất đỗi ngạc nhiên vì cảnh tượng nơi đây: xung quanh nhà là một khoảng sân rộng, được bao bọc bởi một hàng rào trắng, cánh cổng hình vòm có mái che cũng có màu trắng nốt, con đường đi từ nhà ra cổng và xung quanh sân được lát gạch đỏ. Con đường khá bé, chủ yếu là bãi cỏ xanh mướt và những khóm hoa hồng đỏ, xanh nước biển và trắng, đằng sau nhà là một hồ bơi nhỏ, một cây đại thụ ở góc sân và một chiếc xích đu màu trắng (TG: quen thể @@)

Bước ra khỏi cổng, hắn thấy một “vùng đất” bỏ công anh. Những cánh bồ công anh bay trong gió, tạo ra một cảnh tượng lãng mạn, nhất là trong khi hắn đang đứng đây và bất ngờ, chị xinh gái đã đến gần và...ôm hắn từ đằng sau. Hắn ngạc nhiên nhưng lại cảm thấy ngọt ngào nên để yên...

Trở lại hiện thực:

Nó đã nấu xong đồ ăn, đi lên phòng thì thấy hắn đang nằm cười, mắt thì vẫn nhắm, nó nghĩ “mơ gì mà tươi thế?” và hắn bỗng chu chu mỏ ra, trông rất kute (TG: hiz hiz, đừng ném đá tg, hai anh chị ấy chắc chỉ hôn nhau thôi *cười trù* HB: hôn á? Ai hôn? Hôn ai? *mặt hằm hằm* tg: *mặt vô tội*: ẻm chiu)

Nó chẳng nói nhiều, đến gần và cúi xuống. ...đi con gấu bông vào mặt hắn, lạnh lùng nói: “hôn đi”.

Hắn vì ngạt thở nên vội bật dậy, nhìn thấy nó mặt hầm hầm, trên người vẫn là chiếc tạp dề màu trắng, hắn liền quên luôn dư âm của giấc mơ vừa này, hất nhẹ tóc sang một bên và nháy mắt với nó, dụ dỗ giữa ban ngày a~ mỹ nam

Nó nhìn hắn một lúc, nói: “anh nhanh lên rồi xuống ăn sáng” rồi quay lưng đi thẳng. Hắn là lười thất vọng, đi vào đánh răng rửa mặt.

Ngồi đối diện nó và ăn, hắn cứ nhìn nó xong cười cười, làm nó phải đưa ánh mắt đi hoặc ra chỗ hắn với ý: “anh bị thần kinh?” (TG: thần kinh có vẻ hơi quá *cười hổ hổ*)

Hắn lắc đầu rồi lại cười cười, nhưng một câu nói của nó làm nụ cười của hắn đông cứng: “kế hoạch của em chưa chấm dứt, hi vọng anh đừng quên sớm vậy, tí anh hãy đến công ty quản lí dùm em”

...

...

...

Mất một lúc lâu thì hắn miễn cưỡng nói: “ừ, dù gì anh cũng đã mở thêm chi nhánh sang Việt Nam rồi, không sợ rảnh rồi sinh nông nổi”.

Không khí bỗng rơi vào trạng thái trầm lặng, không ai nói gì, chỉ có tiếng dao đĩa ‘cạch cạch’. Nó đứng lên, cất bát đĩa vào máy rửa.

Khi đi qua chỗ hắn, nó nhẹ giọng nói: “Em xin lỗi”, rồi bước vào phòng.

Để hắn ở đó miễn cưỡng cười nói: “là anh mới phải xin lỗi em. ..., khi không gặp được em sớm hơn” hắn cúi đầu xuống thất vọng, giọng nói càng ngày càng nhỏ, vọng đến chỗ cánh cửa màu đen đã đứng im.

Nó thở dài, ánh mắt trùng xuống, rọi nhìn mọi thứ đang tươi đẹp bên ngoài ban công.

Chuẩn bị xong mọi thứ, vẫn là dáng vẻ công chúa đó, nó bước xuống thì thấy hắn đang tựa lưng vào tường ngay cạnh cửa ra vào, ánh mắt xa xăm ra ngoài khoảng sân rộng, nắng trải vàng thơm.

Nó đến gần hắn, dưới người thom chọt vào má hắn, nói: “chờ đến khi em về”, rồi xò giấy đi ra ngoài với nụ cười tươi như nắng sớm trong khi lòng đã sớm là một màu đen.

Bạn đang đọc truyện *Hẹn Gặp Anh Ở Kiếp Sau, Nơi Hai Trái Tim Cùng Lành Lặn!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24: Tự Động Buông Tay

Hắn đứng đó, đưa mắt dõi theo bóng người con gái mặc váy xanh nước biển nhạt đang tung tăng trên phố dần khuất khỏi tầm mắt mà lòng không khỏi trùng xuống, trong mắt phủ một lớp sương mù nhẹ, làm hắn mất phương hướng.

Nó thì như thường lệ, rạng rỡ đến công ti hắn – Long. Mọi người nhìn nó và nở một nụ cười nịnh nọt, vài người con gái thì trong mắt còn có một số tia khinh ghét, bị xã hội này thay đổi hóa rồi.

Con người mà, ai cũng đẹp trong mắt một số người và xấu trong mắt một số người, chẳng ai là hoàn hảo cả, chẳng ai lại được tất cả mọi người yêu quý cả, nếu tự nhận mình như thế thì có vẻ, bạn đang bị TƯỚNG BỐ rồi.

Bước vào thang máy, nó ấn số tầng quen thuộc, sai bước vào căn phòng quen thuộc, hơn 1 tháng rồi thì cái gì chả thành quen thuộc.

Lại như thường ngày, nó ngồi vào và mở máy tính lên, hôm nay, kế hoạch của nó sẽ tiến đến bước 2... hoặc bước 3,4 gì đó @@ (TG: tg không nhớ là bước mấy đâu)

Nó biết rằng, trong mấy ngày nay, hắn đang định đầu tư vào một công trình khá lớn của toàn Châu Á và hiện giờ đang định bắt tay với Nhật.

Nó sẽ từng bước ăn mòn nó, chăm chỉ thì ắt gặt hái được thành công (TG: tg lười lắm, thế nên truyện không có thành công *lè lười*)

“Cách, cách, cách” tiếng nó gõ phím vang lên, thâm nhập từng tí vào kế hoạch đó, nó nhếch mép cười, “Enter”

Hắn mở cửa vào và thấy nó 1 bó gối trên ghế, tay ôm mặt xúc động hét: “trời ơi, kute chết rồi” – thì ra nó đang xem phim tình cảm với những cảnh sến súa.

Hắn mỉm cười đến gần và ôm nó từ đằng sau, cất tiếng hỏi: “em đang xem phim gì mà biểu cảm vậy?” nó thì sờn gai ốc, da gà rơi vãi tứ tung xuống nền nhà, nghĩ “khiếp, mi còn sến súa và kinh tởm hơn mấy bộ phim này”

Rồi nó quay ra cười với hắn, nói: “chỉ là phim tình cảm Hàn thôi ạ, nhưng mà oppaaaaaaa này đẹp trai ghê luôn” nó kéo dài chữ đó ra và mắt thì phóng điện vào màn hình. Mặt hắn thì đầy vạch đen, thằng con trai nào chả điên tiết khi người yêu khen thằng khác đẹp trai hơn mình.

Hắn không nói gì, đáng về lưng phụng ra ghế ngồi xem tài liệu, nó thì khinh bỉ trong lòng “Đối với bà chỉ có thiệt thôi em ạ, hờ hờ” rồi quay sang ngồi xem tiếp, trong căn phòng chỉ còn lại tiếng lật giấy “soạt soạt” và tiếp phim ảnh đôi lúc thì vang lên tiếng hét xúc động của một “vật thể không xác định”.

Đến trưa, theo thường lệ, nó và hắn lại đến nhà hàng ăn trưa, đang ăn bỗng nó nghe thấy tiếng giày cao gót chới tai, vừa ngẩng đầu lên thì đập vào mắt nó là khuôn mặt bất cần đời, vênh lên cùng với chiếc kính râm bự tổ chảng, môi thì bôi màu hồng đậm thành hình móng khi và chiếc váy ngắn cũn cỡn, vô cùng lòe loẹt và bắt mắt.

Nó mặt lạnh đi nhìn về phía Ngọc và đeo luôn lên chiếc mặt nạ nịnh bợ chạy sang ngồi cùng ghế với hắn, nói giọng ngọt ngào: “anh à, em có quà cho anh nè” hắn đang ngạc nhiên thì nó đã vòng tay lên cổ hắn và... hôn.

Ngọc đi qua nhìn thấy cảnh này thì cười khinh bỉ nhưng có tia đau lòng vụt qua đôi mắt đen đã được che bởi cặp kính bự.

Tuy quay lưng lại với Ngọc nhưng nó vẫn biết là Ngọc đang ngập trong sự đau lòng, nó nhếch mép lạnh lùng, nó biết thừa là Ngọc yêu Long thế nên mới tiếp cận nó hồi xưa, chỉ tại nó... sự đau đớn và căm thù quay lại, nó nhất định phải trả thù!

Nó cứ hôn hắn thật sâu, đến khi nghe thấy tiếng giày xa dần mới buông hắn ra và nở nụ cười. Nó đảo mắt khắp nơi và dừng lại khi thấy bóng dáng một người con trai ngay bên ngoài cửa kính đang tựa người vào gốc cây.

Áo sơ mi đen mở cúc đầu vô cùng gọn gàng toát lên vẻ bất cần đời, quần tây âu đen nốt cùng đôi giày da bóng loáng, mái tóc xám tro bay trong gió, hai tay đút túi quần quay người đối diện nó.

Khuôn mặt ấy làm mắt nó rung lên từng hồi, hắn đang ngẩng đầu lên trời, nhắm mắt lại và miệng nở nụ cười chua xót có thoáng qua hương vị đau khổ, bất đắc dĩ và một chút khinh thường.

Nó quay mặt ra chỗ khác, tự nở nụ cười chế diễu chính bản thân khi để người mình yêu chịu đựng những điều chính mình cũng không tưởng tượng được, vậy đó có phải là lúc nên buông tay!!!

Thoát khỏi mớ hỗn loạn trong đầu, nó quay lại cười với hắn và tiếp tục ăn, lòng thì nguội lạnh còn thức ăn bỗng đã trở nên đắng chát, không nuốt nổi nhưng vẫn cố để nó trôi xuống cho lòng mình và tâm can giằng xé.

Khi nó về đến nhà cũng đã tối, tự gỡ bỏ mặt nạ để sống thật với bản thân, lột luôn cả lớp môi giả vớt xuống đất, lặng lẽ nhìn nó đang bị thiếu rụi. Nó ngẩng đầu lên thì đã thấy hắn xuống dưới nhà từ lúc nào đang đứng đối diện với nó, ánh mắt hai người lạnh lùng nhìn nhau.

Nó liếc qua hai mu bàn tay đã trầy xước rớm máu của hắn, lòng như có ngàn dao đâm, xóc lại ý trí, nó lạnh lùng nói: “Chia tay đi”. Hắn không rống lên, không giận dữ, vẫn là một khuôn mặt không cảm xúc chỉ là vô tình để tia đau khổ xoẹt qua ánh mắt thôi!

“Tại sao? Hãy cho anh một lí do chính đáng”, nó cũng vậy, hắn cũng vậy, vẫn nhìn nhau bằng ánh mắt lạnh lùng, nó mở miệng: “như thế này thì không sớm cũng muộn, sẽ chính mình làm tổn thương đối phương thôi, vậy thì hãy kết thúc đi, để hai chúng ta đừng lún sâu quá, đến lúc có muốn cũng không thể rút chân ra được.”

Rồi nó lướt qua hắn lên tầng, để không thấy sự thống khổ của hắn cũng là để cho hắn không thấy sự đau thương trong mắt chính mình. Bước vào phòng, nó đợi đến khi nghe thấy tiếng đóng cửa đầy đau khổ và giận kìa thì mới bắt lực ngác xuống, người dựa vào cánh cửa lạnh lẽo.

Trong thâm tâm nó đang gào thét giữ hắn ở lại, đang gào thét nói “xin lỗi, là lỗi của em, anh đừng đi, làm ơn” nó chỉ muốn khóc thật to, muốn lại giữ hắn, muốn cùng hắn bỏ trốn, tránh xa cái xã hội này, nhưng... lại chỉ có thể bất lực ngã quỵ ở đây, để mặc những giọt nước lấp lánh đang lăn trên khuôn mặt vô hồn, đôi môi mấp máy: “em xin lỗi, là lỗi của em, anh đừng đi, làm ơn...”

Nó cứ như một con rô bốt, nhắm đi nhắm lại từ ấy, ánh mắt tuyệt vọng phóng ra nhìn bầu trời tối om không bóng sao trăng, bên tai thì nghe thấy tiếng gió rít gào, vô cùng thương tâm và lạnh lẽo.

Hắn thì lại thả mình cùng với tiếng nhạc xập xình, cứ thế nốc rượu, cứ ngồi tìm lí do, cứ ngồi tự nhận sai, miệng cũng không người lắm nhảm: “anh xin lỗi, là lỗi của anh, vì đã không tìm thấy em sớm hơn...”

Bạn đang đọc truyện *Hẹn Gặp Anh Ở Kiếp Sau, Nơi Hai Trái Tim Cùng Lành Lặn!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Tăng Tốc

Một đêm đau khổ của một số người trôi qua trong bao cảm xúc, là đêm chấm dứt một số chuyện và bắt đầu của một số điều.

Nó thức dậy dưới sàn đất lạnh lẽo, gió từ ban công thổi vào rít gào thảm thiết, những khóm hoa hồng đang lung lay, cảm giác chúng đang bất lực muốn bỏ cuộc, trời rền vang như đang cười man rợ, tràn đầy khinh bỉ và thống khổ.

Một ngày mưa buồn!

Mưa là chẳng roi, nó cứ ngồi đó, ngắm nhìn cảnh vật trong mưa, tất cả chỉ là một màn trắng xoá, xen vào đó là tiếng mưa đang chạy loạn.

Cảnh này chỉ làm cho nó nhớ tới tối hôm ấy!

“Kem của em nè” hần chạy lại phía nó, mái tóc màu bạch kim bay phất phới, dáng người cao ráo đầy sức hút khiến con mắt phải rời theo.

Nhưng trong mắt nó chính là khuôn mặt ngập tràn sự hạnh phúc của hần cùng với hai cây kem trên tay, nhìn hần như đứa trẻ con vừa được mẹ mua kẹo cho vậy!

Hai đứa cùng đi dạo bên bờ hồ, hần muốn trêu đùa một tí đã cất tiếng trêu chọc: “Hú hú, em kia xinh thế” xong còn huýt sáo, nháy mắt với em đó nữa, làm con bé đỏ hết cả mặt.

Còn nó thì mặt tỉnh bơ, đưa kem lên miệng ăn, “tiện thể” dơ chân đạp cho hần một phát, nhưng nó lại quên mất là: “Hai đứa đang đi dạo bên bờ hồ” và thế là

“Tùm”

Hần đã được tắm miễn phí, ngoi lên bờ nhìn nó với khuôn mặt đầy trách móc và tủi thân.

Nó thì đưa tay kéo hần lên, nói giọng đầy quở trách nhưng cũng có sự lo lắng: “tại anh, do ăn ở cả”

Nó đứng dậy trong vô thức, bước ra ngoài ban công nơi bầu trời đang nổi cơn thịnh nộ, tiếng gầm, tiếng hét đầy sự thống khổ cùng đau thương.

Nó đứng đó, chân chân ngược mặt nhìn trời, hứng chịu cơn thịnh nộ đó, mắt vẫn mờ to, để từng hạt mưa lạnh buốt rơi vào đôi mắt lạnh lẽo mờ đục đó – đau xót!

Nó bất lực quỵ xuống, hét lên, hét thật to để lấn át hết kí ức vào một góc tối trong trái tim, giam chúng vào đó để sự lạnh lùng, quyết đoán và nhẫn tâm trông chừng những kí ức đang sợ hãi gào thét và bất lực.

Đó là âm thanh cuối cùng nó nghe thấy từ trái tim phát ra trước khi ngất dưới làn mưa lạnh lẽo, tự mình nở nụ cười chua xót!

-----Mưa-----

Khẽ nâng bờ mi nặng trĩu, nó cố gắng thích ứng với ánh sáng bên ngoài, từng người trong căn phòng đang mờ ảo trở nên rõ ràng hơn.

“Cuối cùng cũng chịu tỉnh rồi sao?” một giọng nói tràn đầy...khinh bỉ vang lên, Dennis và Henry đưa mắt lạnh lẽo chiếu về phía nó.

Nó vẫn im lặng, chỉ từ tốn nâng người lên ngồi dậy, đảo mắt quanh căn phòng, Dennis lại cất tiếng: “ngu xuẩn, vẫn là cái quyết định đầy ngu xuẩn của bọn con gái, thật là nhu nhược” nó vẫn giữ nguyên khuôn mặt lạnh lùng như vậy, chỉ là đôi môi vẫn còn nhợt nhạt và trong đôi mắt tím kia đầy tơ máu.

Nó đưa tay rút “phụ” cái kim truyền kia, đứng dậy khỏi giường, bước đến cửa – chỗ Dennis, Henry, Jammy và Saly đứng, đi lướt qua Dennis và Henry, nó nói: “đúng, là quyết định của tôi, nhưng vì là của tôi, nên Không Cần Câu Quan Tâm” câu cuối nó gằn ra từng chữ.

Đang định bước đi thì nó bị bàn tay của Jammy giữ lại: “sao cứ nhất thiết phải giữ lại đau khổ cho mọi người và chính mình như thế?” và tiếp đó là hai cặp mắt ai oán hướng về phía nó.

Nó cười lạnh: “không phải là đã buông tay để bớt đi một đau đớn rồi sao?”

“mày đừng có ích kỉ như thế được không? Nghĩ đến cảm nhận của người khác nữa đi, cả cảm nhận của mày nữa” rồi Jammy lấy tay ấn vào tim nó, nói: “Hỏi xem nó có đau không? Hỏi xem nó làm bằng cái gì? Hỏi xem nó có bao nhiêu miếng vá rồi *hét lên*” và kéo Saly đi, Henry và Dennis cũng lườm nguýt nó rồi đuổi theo hai người kia.

Nó đông cứng, giọng gao hỏi: “các chị hiểu đúng không?”, Cinly và Kenly thờ dãi: “không phải việc gì cũng đều đúng hết cả”.

Trên môi lại xuất hiện một nụ cười tự nhiên “Hối hận cũng đâu còn kịp. Vậy thì kết thúc nhanh thôi nhĩ”

Lại lần nữa cất bước đến cái công ty rẻ rách kia, nó bước đến căn phòng tổng giám đốc, vừa đi vừa nhắn tin cho Ngọc: “Có chuyện muốn nói, đến quán Chuông gió đi”

Đi đến trước cửa phòng thì nó thấy thư kí của hần đang chuẩn bị mang cà phê, lên tiếng và mỉm cười: “anh để em mang vào cho” đỡ lấy ly cà phê, nó nhanh tay đổ một ít bột đã chuẩn bị trước rồi mở cửa bước vào phòng với nụ cười trên môi.

Hần đang chăm chú xem tài liệu cho dự án thì nghe thấy tiếng mở cửa, nhìn thấy nó nở nụ cười xinh đẹp, trên tay là ly cà phê thơm ngát thì mọi lo âu của hần bỗng bay đi đâu hết.

Nó cất tiếng ngọt ngào: “Anh đang bận lắm hả? Uống cà phê đi”

Hần xoay ghế lại phía nó hỏi: “Sao hôm qua không đến chỗ anh vậy?”

Nó rửa thầm trong lòng: “Thằng điên, mưa gió bão bùng thế tao vác xác đến làm gì hả? Cho mày ngắm xong đi về à?”

Tuy lòng nghĩ như thế nhưng ngoài mặt nó vẫn cười gượng gạo: “Em bận chút việc” rồi như nhớ ra việc gì đó, nó nói với hần: “à, đứng rồi, lúc này em gặp Ngọc trên đường, Ngọc bảo có việc cần bàn với anh, hình như là về dự án gì đó”

Hần ậm ừ nói: “ừ, đợi anh đọc xong tài liệu rồi sẽ đến”, nó thấy cũng không còn việc gì nữa thì định cáo: “thôi, không còn việc gì nữa em về trước nhé”

Rồi bất giác xi ra quán Chuông gió.

Nó mở cửa bước vào thì đã thấy Ngọc với bộ váy con ngựa vằn, chỗ cần hở thì nó không hở còn chỗ cần che thì nó lại không che, khuôn mặt kên kiệu lờ lợt vênh lên, tay thì chọc chọc ngoáy ngoáy cái đĩa bánh ngọt, nó bỗng thấy xấu hổ khi phải ngồi cùng bàn với con người này.

Nó lại gần ngồi xuống chào hỏi với Ngọc, khuôn mặt có chút lướt qua bất đắc dĩ. Giọng nói chưa loét vang lên: “cô gọi tôi ra đây có chuyện gì?”

Nó cười nhạt nói: “Tôi nói thật, tôi không cam lòng nhưng vẫn phải nói với cậu, tôi yêu Long nhưng anh ấy lại như luôn hướng về cậu vậy, ở cạnh tôi thì anh ấy hay mất hồn và luôn mở ảnh ai đó lên xem, anh ấy luôn giấu tôi nhưng có một lần tôi đã nhìn lên được, đó là hình của cậu”

Nó dừng lại để quan sát gương mặt của Ngọc đang đầy sự ngạc nhiên và đôi mắt xẹt qua một tia âm ập.

Nó tiếp tục: “Còn nữa, trong một số lần khi đang đi chơi, khi bỗng thấy cậu đi qua hay một cô gái giống cậu đi qua thì anh ấy liền dừng lại, đứng chân chân nhìn bóng hình đó một lúc lâu, và cũng vừa mới đây, anh ấy nhắn tôi với cậu rằng anh ấy có chuyện muốn nói với cậu”

Nói xong, nó không cần nhìn cũng biết được cái bản mặt của Ngọc bây giờ, nó cố nặn ra một giọt nước mắt, mặt đầy ưu thương, đưa tay ra, nói: “từ giờ tôi sẽ rút lui, thả nhìn anh ấy hạnh phúc thì tôi hy sinh một chút cũng được.”

Ngọc tư tưởng vẫn đang tơ tưởng, nên ngây ngây ngô ngô gật đầu, lúc rút tay lại, nó nghiêng tay đổ bột trắng vào cốc sinh tố của Ngọc, sau đó ôm mặt lấy túi sách chạy ra ngoài, vô cùng đau khổ.

Ngọc vẫn đang ngỡ ngàng về những gì nó nói, vươn tay uống hết cốc sinh tố lúc nào không hay, một lúc sau thì hần gọi cho Ngọc, hỏi: “gặp nhau ở đâu?”, lòng Ngọc hơi nghi ngại: Tại sao hẹn gặp lại hỏi gặp ở đâu?, nhưng cái nghi ngờ ấy nhanh chóng bị vùi lấp: “ở khách sạn ...” rồi cúp máy, bất giác xi đến.

.....

Sau khi nó đi ra khỏi quán thì ngồi luôn vào xe đã chuẩn bị trước, liên lạc với cánh nhà báo: “có một tin mới, giám đốc Long và con gái tổng giám đốc Kim gặp nhau tại khách sạn ..., đến đó chờ và nghe lệnh của tôi” rồi nó nhắn ga, phi đến chỗ khách sạn.

Hần sau khi vào khách sạn thì lên phòng trước, nhắn gửi số phòng cho Ngọc. Vào phòng ngồi trên giường, hần bỗng thấy người nóng bức, điều hòa thì như bị hỏng, toàn phả ra hơi nóng.

Ngồi một lúc thì toàn thân hần đã rạo rực, mặt đỏ gay, đang dơ tay mở cửa đi gọi quản lí thì Ngọc mở cửa bước vào nên hần, ngã vào người hần, hần không kiềm chế nổi, thú tính bộc phát, giờ chân đạp cửa và hôn Ngọc ngấu nghiến. ....(TG: khụ khụ, *đỏ mặt* cái này chắc miễn bàn ha *tay run rẩy tiếp tục đánh máy*)

Nó và cánh nhà báo đã đến cổng khách sạn, phi thẳng lên phòng của hần và Ngọc. Đến nơi, nó giờ chân đạp cửa, mặt đã sớm chuẩn bị biểu cảm *sốc tột độ*.

Cửa mở ra là lúc tiếng ...vang lên, cả hai người đang trong tình trạng nude toàn thân, nó chỉ để hần nhìn được thấy mặt nó rồi thì lấy tay che mặt, chạy mất dép luôn, để lại đằng sau là một đám hỗn độn với chục ngàn tiếng “tách, tách” và tiếng chất vấn.

Nó ra đến cửa khách sạn thì thông dong đi bộ với nụ cười khinh bỉ ngự trị. Nó đã biết bố Ngọc cũng là một nhà thầu vào cái công trình kia nên đã sắp đặt cuộc gặp gỡ này. Sẽ dễ dàng hơn với nó để tiến hành thâm tóm cái món mồi lớn kia cộng với cái công ty rẻ rách kia nếu có một dư chấn.

Vậy nên lúc này nó đã đổ xuân dược (thuốc kích thích) vào đồ uống của cả hai người. Nó đang đợi xem sức thổi phồng sự việc cộng chém gió thành

bão cộng suy diễn kia sẽ thành những nội dung gì gây hoang mang đây.

Bạn đang đọc truyện *Hẹn Gặp Anh Ở Kiếp Sau, Nơi Hai Trái Tim Cùng Lành Lặn!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26: Một Cái Giá Thật Đắt

Sáng hôm sau, hàng loạt tin báo giật tít: “Giám đốc Long và con gái giám đốc Kim có quan hệ với nhau, liệu có liên quan đến sự hợp tác giữa hai công ty trong dự án sắp tới?”, “lộ ảnh nóng của giám đốc Long và con gái rệu rã của công ty môi giới nhà đất B & J”, “Phát giác mối quan hệ mập mờ giữa hai công ty đầy quyền lực, có phải họ đã bắt tay cùng tiến triển?”,... Nhìn vào mấy tin tức báo chí mà nó cười khẩy, theo đúng dự đoán, đầu bỗng nhói, có lẽ nó cần phải nghỉ ngơi một chút.

"Cậu mau nhìn đi" Athony ném một xấp báo trước mặt hắn, việc xung đột giữa hắn và nó làm hai anh em đang vô cùng đau đầu, một bên là em gái, một bên là bạn thân, thật không biết phải làm cho đúng nữa.

Hắn vô cảm liếc qua đồng báo, cũng chỉ là kế hoạch của nó thôi mà, có gì mà phải ngạc nhiên cơ chứ. Sự việc hai ngày trước giữa hắn và nó, liệu đã là kết thúc?

"Thật đau đầu" Long vẫn đang vò đầu bứt tai vì những tin tức báo chí trong mấy ngày gần đây, thật là một tổn thất không hề nhỏ cho công ti hắn nhưng tất yếu vẫn là sự có mặt của nó ngày hôm đó.

Trái tim hắn đang lo lắng và trách móc bản thân, tay run run gọi cho nó trăm lần cũng không thấy nghe máy, *khò khò* trong khi nó đang say giấc nồng.

Trong khi đó:

Một nhân vật trong vụ scandal đang ngồi gượng run người khi nhìn lại sự việc một lần nữa.

Ngọc - cô đang vô cùng tức giận, thật là nực cười khi mà cả cô và Long lại dễ dàng rơi vào một cái bẫy đặt sẵn của cô ta.

Vì sự việc đó mà bố cô đã cho cô một cái bạt tai và Long thì lạnh lùng quay mặt khinh bỉ nói với cô: "tôi thật không ngờ cô lại bị ỉm đến mức này nữa"

Sự tức giận lan tới đỉnh đầu, cô vợ vội chiếc kính râm và chiếc mũ bắt taxi tới công ty của Long.

Gọi đến cả trăm cuộc mà hắn vẫn không thể liên lạc với nó, Long vội lấy chiếc áo khoác và lao xuống sảnh.

Dưới sảnh là một khung cảnh vô cùng hỗn loạn, tiếng chất vấn và những ánh đèn flash nháy sáng cả một khoảng sảnh.

Nhân viên bảo vệ bắt lực ngăn cản cánh nhà báo đang như vớ được vàng lao về phía cửa thang máy nơi vị giám đốc xuất hiện, trên mặt tràn ngập sự lo lắng.

Cùng lúc đó, Ngọc đã đặt chân đến sảnh, ánh mắt ánh lên tia hi vọng khi nhìn thấy bóng dáng người con trai ấy:

"Long, em ở đây, anh nói chuyện với em đi" cô gọi tên anh và vội vã chạy đến.

Nghe thấy tiếng gọi, Long quay người lại, thấy Ngọc, anh liền nhếch miệng, phát tay ra hiệu cho bảo vệ ngăn lại và lại cất bước chân vội vã.

Ngọc vùng vẫy khỏi sự ngăn cản của đám bảo vệ, gào thét với hắn:

"Anh, hãy nghe em nói, con ả đó thật sự không như chúng ta tưởng đâu, nó...đã...lừa....chúng ta đó." câu nói nhỏ dần theo từng nhịp điệu của tiếng giày cao gót đang vang lên trong đại sảnh.

Không gian như lắng đọng khi nó trong bộ đồ công sở mạnh mẽ bước vào trong tiếng chào hỏi và cúi đầu 90 độ: "chào tổng giám đốc"

Long đang nở nụ cười cực tươi đi đón nó, nhưng khi tiếng chào kia thì nụ cười đó bỗng đông cứng.

Nó nhếch miệng bước tới trước mặt hắn:

"Tổng giám, à không, tổng giám lâm thời, chào anh, tôi là Tany, tổng giám đốc hiện tại của công ty"

Trong khi anh ta còn đang đông cứng nhìn người con gái lạnh lùng, cao ngạo trước mặt, nó đã cất tiếng đánh đòn phủ đầu:

"Tôi nghĩ là anh không còn thời gian để đứng đây chờ đợi nữa đâu, tôi cần có văn phòng ngay bây giờ đây, anh Long"

Bạn đang đọc truyện *Hẹn Gặp Anh Ở Kiếp Sau, Nơi Hai Trái Tim Cùng Lành Lặn!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27: Khi Kế Hoạch Ấy Kết Thúc

Không gian như ngưng đọng, ánh mắt lạnh lẽo của nó đối diện với đôi mắt đầy sự bàng hoàng và sợ hãi của hân. Cả sảnh im phăng phắc, chỉ còn tiếng giày voley và giọng nói chói tai của Ngọc đang giằng co để thoát ra khỏi sự kìm hãm của bảo vệ: "bỏ ra, bỏ tôi ra, tôi phải cho cô ta một trận, BỎ RA!!!"

Nhếch miệng cười khinh bỉ, nó nhướn mày đầy thách thức với nhân vật chính là Long.

"Chuyện này.....là sao đây? Băng, em có thể giải thích cho anh được không?" cười cay đắng.

"Làm ơn! Đừng nhắc lại cái tên đó, tên tôi là Tanny, chủ tịch hiện tại của công ty" nó lạnh lùng cắt ngang, để đại sảnh trở lại về im lặng vốn có của nó.

Những tay nhà báo, những phóng viên, họ đều cảm thấy vô cùng ngột ngạt, quên mất cả nhiệm vụ của bản thân.

Sau một hồi giằng co, Ngọc cuối cùng cũng thoát được khỏi đám bảo vệ và chạy lại phía nó và Long, trên khuôn mặt đầy sự tức giận, cô ta vung tay lên định tát nó.

"A" tiếng kêu đau đớn vang vọng cả đại sảnh, và Ngọc, hiện đang nhăn nhó đau đớn, cố gắng rút tay ra khỏi bàn tay nó.

Cười khinh bỉ, nó lên tiếng: "Tôi nghĩ rằng anh ngưng sưng sốt đi là vừa rồi đó, mau nhanh nhanh chóng chóng dọn chỗ và tránh đường cho tôi. Vì, anh cũng không còn nhiều thời gian để nghênh ngang như này nữa đâu, cảnh sát đang đợi anh ở ngoài đó!"

Nói xong, nó hất tay Ngọc và đẩy hân ra, từng bước rắn rỏi tiến thẳng lên phòng Giám đốc.

Sau khi Long lấy lại được tinh thần thì nó đã bước vào trong thang máy, vội vã chạy lại chặn cửa, hân thở hổn hển chất vấn nó: "Băng...à không, Tan...ny, chuyện này, chính chuyện này là sao, tất cả chuyện mà em nhìn thấy hôm đó chỉ là hiểu lầm mà thôi, anh bị gài!"

Nụ cười trào phúng xuất hiện trên mặt nó, trong lòng thầm nghĩ: "không ngờ lại còn những loại con trai vô trách nhiệm và có thể thần nhiên phát ngôn bừa bãi như vậy"

Cúi thấp xuống nhìn bàn tay hân đang chặn cửa nó ngược lên với khuôn mặt khinh bỉ mà nói với hân: "Anh biết gì không, tất cả chỉ đơn giản là một kế hoạch của tôi thôi! không ngờ con cá như anh lại dễ bị rơi vào lưới như vậy, đúng là vẫn nên đánh vào mặt tình cảm những kẻ đầy kinh nghiệm thương trường mà, phải không?"

Chưa để hân kịp hoàn hồn và tiếp tục kinh ngạc, nó đó tiếp tục lên tiếng với khuôn mặt lạnh băng: "Anh, thật sự không thêm nói lên sự thật hay xin lỗi tôi sao? Những chuyện của quá khứ, anh quên hết rồi hay còn nhớ, tôi thì vẫn nhớ rõ nụ cười và câu nói thối nát của anh khi ở bên cạnh cô ta!"

Hít thở một chút, kiềm chế một chút, nó đánh mặt lại nói tiếp: "Anh lừa tôi như vậy, làm tôi đau như vậy, liệu anh có thêm để tâm đến? Hừ, nhưng chí ít cũng phải cảm ơn anh vì đã cho tôi một lí do và ý chí để rời khỏi một thằng cặn bã như anh và trở thành như bây giờ, LÀ TÔI CỦA BÂY GIỜ"

"Em.....em hóa ra đã biết.....Anh.....lúc đó, anh chỉ muốn lợi dụng cô ta thôi, xin em đừng để tâm, bây giờ tâm tư của anh cũng chỉ có đặt ở chỗ em thôi!"

Tany mặt không cảm xúc, đưa tay gạt tay nó khỏi cánh cửa thang máy và vút cho hân một câu: "Anh vẫn nên kiếm lời lại, hãy để giành lại cho phiên tòa sắp tới và bao biện ra sao để không bị ngồi tù cả đời vì đồng hối lộ, hót tay trên đi!"

Cánh cửa cầu thang nhẹ nhàng đóng lại, làm khuôn mặt của Long biến mất, làm cho nó thở dài được một hơi, vút đi một gánh nặng đau thương của quá khứ.

Bên dưới sảnh, Long vẫn đứng thần thờ trước cửa thang máy, còn Ngọc thì đang cực sốc và lạng lẽ rơi từng giọt nước mắt vì lời nói của Long lúc này, hóa ra, cô đơn giản cũng là bị lợi dụng mà thôi!

Lặng lẽ bước chân quay đi, cô ta thấy một tốp cảnh sát vào bắt hấn dẫn đi. Cô có thể làm gì, ngoài việc đứng nhìn hấn bị dẫn đi và quay lưng chịu đựng nỗi đau âm ỉ.

Ở đằng sau cánh nhà báo, đâu ai biết rằng Kevil hấn đã đứng đó nhìn tất cả mọi chuyện, và cuối cùng, hấn cũng chỉ có thể mỉm cười nghĩ: "chúc mừng em, mọi thứ.....thành công rồi..." rồi quay lưng bước đi

Nó đứng trong phòng giám đốc, nhìn xuống phía dưới, tầm mắt bỗng nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc đang lặng lẽ bước đi trên con phố, trái tim ấy, lại vừa thôn thức rĩ máu...

Bạn đang đọc truyện *Hẹn Gặp Anh Ở Kiếp Sau, Nơi Hai Trái Tim Cùng Lành Lặn!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Điều Thật Sự Muốn Chính Là

Ngồi trước ghế Tổng giám đốc, Tany lặng lẽ xoay bút ngắm nghĩ. Tất nhiên, là về cái chết của bố mẹ cô, căn bản rằng, kế hoạch cô muốn thực hiện, bây giờ mới bắt đầu.

Bước đi trên phố cùng ly cà phê nóng, bước đi lững thững, chậm rãi trong bộ đồ công sở, lặng lẽ ngắm nhìn xung quanh.

Hóa ra rằng, cuộc sống của một người có thể cứ nhàn rỗi như vậy mà trôi qua, chỉ cần suy nghĩ xem tối nay sẽ ăn gì, ước mơ cũng chỉ là tích góp rồi đi thăm thú cái thế giới này và cưới người mình yêu.

Nhưng cũng có một số người, tự đưa mình vào những rắc rối, chập vậ lẩn lộn trong nó, rồi tự mình buông bỏ, chán ghét cái thế giới này, và cô, chính là điển hình.

Bước tới con ngõ nhỏ, những bóng dáng quen thuộc đập vào mắt, họ đang ngồi cười nói vui vẻ, ăn chè, cười đùa và đơn giản là không có cô. Cười tự giễu, chân bước nhanh qua nơi đó, tự mình trốn tránh.

Về bố mẹ mình, cô căn bản là một chút kí ức cũng không có, chỉ có những hình ảnh ngọt ngào bên bố mẹ nuôi mà thôi. Theo suy đoán đơn giản nhất của cô, họ là bị cùng một thủ phạm ám sát.

Cô tự hỏi với bản thân, tại sao mình lại không bị họ giết?

Trong ngõ nhỏ, tất cả mọi người đều tập chung ở đây, trò chuyện vô cùng rôm rả, nhưng những chủ đề lại tránh nói đến nhân vật ấy, Tany.

Cuối cùng, Anthony vẫn phải thở dài, lên tiếng: "Về chuyện của Tany, mọi người định như nào, không thể cứ tách biệt em ấy mãi được" nói xong liếc qua chỗ Devil.

Nói đến Tany, Danis và Henry đều tỏ thái độ tức giận: "Gì chứ, là do cô ta chọn, thích cô lập, thì cho cô ta cô lập, trả thù gì chứ, kế hoạch con khi mồi" sau đó hừ lạnh một tiếng

Cinly và Kenly đều không lên tiếng, ngồi suy tư, Jammy và Saly thì trầm lặng, liếc nhìn về phía Devil.

Devil cuối cùng cũng bật cười lên tiếng: "Chỉ vì lí do vớ vẩn như vậy mà chấm dứt mối quan hệ? Căn bản, Devil không phải nào nhúng nước như vậy, dù gì cũng là người trong lòng khó thay đổi, có gì lại một tiếng lại chia tay?"

Mọi người ít nhất cũng thờ phào, cười mỉm một tiếng, chỉ có hai người là vẫn còn âm ỉ.

Tany bước về phía công ty thì máy cô nhận được tin nhắn, mở máy ra, chính là một loạt tâm trạng rối bời.

Cô vội vã bước lên phòng, mở máy ra, gõ gõ, chính là một loạt kết quả "Hai đầu não của thế giới ngầm bỗng dung chết sau một đêm", "Thế giới ngầm

trở nên náo loạn vì sự ra đi của hai vị thủ lĩnh", "Vợ chồng lãnh đạo trẻ bị ám sát?", "Tân lãnh đạo đã lên thay cho hai vị thủ lĩnh cũ mới chết tối quá".....

Hóa ra, lại cứ như vậy, cứ như vậy mà cô nhận ra rằng, thế giới này một độc ác với cô, sự thật lại có thể đau lòng như vậy, thế giới lại có thể ghét cô như vậy,

Tựa người vào ghế, cô cười, cười đau đớn, tin nhắn lúc này, khiến cô nhận ra rằng, mình với người đó, căn bản chia tay là rất đúng. Cô, lại phải tự mình thực hiện kế hoạch này rồi!

Trên đường trở về nhà, Tany cảm thấy vô cùng mệt mỏi, nặng nề xoay vô lăng, nhấn chân ga thật mạnh, mở mái xe để gió tạt vào mặt, lạnh buốt!

Bỗng, cô lại nhận được cuộc gọi từ.....hắn - Devil.

Tâm trạng trở nên hồi hộp, lo sợ, vươn tay ra lấy máy và nghe, nhưng nào ngờ, vào lúc đó, một chiếc xe tải lại hăm hăm lao tới, đâm ngang xe cô, *rầm rầm,kết!!!*

Một loạt tiếng động xảy ra, sau đó chỉ còn lại hiện trường hỗn loạn, chiếc xe tải mất tích và giọng nói lo lắng phát ra từ chiếc điện thoại bên vũng máu mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Hẹn Gặp Anh Ở Kiếp Sau, Nơi Hai Trái Tim Cùng Lành Lặn!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Một Chút Biến Động

Chóp chóp đôi mắt nặng trĩu, đập vào mắt cô là một khoảng trắng xóa, tiếng máy móc đều đều vang bên tai. Tany liếc mắt nhìn xung quanh, tràn vào mũi cô là mùi thuốc khừ trùng nồng nặc, cả người đều tê buốt, chỉ cử động được ngón tay.

Một bóng người trên ghế đã thu hút ánh nhìn của cô, bờ môi mím chặt, chân mày nhíu lại, vài sợi tóc bạch kim rủ trước mặt làm tăng thêm vẻ cuốn hút của hắn.

Lặng lẽ ngắm nhìn bóng người đang nằm ngủ trên ghế, cô thấy trong lòng tràn ngập chua xót, bàn tay chính là không tự chủ được muốn đưa lên vuốt ve, tí mẩn cảm nhận khuôn mặt ấy, nhưng chung quy, vẫn chỉ có thể dùng ánh mắt.

Làn mi khẽ động, hắn tỉnh giấc, khuôn mặt tràn ngập vui sướng khi thấy cô đang nhìn về phía mình. Nhìn thấy biểu hiện của hắn, cô rung động, khao khát trong lòng trỗi dậy, một quyết định ích kỉ nảy sinh trong suy nghĩ.

"Em cuối cùng cũng tỉnh rồi?" Kevil cười đi lại phía cô

".....Anh.....là ai?" khuôn mặt ngơ ngác nhìn về phía hắn.

Bất ngờ! "Bác sĩ.....bác sĩ đâu!!!! Mau vào đây!" Hắn vội vã chạy ra ngoài tìm bác sĩ.

-Cho em ích kỉ một chút nhé, được không?-

Đẩy cửa bước vào, một đàn bác sĩ và y tá khuôn mặt vội vã và đầy mồ hôi vội tiến về phía cô, tiến hành một loạt kiểm tra dưới ánh nhìn chăm chú, lo lắng của hắn.

Sau một hồi gấp rút, bác sĩ nâng kính nhẹ giọng nói: "Anh không cần quá lo lắng, cơ thể cô ấy vẫn đang trong quá trình hồi phục, còn.....có một chút vấn đề là trong não cô ấy có một khối u, nhưng nó sẽ sớm tan thôi, vậy nên hiện tại kí ức của cô ấy có chút hỗn loạn"

Hắn nhìn về phía cô, ánh mắt ẩn chứa nhiều điều. "Chuyện này.....là nên vui hay nên buồn?"

Sau khi tất cả đều ra ngoài, trong phòng chỉ còn lại cô và hắn, sự yên tĩnh bao trùm căn phòng, trong giây lát, mọi thứ như ngưng đọng.

"Anh.....có thể giới thiệu được hay không?"

Thoát khỏi trạng thái mơ hồ, hắn nhìn về phía cô, nở nụ cười và tiến lại:

"Anh là người yêu của em - Kevil, em nhìn cũng có thể thấy, anh đẹp trai, tài sản đủ nuôi em cả đời, tính cách.....hừm, cái này vẫn nên là do em kiểm chứng?"

Nắm lấy tay cô, hắn vuốt ve, trong mắt đầy trù ẻo nói: "Là do anh không tốt, khiến em giận dữ, lại có thể chạy ra ngoài đường mà không để ý, bị xe đụng, làm hiện giờ lại có thể bị cuốn như xác ướp như vậy"

Cô liếc mắt nhìn thân thể mình, bây giờ mới nhận ra.....không thể ngờ bản thân lại có thể biến thành cục bột trắng như vậy! Hừ, đợi đấy, con cáo và con sói lớn, thợ săn ta đây, tìm thấy lông rồi.

"Anh, thật sự là người yêu em? Vậy, nghĩa vụ của anh là phải chăm sóc em rồi?" cô cười khanh khách, làm hắn ngỡ ngàng, cười dịu dàng nhìn đáng vẻ hồi trước của cô, hóa ra lại có thể đáng yêu như vậy.

Đang nói chuyện vô cùng vui vẻ, cửa phòng bỗng bị đẩy vào, khuôn mặt bốn nàng lo lắng chạy đến bên Tany, vô cùng tiện tay đẩy hắn qua một bên, hỏi han cô:

"Em sao rồi? Sao lại xảy ra tai nạn, là ai, ai làm? Đầu óc không bị rớt rồi chứ?"

Tany chỉ có thể cười trừ: "Em nhớ, nhớ mà, nào vẫn còn trong đây nha, còn thân thể, cũng chỉ là thành cục bột nhỏ thôi mà"

Hắn đứng một bên giậm chân, lại có thể nhớ mọi người mà quên mất hắn? Lại có thể nhanh như vậy bị cho ra rìa? Đúng là mất giá mà!

Sau một hồi hỏi thăm cả họ hàng hàng xóm nhà cô, cuối cùng mọi người cũng ngồi một chỗ, yên lặng tiếp thu sự thật, cô đã quên những chuyện không vui vẻ, hưởng thụ cuộc sống không chút âu lo.

Đây, cũng được coi là một cái kết có hậu phải không? Cái kế hoạch ngu ngốc kia sau một hồi cũng kết thúc, vậy tại sao mọi thứ lại không thể trở về ban đầu?

Sau khi cố gắng, đuổi mãi những con người này cũng chịu ra về, căn phòng dần trở nên yên tĩnh như về ban đầu của nó.

Hắn trù ẻo nhìn cô, hôn lên trán: "Hãy mơ một giấc mơ đẹp, mai anh sẽ quay lại thăm em" -và.....nếu có thể, em hãy đừng nhớ lại nữa nhé, được không?

Mỉm cười nhìn hắn bước đi, cánh cửa đóng lại, để lại một khoảng không trống vắng cùng tiếng máy móc vẫn liên tục hoạt động. Tany tự mình, nhìn chăm chăm lên trần nhà trắng toát, lặng yên, lặng yên mà đưa bản thân vào những suy nghĩ, những âu lo.

Bạn đang đọc truyện *Hẹn Gặp Anh Ở Kiếp Sau, Nơi Hai Trái Tim Cùng Lành Lặn!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 30: Yêu Thương Trôi Nhanh Như Gió Thoảng

Mở mắt, ánh nắng ấm áp xuyên qua tấm rèm, nhẹ nhàng đậu trên gò má, hôm nay, là một ngày đẹp trời.

Động mình, cô giơ tay chạm vào tia nắng ấy, mới vậy mà đã cử động được cánh tay rồi.

Nhìn đồng dây dợ trên tay, cô cười cười: "chắc mình cũng sắp điên tới nơi rồi"

Với tay lấy chiếc điện thoại trên đầu giường, cô lặng lẽ nhắn tin với một người.

Cửa phòng mở ra, khuôn mặt hớn hở của Devil tỏa sáng dưới ánh nắng mặt trời, trên tay là chiếc cặp lông cùng vô số túi bóng các loại.

"Em dậy rồi? Đã đói chưa? Anh mang đồ ăn tới cho em đây"

Hắn cười xán lạn tiến đến bên cô, mở cặp lông cháo nghi ngút khói, đặt trên bàn một đồng hoa quả và đồ ăn vặt làm cô chỉ biết mỉm cười.

Nhẹ nhàng đỡ Tany ngồi dậy, hắn múc từng thìa cháo, chu chu cái mỏ mà thổi nguội cho cô ăn, trong căn phòng vang lên tiếng cười, khung cảnh trở nên ngọt ngào dưới ánh nắng ấm áp, xua tan cái lạnh lẽo và ngọt ngào của phòng bệnh.

Nhìn hần ngời ti mẩn giọt hoa quả, cô không tự chủ được mà đưa tay lên mân mê từng góc cạnh của khuôn mặt ấy, từ gò má đến sống mũi, tất cả đều làm cô nhung nhớ, giờ lại có thể nhẹ nhàng hiện lên trước mắt, không một chút lo âu.

Quên đi mọi thứ, cô chỉ muốn đắm chìm vào cái khoảnh khắc này, để nó in mãi trong tâm trí, để sau này, có một thứ mang tên kí ức ngọt ngào.

Quay đầu nhìn thấy Tany đang nhìn mình dịu dàng, trong mắt nhanh chóng tràn ngập yêu thương, tiến lại gần và đặt trên môi cô một nụ hôn, nhẹ nhàng triền miên, quấn quít.

Ngày qua ngày, sức khỏe của Tany chuyển biến vô cùng tốt, thân thể sớm được rèn luyện nên hồi phục rất nhanh, một tháng trôi qua, đã có thể xuất viện.

Vườn vai hít thở không khí bên ngoài bệnh viện, Tany mỉm cười nhìn đường phố tấp nập, Devil tiến đến, nắm lấy tay cô, rào bước trên phố.

Trở về ngôi nhà quen thuộc, cảm xúc lại trào dâng, những khóm hoa vẫn kiên cường đứng đưa trong gió, con đường lát sỏi vẫn ánh lên dưới ánh mặt trời, chiếc xích đu vẫn lặng thình, tất cả, đều không thay đổi, y như đang chờ đợi người trở về.

Bước vào trong nhà, quanh chân cô lập tức cảm nhận được hơi ấm của Ami và Humer, nhìn thấy trước mặt là những gương mặt quen thuộc đang mỉm cười chào đón cô.

Hóa ra, cảm giác bình yên và vui vẻ lại ở ngay bên cạnh.

Cười một tiếng, cất bước tiến đến nơi ấy, nơi cô cảm nhận được tình yêu thương duy nhất trên thế giới này, nơi.....trạm nghỉ hạnh phúc trên con đường chông gai và cái đích lại là một nơi đau đớn mà cô đang lặng lẽ bước.

"Chào mừng em về nhà, cuối cùng cũng đã hồi phục rồi nhỉ"

Devil mỉm cười tiến đến, nắm tay cô: "Tất nhiên, là anh đây ngày đêm chăm sóc, tận tình bồi đắp tình cảm nên Tanny mới khỏi nhanh như vậy. Còn các người chỉ giỏi làm ồn, phá đám không khí lãng mạn của đôi tình nhân trẻ là chúng tôi thôi"

Nhẹ nhàng tách khỏi bầu không khí vui vẻ, Tanny đi ra ngoài vườn nghe điện thoại, mặt cô liền trở nên lạnh lẽo.

"Đã xác nhận rồi?" Giọng cô không giấu nổi nỗi thất vọng, ngẩng đầu nhìn trời, lời nói như gió thoảng qua tai, làm nguội lạnh cả tâm tình.

"Vậy, cứ theo kế hoạch, chuẩn bị đi"

Cúp điện thoại, không khí bỗng trở nên nặng nề, bầu trời trong xanh cũng trở nên xám xịt, trong mắt cô, ánh sáng hi vọng cuối cùng cũng vụt tắt.

Cuộc sống, hóa ra lại tàn khốc và lạnh lẽo như vậy.

Cười nhạt, cô còn một tuần nữa, một tuần để nói lời yêu thương với anh, một tuần để cảm nhận sự vui vẻ cuối cùng và một tuần để chấm dứt chuỗi dài ác mộng.

Bạn đang đọc truyện *Hẹn Gặp Anh Ở Kiếp Sau, Nơi Hai Trái Tim Cùng Lành Lặn!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.